په نیمه لار کې پاتې

ناول

لیکوال: صحت سمسور

د الۍ خوږې مورجانې او پلار جان ته !

چې په ژوند کې یې راسره زیاتې ستونزې ګاللي.

سمسور

هغه کتابونه چې سمسور وو بپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر
لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

له مينې سترې صحت

ناول لاتيني کليمه ده د عجيبه څيز په مانا او په ادبي اصطلاح کې دهغو انساني جذباتو او احساساتو بيان کوي، چي په اظهاريې د نورو انسانانو همدردي پيدا شي، په ناول کي د انساني ژوند لوړې ژورې، موجودې وي، د انسان له پيدا ينبت څخه تر پايښت پورې، چي کوم واقيعات پېښېږي د ټولو انځورونه د خپل فن موضوع ګرځوي، د ناول دنيا د حقيقي دنيا په شان د زمان او مکان او په نړۍ کې دپېښو د رښتينولۍ پربنا ولاړه وي. اوس که مونږ ددې ناول چې همدا اوس ستاسې په لاس کې دی (په نيمه لار کې پاتې) نوم ته پام وکړو ډېر په زړه پورې نوم دی. د هغه انسان د ژوند د کيسې انځور دی، چې د ژوند هغه برخه، چې په انساني ژوند کې له ارزښته ډکه او يوه سرنوشت ټاکونکې ده، د يوې نايابې او نا پايې مينې د لاسته راوړلو په موخه لکه د ژمي د مازيګر په څېر بې خونده او بې پنده تېره شي.

صحت سمسور (په نيمه لار کې پاتې) ناول کې مينه د زړه په وينه، د سر په بيه، د ټولنې د ناوړه دودونو په خلاف پاللې او د مينې له دومره لوی سمندره بې برخې او خالي منګول راوتی دی.

(په نيمه لار کې پاتې) له تلوسې ډک ښکلی نوم دی، چې لوستونکي له ځان سره مخ په وړاندې بيايي، لوستونکي دې ته پاروي، چې د لوستل شويو پاڼو وروسته پاڼې هم ولولي او لوستونکي ته دا تلوسه ورکوي، چې په راتلونکي پوړ کې څه پېښېږي او څه پيښه شوې؟

ددې ناول کيسه د ټولنيزو، پښتني ناوړه دودونو او د بې وسه ژوند له کشمکش نه ډک داستان دی.

سمسور په دغه ناول کې هر کريکټر پخپل ځای کې په ښه شان لوبولی او هر يو يې په خپله ژبه ګړولی دی. (په نيمه لار کې پاتې) ناول يو شمېر ډېر ښکلي او په زړه پورې انځورونه لري، لکه د بيلګې په ډول.

(د شپې ويرونکي خاموشي زما او د هغې سلګيو ماته کړې وه) او يا دا (ما به ورته وويل ليونۍ ته مې له زړه څه خبره يې ؟)

يوبله انځورونکي صحنه چې ډېره سيمه ييزه او هنري ښکلا لري

لکه : (په تازه جوړ شوي قبر د واده د زلمي دغاړې امیلونو په خاورین قبر سلګۍ وهلې.) کوم اصطلاحات اولغاتونه، چې مونږ په ناول لیکنه کې کارو ؛ نوباید چې دخپلې سیمي لغات اواصطلاحات ونه کارول شې، ځکه باید داسې ویوونه وکارول شې، چې ټول لوستونکي اواورېدونکي پرې په ډېرې اسانۍ سره وپوهیږي یوه بله مهمه او له ارزښته ډکه خبره په ناول لیکنه کې مکالیمې دي.

په ناول لیکنه کې باید له تکرار شویو مکالیمو نه کار وانه خلو، ځکه د لیکوال ټوله خواري، د ناول هنري، منطقي او ژبني خوږلني په تکراري مکالمو سره له منځه ځي.

دا چې د صحت سمسور (په نیمه لار کې پاتې) ناول لومړنی ناول لیکنه ده او دې ناول کې نوموړي خپلو سیمه ییزو اصطلاحاتو ته مخه کړې، زما په اند دا به د ښاغلي صحت سمسور په ناول لیکنه کې لویه تېروتنه نه وي.

د صحت سمسور د ژوند د کتاب پاڼې لا د دوه ویشتو (۲۲ کلنو) په شمار دي او لا یې د ژوند اوږد سفر په مخ کې شته.

د نوموړي ذهني ځیرکتیا ، پوه او د لیکوالۍ سره بې کچه مینه کولی شي، چې په راتلونکي کې په هرډول نثري لیکنو کې له پوره لیکني او ژبني تغیر سره ټولنې ته په بشپړه هنري، علمي او ټولنیزو ګاڼو سمبال ناولونه، لنډې کیسې او بیلا بیلې لیکنې وړاندې کړي.

په اخر کې ورته د ښه ژوند په پار لاسونه لپه کوم.

سید حمید الله هاشمي

۱۳۹۴-۹-۱۸

په نیمه لار کې پاتې هيلې!

صحت سمسور، هغه ځوک چې د ناول د نوم سره سم د سړي ذهن ته ورځي، په لسګونه د ناول کیسې او کتابونه یې له مخې تېر شوي دي او د ده له خوږې ژبې اوربدل شوي دي.
دی د ناول د لوستنې یوه ځانګړې تجربه او یو خاص خو غریب او عجیب طرز اوعمل لري، له همدې امله یې بلا ډېر مینه وال پیدا کړي دي او همدا د مینه والو مینه یې ده، چې دی یې تر دې راویښ او تشویق کړ، چې نن یې خپله ناول لیکنې ته مخه وکړه او دا یې د لومړنۍ هڅې ثمره ده، چې ستاسې د درنو لوستونکو په ګوتو کې ده.
صحت سمسور د ډېرو مشهورو او پخو، پخو لیکوالانو کیسې او ناولونه لوستي او لا یې هم دغه هڅه همدا اسې روانه ساتلې ده؛ نو ځکه خو یې په دې برخه کې هغه هنري ذوق غښتلی او پیاوړی دی.
د ښاغلي صحت سمسور د ناول لومړنۍ هڅه (په نیمه لار کې پاتې) مې چې هر ځومره لوستې؛ نو هومره پرې پوه شوی یم، چې د نورو لیکوالانو له تجربو یې پوره ګټه پورته کړې ده او همغه شان لکه څنګه چې لازم دي، ده هم خپله کیسه په پوره مهارت روښانه کړې ده.
د صحت سمسور د ناول دغه له درد او سوز ډکه کیسه ډېره جالبه ده، ساده ده، خوږه او روانه ده، نېغه د سړي زړه ته ننوځي او په یو شکل نه یو شکل سړی له ځانه سره ساتي.
زمونږ ددې کتاب لیکوال تل هڅه کړې، چې د کیسې متن روان وساتي، هڅه یې کړې چې د اوږدو پر ځای لنډې او اسانه جملې وکاروي، هرې جملې ته یو ډول هنري رنګ ورکړي او د خپلې کیسې تسلسل یې مراعت کړي، چې همدا د یوه هنرمند او ښه لیکوال نښه ده.
دا چې د ښاغلي صحت سمسور دغه هڅه به ځومره پر ځای وي، شاید د یوه لوستونکي په ډول پرې تاسې ښه قضاوت وکړی شئ؛ خو زه یې د

ستایلو ور ځکه بولم، چې دا یې لومړنی ګام دی که څه هم لومړني ګامونه له ستونزو خالي نه وي، خو دی پرې ډېر په جرئت راتېر شوی دی؛ نو کیدای شي چې په راتلونکي کې لا ډیر؛ خو پاخه ګامونه پورته کړي.

زه نور وړاندې نه ځم، ستاسې تلوسه هم نه اوږدوم، پرېږدم مو چې د صحت سمسور د ناول د مینې او درد دغه کیسه ولولئ؛ خو د خپل ګران ملګري صحت سمسور دغه هڅه ستایم، په راتلونکې کې ورته د لابریا هیله لرم او د دې ټولګې د چاپ مبارکي ورکوم.

په درناوي

سهارګل امیرزی

۲۴-۹-۱۳۹۴

جلال اباد

په نیمه لار کې پاتې

په نیمه لار کې پاتې مې لومړنی ناول دی، چې و مې لیکو تردې ناوله مخکې مې ډېر زیات ناولونه لوستلي او د راډیو دلارې نه مې خپلو مینه والو ته وړاندې کړیدي.
خو لیکلي مې ندي او د هماغه ډېرو ناولونو لوستلو او د راډیو د لارې وړاندې کولو دې ته اړ کړم، چې زه هم یو څه ولیکم او زیات ملګري مې هم په همدې ټینګار وو، چې سمسور صیب، تا خو له راډیو نه ډېر ناولونه خپلو مینه والو ته وړاندې کړل او د ناولونو د کرکټرونو سره به ښه بلد هم یې؛ نو هماغه وو، چې زما په ذهن کې تیاره یوه کیسه پرته وه او هماغه کیسه مې د ذهن له دایرې را وویسته او د کتاب بڼه مې ورکړه.
دا چې زما «په نیمه لار کې پاتې ناول» به ډېرې لیکنۍ ستونزې هم لري؛ خو بیا مې هم تر خپلې وسې پوره هڅه کړېده، چې کیسه بلې خوا ته یونسم، په هماغه صحنو مې راڅرخولې ده، چې ستاسې تر مخې تېرېږي او یا به هم تېرې شوې وي.
«په نیمه لار کې پاتې ناول» د ایډیټ او سمون چارې راسره زما ګرانو ملګرو تکړه لیکوال او ژورنالیست سهار ګل امیرزي او سید حمیدالله پاچا ترسره کړېدي، چې دواړو په ناول لیکنه هم کړېده ډېره زیاته مننه ترې کوم.
له شریف شاهین نه هم مننه کوم، چې زما پر ژوند یې یو څو کرښې کښلي او ملګری قاسم سلارزي دې ژوندی وي، چې زما کتاب ته یې په خپلو هنري ګوتو پښتۍ جوړه کړه او د چاپ په برخه کې به له مومند خپرندویې ټولنې نه ډېره زیاته مننه وکړم، چې د چاپ کولو ټېټر ته یې سینه وډبوله او چاپ یې کړ.

لوستل یې پر تاسو !

او زما یې دالله پامان

په منني ستاسې سمسور

(۱)

اخ... ! ! !

څه پیکه ورځ راباندې تېره شوه، مازیګر هم خپل روح، ورو ورو د تورتم غېږې ته وسپاره، شپه شوه، شپې هم خپله واکمني قایمه کړه او د خپل خوی او عادت له مخې یې د تورتم څادر پر کایناتو وغوړاوه.

د خپل عمر په پنځه لسم پسرلي کې وم، د لمانځه سره مې ډېره مینه وه، زما د مور او پلار لومړنۍ پوښتنه به هم له مانه دا وه چې، بچیه ! لمونځ دې کړی که نه؟

د ماسختن د لمانځه وخت و، لومړی مې لمونځ وکړ او له لمانځه وروسته خپلې خوب خونې ته لاړم، کتاب مې راواخیست، لوستو هم خوند رانه کړ، ما ویل راشه د افغانستان له حالاتو ځان خبر کړه؛ نو تر څنګ پرته راډیو مې چالانه کړه، دشپې ۸ بجې وې، د راډیو څپه مې پر یوې نړیوالې راډیو برابره کړه، له راډیو مې خبرونه واورېدل، ټول خبرونه خواشینونکي وو.

یو هم داسې خبر نه و، چې زما زړه ته یې سکون وربخښلی وای، ځکه په وطن کې مو هره ورځ له مرګه بل څه نه وي، هره ورځ مو په وطن کې وسله وال بې ګناه انسانان وژني، د خبرونو اورېدو وروسته مې راډیو بنده کړه، کمپله مې پر ځان راکش کړه او د فکر د نیا ته ننوتم.

که څه هم ورځ راباندې ډېره بې خونده تېره شوې وه، او اغېز یې لاختم شوی نه و، چې فکر او سوچ مې د الله هغه ښکلي خلقت ته شو، چې پر خپل قدرتي کیف یې د بشر په بڼه نړۍ ته رالیږلی و.

ما غوښتل چې د مینې تنابونه له دغې ښکلي بشر سره وتړم، دا ډېره ښکلې وه، د کلي د هرې انجلۍ په ژبه د دې د ښایست، پوهې او د ښې انجلۍ کیسې کېدلې.

د دې ښایست پر ما دومره تاثیر کړی و، چې زه یې په مخ کې تېریدی نشوم او نه یې ما نوم ورته اخیستی شو، چې ورته ووایم څومره ښایسته نوم یې درباندې ایښی دی؛ خو څه خیر، دا هغه خبرې وې چې هره ورځ به مې په زړه کې تېرېدې.

دواړه په ښوونځي کې وو؛ خو د دوی ښوونځی له مونږه یو څه په واټن کې و، له کلي مو ښوونځي ته د تلو لاره هم تر ډېره شریکه وه؛ خو د دوی ښوونځی به په ۷ نیمو بجو پیل کېده او زمونږ ښوونځی به په ۷ بجو پیل کېده، دا په اتم ټولګي کې وه او زه په ۹ ټولګي کې، هره ورځ به ددې په خاطر ناوخته ښوونځي ته تلم، دومره انتظار به مې ورته کاوه، چې یو ځل به مې ددې، ښوونځی جوړه سپینا لوپټه وکته؛ نو بیا به هغه ورځ راباندې ډېره ښه تېرېده، نور ټولیګوال به مې د جمعې په ورځ رخصتۍ ته ډېر خوښ وو؛ خو زه به د ښوونځي رخصتۍ ته خپه وم، د جمعې ورځ به چې کله رانږدې شوه، په زړه کې به مې له خفګانه درد شو، ما به ویل چې خدایه سبا بیا جمعه ده، بیا رخصت دی، زه به څنګه دا ټوله ورځ د هغې له لیدو پرته تېروم ؟

د رخصتۍ نورې ورځې خو لا پرېږده، په ما به دغه یوه ورځ لکه د کال تېرېده، نور زده کوونکي به رخصتیانو ته خوشالیدل او زه به خپه کېدم.

شپه پخه وه، خوب نه راته، په سوچونو او فکرونو کې ډوب وم، چې څنګه به ورته د خپلې مینې اظهار کوم؟ څنګه به ورته وایم چې ته مې دزړه سر یې او له تا پرته مې ژوند نه تېرېږي؟

څکه د سهار رڼایی ته لږې شیبې پاتې وې او ما هم دا کلک هوډ کړی و، چې حتما به ورته سهار په لیک کې دا دوه جملې لیکم، چې (له تا سره مې مینه ده)او (ته مې ډېره زیاته خوښېږې)

زمونږ د کلي د ملا صیب اذان د فکرونو او خیالونوله نړۍ راویښ کړم، او د ښتینې دنیا پر لورې یې زما پام کړ.

د سهار د اودس لپاره مې مور له اوبو تازه لوټه راډکه کړې وه، اودس مې وکړ او د جومات په لورې روان شوم.

کله چې مې د سهار لمونځ په جمعه وکړ، له دعا وروسته نېغ بېرته خپل کور ته راغلم او دخپلې خونې الماری ته لاړم، چې بېلا بېل کتابونه مې پکې پراته وو.

دالله ج سپیڅلی کلام مې راواخیست، چې په لوستلو یې څوک نه مړېږي، یوه سیپاره مې تلاوت کړه او دزړه پرسر مې ونیو

دا دعا مې تکرار کړه، چې خدایه ستا د دې کلام په خاطر نن هغه ورځ ده، چې په دوه جملو کې ورته د خپلې مینې اظهار وکړم، او ته مې پدې ازموینه کې کامیاب کړې.
دالله ج کلام مې بېرته په خپل ټاکل شوي ځای کېښود ، بېرته له خپلې خونې راووتلم، د لمر وړانګې د ځمکې پر مخ خورې شوې وې او د تورتم تیارو ته یې د پای ټکی ایښی و.
زموږ دکور دباغچې لمر ګلي، چې لا هم دلمر نه دساه اخیستلو لپاره په انتظار و ، خپل سرونه یې د نري باد په ملتیا کله یو خوا او کله بل خوا تاوول، د ونو شنو پاڼو هم د الله ج پر نوم دترنم ټالۍ خوړلې، دمرغیو شور هم په رحمن، رحیم او غفور ذات ثنا ویله، په غرونو کې شیشه ایزو کاڼو دلمر دړنا په مقابل کې سترګکونه وهل او د سترګو ګاټې یې برېښول؛ خو دالله ج پر لویوالي یې شکرونه ایستل، چې دکایناتو ستر څښتن څومره مهربانه دی، چې هرڅوک یې په خپله دنیا کې مصروفه کړي دي.
ما هم دسهار چای وڅښه، د ښوونځي د تګ لپاره مې ځان چمتو کاوه، ځکه د ښوونځي د تګ لپاره مې نیم ساعت پاتې و ، د ښوونځي شین لباس مې پر تن کړ، د سپینو بوټانو مزې مې دګوتو په هنر کلک وتړل، د نن ورځې کتابونه مې راواخیستل، د کورنۍ له غړو او مور څخه مې خدای پاماني راواخیسته او له کوره را بهر شوم.
کله چې لس قدمه له کوره را لرې شوم؛ نو په ذهن کې مې داسې څه ګرځېدل، لکه څه چې رانه ورک وي، زر زر مې د خپلو کتابونو بیک او جیبونه وکتل؛ خو ورک شوی څیز مې پیدا نکړ.
بېرته په منډه خپل کور ته ننوتم، د خپلې خوب خونې هر څه مې پر بل مخ واړول؛ خو ورک شوی څیز مې پیدا نکړ، ذهن کې مې داخبره ګرځېده تاسره خو داسې څه نه و ، چې ته یې لټون کوې.
کتابونه هرڅه مې بیا له سره وپلټل؛ خو بیا هم هیڅ په لاس رانغلل.
په همدې لټولو ، لټولو اخته وم، چې د سهار ۷ نیمې بجې شوې او ورک شوی څیز مې بیخي له ذهنه تښتیدلی و ، کله چې مې مغز ته راته، پر ۷ نیمو بجو

لس دقيقې اوښتې وې ناهيلى او خفه کېناستم ، پدې وخت کې مې مور کوټې ته را ننوته او راته يې وويل،
ولې بچيه ! څه شوي چې داسې خپه ناست يې؟ ما وويل مورې نن رانه دټول عمر خوارې ورکه شوه؛ خو پيدا مې نکړه، کله چې مې پيدا کړه؛ نو وخت يې تللى و.
خو څه ! مور مې خبره نکړه، چې له ما څه ورک شوي وو ، يواځې مې ورته وويل، چې ګرانې مورې ! له مانه مې د ملګرې يو کتاب ورک شوى دى او نن يې رانه کتاب غوښتلو ، چې بايد حتما زما کتاب نن پر ما وسپارې، مور مې راته وويل، دا خو څه دومره غټه خبره نده، بل به ورته واخلې؛ خو دومره سوچ مکوه ما وويل سمه ده مورې.
کله چې مې مور له کوټې ووته؛ نو ما خپل دولس رنګه قلمونه راواخيستل او د کتابچې له مينځ نه مې سپينه پاڼه راپرې کړه، په رنګه قلمونو مې د سپينې پاڼې پر مخ دا دوه جملې وليکلې:
(له تاسره مې مينه ده) او (ته مې ډېره زياته خوښېږې) او ددې دوه جملو لاندې مې E_L توري د مخفف په بڼه وليکل، چې ددې دوه جملو وروسته د بدن رګونو مې زړه ته ايله دخوشالۍ وينه چالان کړه، ليک مې دکتابچې په منځ کې کېښود او زه هم د ښوونځي پر لور وخوځېدم.
کله چې خپل ټولګي ته لاړم؛ نو دريم ساعت و استاد راته وويل، چې ولې دې ناوخته کړ؛ ما هم ورته وويل، لږ څه کار راته پيدا شو ؛ نو ځکه ناوخته راغلم، زه په صنف کې کېناستم او له ځانه سره مې وويل، نن به حتمي دا خط ورکوم، چې هر قسم کېږي ،ناست په صنف کې وم او ټول فکر مې له خط سره و.
د ټولګي ملګرو هر يو به رانه پوښتنې کولې، چې نن څنګه داسې په سوچ کې ناست يې او د سوچ نړۍ دې دمخ رنګ زيړ اړولى دى؟ خير دى سوچونه مکوه !
خو دصنف ملګرو ته مې وويل، ډېر مې مه چېړئ، ځکه د شپې مې د درد د لاسه خوب ندى کړى، داسې شديده تبه مې وه، چې له بدنه مې داور تيلى بليده.

ملګرو دې هم کور ودان وي، ډېر يې ونه چېړلم اوخپلې طبعې ته يې پرېښودم، ځکه پر ما خو د شپې د مينې تبې حمله کړې وه او دوی ته مې د ځان د درد تبه ياده کړې وه.

عاشوقانو ته به د مينې تبه معلومه وي، ځکه د مينې تبه داسې ده، چې هر څه دې په جوش راولي، په داسې لارو دې ورخيژوي، چې ته به د مينې له درده ځان ساتې؛ خو دغه درد به دې ورو ورو د عاشقۍ مېدان کې د اتل په څېر معرفي کوي.

خو خير ! ښه و ، دوه ساعته مې په ښوونځي کې تېر کړل، بېرته مې د خپل کور لار ونيوله او کتابچه مې له بيک څخه راوخيستله، په لاس کې مې ونيوله، کله چې هغې کوڅې ته راورسېدم، چې ما او دا د ښکلا بشر به سره پکې يو ځای کېدو ، پښه نيولی شوم.

په دغه وخت کې د انجونو دلېسې د رخصتۍ زنګ ووهل شو، انجونې رارخصت شوې، له وړاندې مې چې وکتل، لينا لکه د زاڼو د کتار ميره، د خپلو همزولو په سر کې را روانه ده.

کله چې دوئ له ما تېرې شوې؛ نو زه هم د دوی په کتار پسې شاته روان شوم، دا حوره داسې په ناز نخرو له نورو انجونو سره روانه وه، چې ته وا د دې ټولو انجونو مشري ورپه غاړه ده.

د هر پل په اخيستو به يې د کوڅې خاورې سره نخولې، هر قدم يې زما لپاره يوه دنيا وه؛ خو زه زړه نا زړه دانجونو په ټولي پسې روان وم، همدا هيله مې لرله، چې کله به لينا له نورو انجونو بېليږي او هغه وخت به رارسيږي، چې زه ورته ليک ورکړم، ترڅو مې زړه د سکون احساس وکړي او بدن مې د خوشالۍ اتل شي؛ خو د تقدير کارونه ګوره چې له انجونو بېله شوه، د خپل کور د طرف پر کوڅه يې قدم سم کړ، نو سم له واره يې ورور پر کوڅه کې راښکاره شو، ددې مخ ته يې ځان راورسوه، له هغې سره پر خبرو شوه، لينا سيده د خپل کور په وره ننوته او زه يې همداسې له دوو جملو سره ناهيلی پرېښودم.

زه هم کور ته ننوتم، مور مې رامنډه کړه، ويې ويل، بچيه ! له ماسره دې مينه ده؟ او زه دې زياته خوښيږم؟ ما ورته وويل، هو مورې ! ته مې مينه يې، ته مې

ځان يې ستا برکت دی، چې زه نن دومره خوشاله يم، که ته نه وای مابه چاته ويلی وای، چې ته مې مينه يې او ته مې خوښېږې؟
خوځه خير، ورځې تېرېدې، ما هغه شيبې شمارلې، چې کله به ورته ليک ورکوم او دد غه دوو جملو جواب به ترلاسه کوم.
هغه ورځ هم راورسېده، چې ليک مې د هغوي د دروازې مخې ته وغورځاوه، خوهغې ته مې ورنه کړ، ليک يې پورته کړ او د خپل کور په دروازه ننوته.
ما تر هغې ځارله چې کله يې دروازه رابنده شوه او له سترګو مې پناه شوه.
له ځانه سره مې وويل، چې څه ! که خير وي کار خو وشو او هغه ارمان مې هم پوره شو ، چې ليک مې ورته ورکوو.
له ځانه سره به مې په زړه کې ريبل او کرل، کله به مې ويل، هسې نه چې د کورنۍ مشران خبر نه کړي ! بيا به مې وويل، هسې نه چې پلار مې خبر نه کړي او کله به مې خپل ځان ته دا ډاډ هم ورکاوه ،چې نه، نه مينه خو همداسې پيلېږي.
همداسې له ځانه سره په خبرو ، خبرو لګيا وم، چې د کلي جومات ته ورسېدم، زموږ د کلي جومات دوه دروازې درلودې، چې يوه يې د جنوب پلو او بله دروازه يې د ختيځ په طرف ماتې دي؛ خو ماته چې کومه لنډه دروازه وه، هغه د ختيځ لور ته دروازه وه، چې لاندې ترې د اوبو ښه برابر لښتی تېر دی، چې لمونځ کوونکي پکې خپل اودسونه کوي، پدغه دروازه جومات ته ننوتم، لستونړي مې رابډ وهل، په اودس کولو لګيا شوم، ځکه ۱۲ بجې وې او په يوه بجه جمعه کېدله، څنګه چې مې دلاسونو پر وينځلو شروع وکړه هغه خط چې ما لږ ساعت وړاندې د لينا د دروازې مخې ته ګذار کړی و ، پخپلو سترګو مې وليد ، چې خط يې پخپله اوچت کړ او له دروازې ننوته؛ خو هغه رنګينې دوه جملې، چې ما پر دولسو رنګه قلمونو ليکلې وې، اوس يې دلښتي په اوبو کې د وړو ، وړو څپو سره ملتيا کوله او ټوټه، ټوټه په اوبو کې را روانې وې، يوه، يوه ټوټه به مې رانيوله او ښکلوله به مې او ويل به مې، چې څه ! ستا دنازولې په لاسونو خو به ټوټه، ټوټه شوې وې، همدا به دې ځواب و ، چې اوبو ته دې ګذار کړی دی او جواب يې تر ما راورسېد.

د لیک توکړه شوې ټوټې مې ټولې راونیولې، په لاس کې مې کلکې وزبېښلې او هغه د مینې دوه جملې چې ما لینا ته لیکلې وې، دورغوي په زور مې ترې د مینې الفاظ ګډوډ کړل، د کاغذ ژوند ته اوبو د پای ټکی کېښود او زما ژوند د لینا لاس ته راوړلو پسې نور هم په ټوپونو شو، ځکه چې هغې زما خط په خپلو لاسونو ټوټه کړی و او اوبو ته یې ګذار کړی و.
اودس مې پای ته ورسوه او په لامانځه ودرېدم، لمونځ مې په جمعه وکړ، له جمعې کولو وروسته ملاامام د دعا لپاره لاسونه د غفور ذات دربار ته پورته ونیول او په دعا کولو یې پیل وکړ، دعا مو په جمعه سره وکړه؛ خو ما ټول لمونځ د هغې په یادونو پای ته ورساوه، ځکه چې د هغې یادونه راباندې بېخې زورور شوي و، داسې حد ته یې رسولی وم، چې په لار به روان وم؛ نو دهغې په یاد به مې له ځان سره خبرې کولې او دا دوه جملې به مې زیاتې تکرارولې (له تاسره مې مینه ده) او(ته مې ډېره زیاته خوښېږې).
له جوماته راووتم او په خولې مې همدا دوه جملې تکرارېدې ، یواځې روان وم، له ځانه ځکه خبر نه وم چې ما دا دوه جملې په بار، بار تکرارولې، شاته راپسې زموږ دکلي یو دوکاندارغلی، غلی را راوان دی او زما خبرو ته یې غوږ نیولی ، کله چې په خپله کوڅه ورننوتم؛ نو دوکاندار را غږ کړ، له تاسره مې مینه ده او ته مې ډېره زیاته خوښېږې.
دوکاندار راته وویل: هلکه ! له چا سره دې مینه ده چې دا څو ورځې بیخې زموږ له سترګو پناه یې؟
ما ورته وویل، خان اغا وروره ! بس کله ناکله چې ډېر څه له ځانه سره تکراروم؛ نو بیا مې همداسې په خولې جارې وي او دا کومې جملې چې مې له ځانه سره ویلې، دا مې دکیسو په یو کتاب کې لوستې دي ، نو ځکه مې له ځان سره تکرارولې، له دوکانداره مې په دې بهانه ځان خلاص کړ او د خپل کور په طرف روان شوم، کله چې مې دلینا حورې په دروازه سترګې لګېدلې؛ نو پښه نیولی شوم او دا دوه جملې مې د هغې د کور په لورې ورچوف کړې.
لاړم، سیده خپل کور ته ننوتم، د غرمې ډوډۍ مې په نه زړه وخوړه،د ډوډۍ له خوړلو وروسته خپلې خونې ته ننوتم، د خپلې کوټې ورمې په ځان پسې د ماشومانو د شور ماشور له امله بند کړ څملاستم، له ځانه سره د هغې د یاد په

خبرو لګیا شوم او په خبرو خبرو کې د خوب ښاپیرۍ د مینې له نړۍ د خوب نړۍ ته وړی وم، کله چې راویښ شوم؛ نو د ماذیګر څلورنیمې بجې وې، زر راپاڅېدم او د مازیګر لمونځ مې وکړ، خپله راډیو مې څنګ ته واچوله، د سیند غاړې ته د ساعت تېرۍ لپاره لاړم، ځکه زما له راډیو سره ډېر زیات شوق و ، هر چېرته چې ځم ، نو خپله راډیو له ځانه سره وړم.

کله چې د سیند غاړې ته ورسېدم؛ نو راډیو مې چالانه کړه او ستنه مې د یوې نړیوالې راډیو پر څپه برابره کړه، چې له راډیو نه دا سندره د جاوید امرخیل په غږ غږېدله:

پوی به شي لا پوی نده نادانه ده

هســې لـیونۍ ده پر ما ګرانه ده

سندره مې په لومړي ځل اورېدله، بلا خوند مې ترې اخیسته، د سیند د غاړې یخ شمال داوبو مستي او زما د مینې مسته مستي یې لا نوره هم پر نڅېدو راوستله، بس سندره ختمه شوه او زما د مینې جذبه یې لاپسې توده پرېښوده.

های های ! لیونی نور تور وي که سپین، نور مې؛ نو همدا سندره له ځانه سره زمزمه کوله، دکنډې سیند مستو څپو به ورته د موسیقۍ تال برابر وو او د سیند شور به ورته د کمپوز جامې وراغوستلې.

د مازیګر زیړي لمر د هر عاشق زړه د مینې په ټپو، نڅاوه، زه هم هغه مئین وم، چې په ټپو او سندرو مې د هغې د ښکلا صفتونه کول، د هغې طلایې وېښتان، سرې نرۍ شونډې، غټې ښکارګرې سترګې، د شیدو په شان سپین غاښوونه، ګرد مخ او د تللو انداز یې زما د زړه په تخت پاچاهي کوله، مازیګری و ، سپین ږیري، ځوانان او ماشومان به هره ورځ د سیند غاړې ته راتلل او هریو به د خپل ذوق په لوبو مشغول و.

چا به د خوسي لوبه کوله، چابه کرکټ او چابه د ډبلۍ لوبې کولې؛ خو هغه عاشوقان چې د مینې دونیا یې اباده وه خوشاله برېښیدل او هغه چې زما په شان به په نیمه لار کې پاتې و؛ نو زړه به یې د مایوسۍ او خپګان ټپونه وهل او د خپلې مینې لاس ته راوړلو لپاره به یې له ځان سره د لاس په ګوتو اشارې کولې.

کوم میئن چې خپلې مینې ته د رسیدو له پاره د حل لار پیدا کوله؛ نو له ځان سره به یې خندا وکړه او دا غږ به یې کوو

کاروشو !

دا نو دعاشوقانو خپل شیپړو ، بوډاګان په دې شیپړ نه پوهیدل؛ خو ځوانان به پرې پوهیدل، چې یو ځل به غږ وشو ؛ نو بیا به ماشومانو او ځوانانو د لوبې پر مهال دا غږ کوو.

کاروشو !

خو د مازیګر زیړې وړانګې د سیند شور د میئن د زړه ارمانونه، ګودر ته د پیغلو راتګ، دا هغه څه وو چې زموږ سیمې ته یې ښکلا وربخښلې وه. ګودرونه مو په پیغلو ګرم وو او د سیند غاړې د ځوانانو رسیدلې وې، په ښکاره به کوم ځوان انجلۍ ته د مینې اظهار نشو کولای، ځکه چې زموږ په سیمه کې د پښتنو رواج ځوانان او پیغلې تړلي وو، پیغلې په خپل سر انتخاب نشو کولای او ځوانان هم همداسې د موراوپلار او کورنۍ تر اغېز لاندې وو.

هر څه به د مور، پلاراو کورنۍ په خوښه ترسره کېدل.

ګرد چاپیر ، په شنو نښترو پوښل شوي غرونه او دغرونو لمنو کې بېلابېل تېرونه ژوند کوي.

د کونړ سیند چې په تاریخي باب کې د راسا په نوم ځلانده څپې وهي، د ورځې پاچاهي یې په تولیدو وه، شپې خپله د تورتم سترګه رپوله، بوډاګان، ځوانان، ماشومان او میئنان د خپلو کورنو په طرف روان شول، ما هم خپله راډیو څنګ ته واچوله او ورو ورو د مینې په نړۍ کې د خپل کور په طرف رااروان شوم، کله چې خپلې کوڅې ته راورسیدم؛ نو بیا مې د هغوي د روازې ته وکتل او له ځانه سره مې وویل،

ای ! پر خپل ښایست مغرورې انجلۍ ! اخر به دې دا غرور هم مات شي او دا دکبره ډکه پادشاهي به دې په سیند لاهو شي، بیا چې هر څومره کوشش وکړې؛ خو وخت به له وخته تېر وي، ستا د حسن نړۍ به بیا د تل لپاره مړاوې شي او پرما کبر به دې د غرور جام د تل لپاره نسکور شي.

زه لاړم د خپل کور په دروازه مې قدم کېښوده او د کورنۍ پر غړیو مې سلام واچوو، د سلام جواب مې راکړل شو او مور مې راته په مینه وویل:
زما ګرانه نازنینه الیاس جانه بچیه! چېرته تللی وې؟ ما ویل مورې! د سیند غاړې ته تللی وم، نن مې دا زړه تنګ شوی و؛ نو ومې غوښتل چې چکر ووهم او دا زړه مې لږ خوشحاله کړم.
مور مې راته وویل: بچیه! خیر دی سوچونه مکوه، ته خو لا ماشوم یې، هسې نه چې دا د زړه کړاو دې سپین ږیری کړي، ما ورته وویل، مورې! ته بې غمه شه! بیا به درته پته لګیږي، چې رښتیا سپین ږیری کېږم اوکه لا نور هم ځوانېږم.
مور مې وخندل او راته یې وویل، بچیه! لاړ شه او لمونځ دې وکړه اویوه سیپاره تلاوت وکړه او بیا ویده شه، چې شپه دې په خوشالۍ سره تېره شي.
ما هم د مور خبره ومنله، لمونځ مې وکړ او نهه ویشتمه سیپاره چې د سیپارې پیل له سورت ملک نه کېږي، تلاوت کړه، له تلاوت کولو وروسته بیا د خوب بستر ته لاړم او د خوب په بستر کې، بیا د مینې سوچونو واخیستم، او همداسې د مینې د سوچونو په نړۍ کې ویده شوی وم.
سهار د ملا اذان په ویلو له خوبه راپورته شوم، اودس مې وکړ، د جومات په لور رهي شوم، بیا چې د هغوي دروازې ته ورسېدم بیا مې له ځانه سره وویل، اې ګرانې لینا! ته به یا ویده یې یا به ویښه او ښه په مزه زړه دې خوبونه وکړل؛ خو زما له سترګو دې خوبونه داسې الوځولي دي، لکه کارتوس چې د ماشیندارې له خولې ووځي.
لاړم جومات ته لمونځ مې وکړ، بېرته له جوماته کورته راغلم، تلاوت مې وکړ، بیا مې د ښوونځي کالي پرتن کړل، د هغې وخت په انتظار شوم، چې کله به دا له کوره راوځي او ښوونځی ته به ځي، اخیر د ښوونځی په لباس کې د کور له دروازې یې قدم بهر کړ، سپین پړونی یې د لمر رڼا منعکسه کوله، تورو جامو یې لمر د ځان پلو راکش کاوه، چې پړوني یې له دې حورې لینا نه لمر شړه او جامو یې د لمر ملګرتیا کوله، په همدې کشمکش کې د دواړو

ترمنځ اخ وډب روان و ، چې دا ترې نا خبره وه او مايې ننداره په خپلو سترګو کوله.
دا د ښوونځي په لور رهي شوه، زه هم ورپسې شوم .له قدم اخيستو سره يې زما په زړه چړې را ښکلې؛ خو د پښو سينډلو اواز يې دکوڅې له ميده کاڼو کړپا پورته کوله، د هر تېرېدونکي کس نظر به يې ځان ته راړوه، د ښوونځي له کتابونوډک تور بيک به يې په غاړه کړی و ، چې د قدم له اخيستو سره به يې تور بيک ټالۍ خوړلې او د بيک سپين زنځير به شرنګ، شرنګ کاوه، چې ددې دقدم سره به يې زما د مينې لپاره د ناز سندره جوړوله او مابه له دغې خوندورې صحنې خوند اخيسته.
بالاخره د ښوونځي له نورو انجونو سره يو ځای شوه، دښوونځي په دروازه ننوته او زه بيا له زياتو خبرو سره د خپلې لېسې په په لور رهي شوم، له ځانه سره مې وويل،
کبرجنې خير دی ! کله کله خو راګوره ! ترڅو به په خپل حسن نازېږې، اخير به دې دا دخوشالۍ دنيا ورانه شي او د همدې ملګرو له قطاره به بېله شې، نه به دې ناز وي او نه به دې نخرې، نه به دې کبر وي او نه به دې مستي.
خو خير ! هغه ورځ به هم راشي، چې بيا به ته چغې وهې او له دواړو پښو به کلکه نښتې يې.
او مابه غواړې او بيا به هم زه تا ؛ خو تاته به پښتو او د خپلې کورنۍ عزت اجازه نه درکوي، چې ما د ځان ملګرې کړې او ماته به د خپلې کورنۍ شرم ښکاري چې د بل په نوم شوې دې د ځان په نامه کړم او له دې وطنه دې د نورو وطنونو ميلمنه کړم؛ خو خير ! اوس مې دا خبرې له ځان سره کولې، ځکه تاته مې کولای نشوې او چې تاته مې مخامخ کولای؛ نو عکس العمل به دې څه و ، په يوليک کې مې درته دوه جملې وليکلې؛ خو تا زما دوه جملې داسې قطرې، قطرې کړې وې، چې نور دې هم زما د زړه په پاچاهۍ ولکه ټينګه کړېده او تر هغې به دې پربنږدم، ترڅو چې مې د ځان لپاره ملګرې کړې نه يې، ځکه تا زما ليک په خپلو لاسونو ټوټه، ټوټه کړی و ؛ نو ځکه دې زما زړه هم د ځان طرف ته لا مايل کړی و ، زه مې په خپل زړه پوهېدم چې تا غواړي او ته دې په خپل زړه نه پوهېدلې، چې ستا زړه څوک غواړي، په همدې خبرو ، خبرو

کې وم، چې د لېسې په د روازه مې قدم کېښود او خپل صنف ته لاړم ،ګورم چې دوهم ساعت په پای ته رسيدو دی استاد راته وويل، ولې ناوخته راغلی؟ بيا مې استاد ته بهانه وکړه، استاده ! کورس مې شروع کړی دی؛ نو ځکه ناوخته راغلم، اينده کې به نور ناوخته نه راځم، دا نو هغه بهانه شوه چې هره ورځ به مې استادانو ته کوله.

ورځې تېرېدلې،اخير مې ښوونځي ته د پای ټکی کېښود ، زه په ذات دالله قسم خورم چې په دې څو کلنو کې ددې حورې لينا زړه نه ليکونو ځای ته راوست، نه تعويذونو او نه دمونو؛ خو په دومره تېره شوې موده کې مې له مانه زما دمور په شمول ځينې خپلوان خبر شول، دوه نژدې د راز ملګرې مې په يولسم صنف کې خپله خبر کړې وو او هغوي ته مې قسم ورکړی و ،چې مړ هم وم زما له مينې څوک خبر نه کړئ؛ خو په وخت کې به ددې جينۍ له خولې خپله ووځي، يوې د راز ملګرې ته چې د پلاني ځوی پر ما مينځن و او ماته يې ډېر خطونه راستول، چې ماته يې خطونو او ددې کړېدو هيڅ اهميت نه درلود.

خو ددې انجلۍ له خولې به ټول کلی خبر شي، دا هغه خبرې وې، چې ما مې خپلو دې دوو ملګرو اتل او شبير ته کړې وې.

های های !

وختونه دې تېرېږي او زما زړه هم درزيږي؛ خو مور او د کورنۍ غړو ته مې وويل، چې مورې په هر قيمت چې کېږي، بايد دا انجلۍ د خپل کور اېنګور جوړه کړې او زما د درديدلي زړه درد نور د تل لپاره ختم کړې، دا هغه خبره وه، چې مامې د مور په شمول د خپلې کورنۍ ځينو غړو ته وکړه.

خو مور مې راته څه وايې؟:

الياسه بچيه ! ته دې لومړی خپلې زده کړې پای ته ورسوه، بيا چې ته څوک غواړې همغه به درته وکړم، لومړی بايد پوهنتون ووايې، کله چې دې پوهنتون خلاص کړ؛ نو بيا به درته ستا د خوښې جينۍ وغواړم.

ما هم وويل، مورې سمه ده، زه ستا خبره منم؛ خو په يو شرط او هغه دا چې که داجينۍ دبل چا شوه؛ نو بيا به زه دتل لپاره د هيچا نشم، ځکه څلور کاله ما ددې په ياد زړه خوړلی او څلور کاله به ددې په ياد نور هم زړه خورم اوبيا چې دا د بل چا کېږي؛ نو بيا به له ما خاطر جمعه شئ، مورمې هم خبره تائيد

کړه او راته یې وویل، څنګه چې ستا خوښه وي همغسې به کېږي، یوه خبره یې راته لا دا هم وکړه، چې دا خو د ډېرو خویندو خور ده او ترڅو ، چې دې ته لمبر رسیږي؛ نو هغه به بل وخت وي، ماهم وویل، مورې ! نوره ستا خوښه ، ما خپله غاړه درباندې خلاصه کړه ،هغې راته وویل، چې پلار سره به دې پدې اړه مشوره وکړم، چې څه وایي؟
خو څه ! مور مې د پلار سره مشوره کړې وه، په سبایې راته وویل، چې بچیه ! پلار دې وايي، چې دا باید درس پای ته ورسوي او بیا به ورته د ښځې غم کوو؛ خو خوښه او نا خوښه لا پکې چا راوستې ده، ښځه ده او ورته وبه رسیږي.
یاره نو !
د پلار په خوښه او ناخوښه خبره راباندې سر وچورلیده، سترګو مې تور وخوړ او همدغه جمله مې په مغزو کې تاوېده راتاوېده چې خوښه او نا خوښه لا پکې چا راوستې، ښځه ده او ورته وبه رسیږي.
د الله ج دربار ته مې لاسونه اوچت کړل، ومې ویل یا الله ! ته مهربانه ذات یې، ته خو دا حوره لینا زما له ژونده مه جدا کوې، چې په ژوند ژوندی یمه ته مې په دې مقصد کې کامیاب کړې، ته مې دا ارمان ونه رژوې او ته مې ددې د ژوند ملګری جوړ کړې، مور مې امین وایه او ما دعا کوله.
خو څه خیر ! وختونه دي، روان دي او د لینا یادونه مې داسې خوري لکه شکونړ چې د جوارو د پټي پر وړو وریېښ شي، چې نیم وړی وخوري او نیم پرېږدي.
همداسې هم زما زړه څینو خبرو پرېښودو او څینو خبرو خوړو ، هوا هم مخ په ګرمېدو وه.
زما د زړه نه دمیني تاوونه هم د اور دلمبو په څېر پورته کېدل، د کنړ ښکلي غرونه له نښترو، څېړیو، غوړاځکو او رنګا رنګ ګلونو نه ډک معلومېدل، شادوګانو، سورلنډو او لېوانو به هره شپه چغې وهلې.
زموږ کور ته مخامخ د سپیره غر! په لمنو کې له هر کوره د لاټین زیړې رڼاګانې د مازیګر د لمر رڼا ترسترګو کوله، چې دغه ټوله رڼا به له یوې دنیا میني نه ډکه وه، زموږ په حجره کې رنګا رنګ ډګلانو بوټي او د رات کیراڼي

يعنې د شپې شهزادګۍ، چې ښکلی مزه ناک بوی لري،ان دکلي په ټولو کورنو ورته او د هر کور نه يې د خپلې مينې پور غوښته.
هر کليوال به يې په صفتونو زمونږ حجرې ته راتلل، تر ډېره به زمونږ په حجره کې د دغه عطرين بوټي بوی ته پاتې کېدل او له شپې به يې خوند اخيسته.
زمونږ دکلي کورونه له خټو جوړې کلاګانې دي، چې د سيمې ټول خلک مو په اسلام ميئن او د خپل دين د فرايضو پوره پابند دي.
دکلي ځوانان مو په خپل وخت د جومات جمعې ته ځانونه رسوي او د کلي مشران خلک مو د جرګو او مرکو په مينه مست خلک دي ؛ خو لنډه دا چې د هرې طبقې د کسانو خپل کار معلوم دی.
هرڅوک خپل کار ښه په مينه ترسره کوي، په غم او ښادۍ کې له يوبل سره پوره پوره مرسته کوي.
غلت رواجونه مو د کليوالو نه خوښيږي، دخپلو لورګانو په سر څوک ولور يعنې پيسې نه اخلي، له ولوره ټول کلی کرکه لري، ان په ټوله کې به ووايم، چې زمونږ د ولايت خلک د خپلو لورګانو په سر پيسې نه اخلي. که چېرته کوم ځوان له اقتصادي پلوه کمزوری وي؛ نو له هغې سره د خسر کورنۍ پوره مرسته کوي او هغه د واده سامان هم د خسر کورنۍ خپلې لور ته اخلي.

کتاب او راډیو په لاس به هر سهار د سیند غاړې ته تلم او هلته به مې د کانکور لارښود مطالعه کاوه.
مازیګر به بیا د خپلې سیمې خوړ ته چې له غرونو نه به په کې سپینې د چینې رڼې اوبه، چې سندریز شور به یې جوړ کړی و، د خوړ له غټو او وړو تیږو سره به یې غبرګې وهلې، خالداره شګو به د اوبو ښکلایز شور په مستیو راوستو، چې موټروانانو به پکې خپلې موټرې وینځلې، روانې وې او د کنړې سیند له اوبو سره به د خوړ دغه رڼې اوبه یوځای کېدې. مازیګر به له خپلو ملګرو مخکې د خوړ غاړې ته د کتاب سره تلم کله چې به هغوی راتلل؛ نو ما به خپله مطالعه کړې وه او بیا به مو د کرکټ په کولو پیل وکړ، موږ په خپل منځ کې دوه لوبډلې وو، چې د یوې لوبډلې مشرې به زما تر غاړې وه او د بلې مشري به د شبیر ترغاړې وه.
موږ به هره ورځ په خپلو کې سره سیالي کوله او له دربو به دوه لوبې ګټلې وو، کله به ما دوه لوبې ګټلې او کله به هغه.
کله چې به د نورو کلیو له هلکانو سره زموږ میچ و؛ نو بیا به دواړه لوبډلې یوځای کېدو، چې ددې لپاره مو ځانګړی کپتان مبارز و.
مبارز رښتیا مبارز و، چې په کپتانۍ کې پوره کامیاب و، دلوبې د بیټنګ په اوپنرانو کې زما خاص ځای و، چې لومړی به زه ستړ ایک یعنې د توپ مخې ته دربدم، په لومړي بال به زه تاوېدم، چې کوم طرف ته به مې زړه وغوښتل، همغه طرف ته به مې بال وهه او دوهم اوپنر به راسره زړګی و، چې د سټاپ په کولو کې یې پوره مهارت لرلو، هغه دچا خبره زه الیاس خان ال راونډر وم.
کوم بالر ته به مې وویل، چې په دې اور کې دربانديې دري یا دوه شپږيزي وهم؛ نو بیا به مې پرې شپږيزي وهلې او چې وبه مې نه وهلې نو، نو نه به وې.
له بل اړخه دکانکور ازموینه په رارسېدو وه او د مینې نړۍ مې نوره هم راباندې زوروره شوې وه، له زده کړو یې بېخي ویستلی وم، ګنګس به ناست وم.
دکانکور لارښود کتاب به مې لوستو؛ خو سوچ به مې ټول د لینا سره و، چې دا به کله ماته خپل زړه راکوي او ماته به وایي، چې له ما بې غمه شه او زه ستا

يمه؛ خو ما دا خبرې له ځانه سره کولې او هغه بيخې په زړه دومره سخته وه، که چېرته راسره په يو ښېديا کې ځانله ملګرې شوې وه او زما ځنکدن واى؛ نو د مسلمانۍ او انسانيت له خاطره يې ولا که او به هم راکړې واى.
ځکه ما څلور کاله د دې مينې مزل وکړ؛ خو د دې په زړه کې هيڅ رحم نه راته او هره خبره به يې راله غلې پرېښوده، زيات ليکونه مې ورته ليکلي و چې يو عارضه ليکونکي به په خپل ژوند کې نه وي ليکلي؛ خو بيا هم زما زړه ماته دا ګواهي راکوله، چې هرڅه به خداى وکړي او الله مهربانه دى، هغه ورځ به هم راشي، چې بيا به ستا ديادونو کيسې له ځانه سره کوي او په خپلو خبرو به پښيماني څرګندوي؛ خو زما زړه ترې نه صبريده او د هغې زړه له کاڼي کلک و.
يعنې داسې زړه ما په خپل عمر نه و ليدلى، ځکه چې دې په زړه سختې داسې کاڼر زړه لره، چې د رحم تمه ترې نه کېده او نه يې په زړه کې د رحم څرک لګيده؛ خو دا دومره ډېر ليکونه، چې ما ورته د مينې په باره کې ليکلي و په کور کې څه، چې چا ورسره ليدلي هم نه و او بيا به هم زه مجبور وم، چې د خپل ليک لار به مې ځارله په کومه ورځ به، چې دې ليک د خپلې دروازې له مخې اوچت کړ؛ نو مابه يې د کلي په جومات کې انتظار کوه او د جومات د هغه لښتي په غاړه به ناست وم، چې د کښې سيند مستو اوبو به په وړه کي لښتي کې هم د زور وړې، وړې چيپې وهلې او د دې په خاطر به ناست وم، چې زما د مينې لومړنى ليک د دې په ګوتو ټوټه، ټوټه شوى و او د همدغه وړه کي لښتي انصاف ګرو اوبو زما تر ګوتو رارسولى و.
دغه دابو لښتى د دوى د کور څنګ ته راتېر شوى و، چې ګرد چاپيره ترې ديوال و.
زما لومړنى د مينې ليک به ورته بې ارزښته ښکاره شوى و، چې د خپل غرور له امله يې قطره قطره کړى و او د وياله د اوبو په ملتيا يې د خپلو غټو ښکارګرو سترګو پناه کړى و.
سترګې چرته وې چې وبه مې ليدې؛ نو بيا به مې بيخي ترې خوب نشو کولاى نوره څېره خو پرېده.

هغه ورځ هم راورسیده، چې زما لیکونه به یې، نه ټوټه کول او نه به یې بېرته ماته احوال راته.
دکانکور امتحان ته هم درې ورځې پاتې وې، د شنبې په ورځ مې د ملګرو سره یوځای دکانکور د ایډي کارت کارتونه واخیستل او په سې شنبه مو د کانکور ازموینه وه.
له یوې خوا زیات خپه دې ته وم، چې ما خو د کانکور د اماده ګۍ د کتاب د لوستلو په وخت کې ایله بېله لینا ته د مینې خطونه لیکل او په مازیګر کې به مې کرکټ کاوه.
هئ !؟ هئ !؟ نه مې مینه لاس ته راوړله او نه به په کانکور کې دخپلې خوښې پوهنځي ته کامیاب شم!
ځکه زه په ځان پوهېدم، شپه او ورځ به مې سوچ د مینې دنیا خوړه او د مینې په دنیا خو هغه عاشقان پوهیږي، چې څوک د مینې په دام کې نښتی وي او تر هغې ټوپونه پکې وهي، چې کامیاب شوی نه وي او ما پکې تر اوسه ټوپونه وهل.
خو هغه ورځ هم په را رسېدو وه، په کوم ورځ چې زموږ دکانکور ازموینه وه.
د شپې لخوا مې د کانکور امتحان ټول اړین توکي برابر کړل، بیا مې سورت رحمن، سورت یاسین او سورت ملک تلاوت کړل،کومې دعاګانې چې مې یادې وې، ټولې مې پرځان چوف کړلې او د خوب بستر ته مې ځان ګذار کړ، ځکه چې سهار ته په وخت بیا دکانکور امتحان ته تلم، کله چې د خوب په بستر کې څملاستم؛ نو د څملاستو سره سم بیا دلینا یادونو له ټولو خواو راګېر کړم، بیخي یې خوب ته نه پرېښودم. یوې خواته دهغې یادونه، بلې خواته شپه او خاموشي، سهار ته دکانکور امتحان ته په وخت ځان رسول دا هغه څه و، چې نن شپه یې له ځان سره په جنګ کړی وم، یو خواته مې ترې خلاصی نه و.
بېرته د خوب له بستره راپاڅېدم، راډیو مې چالان کړه، ما ویل که د راډیو په چلانولو خوب راشي، ورته ویده شم، بیغمه سهار راپاڅېږم او په خیر د کانکور امتحان ته لاړ شم، خو خوب چرته و !!

بس راډیو لا د میني په نړۍ کې منډو ته جوړ کړم او دمنډې په راکولو یې د ځان طرف ته مایل کړم ساعت ته مې وکتل، دشپې یولس نیمې بجې وې، چې له یوې نړیوالې راډیو د شاعرانه بنډار خپرونه د پای شیبو ته نېږدې شوې وه او د یو شاعر له خولې مې ددې غزل بیتونه اورېدل چې نطاق ورته

واه واه واه کول !

درپسې مــې له زړګـي نه ځاځي وینې

راشــه، راشه وه شیرنې، وه شــیرنې

کــه زه نه مرمه نو هــسې به زه نه مرم

ګینې زه خــو یم وژلی دا ســتا مینې

مانه هېڅـکله دمینې جانان خدایګو

نه بېلیږي که په ژوند وي که په مړینې

بې له تامې دا زړګی هسـې خوږیږي

چــې ته نه يې تــا پسې يې نازنینې

د دار پړي دې له غــاړې را تــاویږي

زلـفې جــوړې که زما لپاره ورینې

جــبار خیله دغــزل دحسن ناوی

له بــاګرامه راجګیږي که يې وینې

اخ !اخ !

د شاعر له خولې د غزل ویل، زما له سترګو خوبونه داسې وتښتول، لکه باز چې په مرغۍ حمله وکړي، د خپلو پنجو ښکار يې کړي او نورې مرغۍ له ویرې داسې په خپلو ځایونو کې غلې شي، چې د چڼ، چڼ اواز يې چاپیریال خاموشه کړي او فضا ټوله دویر له ساندو ډکه شي.

زه هم خاموشه شوم او داسې ژور فکر واخیستم، چې بیخې له ځایه ونه خوځېدم، له ځانه سره مې دا وویل، نه چې دا حوره زما د زړه سر، زما ژوند، زما مینه، زما د خطونو قاتله او زما د زړه دتل لپاره ځای نیونکې د بل چا نشي؟

ددغه خبرو د لاسه بیخي په یوه ډډه دکوټې په غولې کې پروت وم، چې بیخې په بل اړخ اونښتم نه، کله چې مې د ذهن پردو درد شروع کړ او د بدن رګونه مې

راوپړسیدل او په بل اړخ واوښتم؛ نو د کلي د جومات لاوډ سپیکر په ټنګېدو شو، له ځانه سره مې وویل، چې الیاسه بچیم! شپه خو دې سرګردانه تېره کړه، ورځ دې هم ټوله د کانکور د سوالونو سره ډغرې وهلې دي، هسې هم پاتې راځې، راځه! یو لس ملټه خو سترګې پټې کړه، چې دې ذهن په ارام شي بیا به لمونځ وکړې.

کله چې مې سترګې پټې کړې، نو مور مې د کوټې د روازه وډبوله او له خولې یې د مهربانۍ دا الفاظ جاري دي:

زما ګله بچیه! پا څیږه ملا اذان کړی دی او جمعې ته ځان ورسوه، شابه! چې سهار ته به دې د کانکور امتحان ته ځې، اوبه مې درته د دروازې مخې ته ایښې دي، هله نو راپاڅیږه! اودس دې وکړه! ترڅو چې زه لمونځ کوم او بېرته راځم؛ نو ته باید راپاڅیدلی یې، ما ورته وویل، مورې! ښه پاڅیږم.

کله چې په دې پوی شوم، چې مور مې لاړه؛ نو دوه ملټه وروسته مې پلار د کوټې ور راته وډبوه راته یې غږ کړ الیاسه بچیه!

پاڅیږه! لمونځ دې وکړه، نن دې د کانکور امتیحان دی، ترهغې راته ولاړه و، چې کله زه له خپل ځایه راوچت شوم، سر راباندې ګرځیدو، د بې خوبۍ دجټکو له امله مې سر د دېوال سره ولګېده! ور مې بېرته کړ داوبو لوټکه مې راوخیستله، اودس مې وکړ، پلار مې جومات ته لاړ او زه بېرته خپلې کوټې ته راغلم، په خپله کوټه کې مې لمونځ وکړ او بېرته د خوب ټالیو د خوب غېږې ته د ننه کړم، د سهار شپږ بجې مې مور بیا راغله او راته یې وویل: بچیه پاڅیږه چای مې درته تیار کړیدی او ملګری دی هم راغلی و ویل یې، الیاس ته ووایه ځان تیاروه، چې کانکور امتحان ته په وخت لاړ شو.

سترګې مې ومښلې، د خوب د لاسه راباندې سر تاوېده، په وجود مې سرې تبې منګولې ښخولې، دتللو واک مې نه درلود، چې قدم مې اخیستی وای او له کوټې مې قدم بهر کړی وای؛ خو په ډېر مشکله مې چې څنګه ځان دتګ لپاره چمتو کړ؛ نو له پښو مې سپینې وتښتیدې، درز شو راولیدم، په ځان بیا نه یم پوی شوی.

کله چې مې سترګې وغړولې ځان مې لوند خیشت و او دومره اوبه یې راباندې اچولې وې، چې د یخنۍ له لاسه مې ژامې کړپیږې، دکلي ډاکتر یوه یوه ستنه ماتوي او ماته په چالان سیروم کې یې تشوي.
مور او پلار د کورنۍ ځینې غړي او یوه وړه کۍ خور، چې زه پرې له حده زیات ګران وم، زما دکټ شاه او خوا راټول دي او له ژړا یې سترګې سرې اوښتې دي.
مور مې هم په ژړا خپل زړه تش کړی و او زما په مرض پوهه شوې وه، چې نازولی زوی خو یې سوچونو خراب کړیدی.
هر یو رانه پوښتل چې اوس څنګه یې؟
په کمزورې اشاره به مې ورته سر وخوځوه، ورته به مې وویل، چې ښه یم.
ډاکتر راته سیروم چلان کړ او نور په خپله مخه لاړ؛ خو زما سږه تبه دومره توده شوې وه، چې وړه کۍ خور مې راته سر کېمنډه او زما له خولې د فریاد سوي ځیګروي ختل.
کله چې مې غږ کړ څو بجې دي؟
نو راته یې وویل ۷ بجې، ما ورته وویل چې په اته بجې؛ خو زموږ د کانکور امتحان شروع کېږي، زه باید ۸ بجې دکانکور امتیحان ته ځان ورسوم، دکورنۍ غړو مې نه منله، مور ته مې وویل؛ زما جامې تیارې کړئ چې ځم ناوخته کېږي راباندې؛ خو هغې راباندې ټینګار کاوه، چې بچیه ! د کانکور امتحان له تانه مهم ندی، ته ناروغ یې چې روغ وای تللی به وای، ما ورته وویل مورې ! بیا بل کال پورې صبر نشم کولای، که مړ کېږم هم؛ نو باید ځان امتحان ته ورسوم د سیروم ستنه مې له لاسه وویسته ګورم چې یو یو ګاونډي مې تپوس ته رآځي، په ګاونډیانو کې خو مې هغه څوک هم راتله، چې دا هرڅه راباندې د هغې د لاسه وشول.
که چېرته مې زړه پر هغې نه وای میئن شوی؛ نو اوس به رک روغ وم او د هغې په باره کې د سوچونو دلاسه به نه سودایي کېدم او دې حال ته به نه راتلم.
خوب مې لیده او که دا هرڅه رښتیا و ؛ خو ګورم چې دکور په دروازه مو هغه حوره لینا را ننوته، چې طلایي زلفې یې باد کله یو خوا او کله بل خوا

تاوولې، د قدم له اخیستو سره یې زما له وجوده تبه داسې الوځوله، لکه په ژمي کې چې دونو پاڼې د ونو له ښاخونو سره خدای پاماني کوي.
نرۍ سرې شونډې یې ځاني داسې سرې وې، لکه تازه یې چې پرې سره سورخي سولولې وي.
سپینو غاښونو یې له ورایه ځلا کوله، تور رنګه سینډلو یې زه د تبې له نرۍ نه بلې نرۍ ته یوړم، شین رنګو جامو یې زما په شمول ټول د ځان طرف ته متوجې کړل، په رارسېدلو سره یې ماته په غلچکي نظر راوکتل او زما د حال پوښتنه یې وکړه، یواځې همدومره یې وویل:
اوس څنګه یې؟
او بس نور یې هیڅ ونه ویل، ما هم ورته وویل، چې شکر اوس ښه یم، لږ ساعت ناسته وه او بیا له ځایه پاځیده او دخپل کور په طرف روانه شوه؛ خو زما دکورنۍ ټولو غړیو ته یې وویل، چې د الیاس پوښتنې ته راغلې وم، خبره شوم، چې چپه پرې راغلې وه؛ نو اوس خو که خیر وي ما شا الله ښه دی.
مور مې ترې مننه وکړه.
په کمزوري وجود مې ځان د تګ لپاره چمتو کړ او د احتیاط لپاره مې راسره ورور هم ملګری شو، ځانته سپیشل موټر مو ونیو، مور او پلار او د کورنۍ ټولو غړیو په دعا رخصت کړم او ټولو راته ډېرې دعاګانې وکړې، ویل یې چې بچیه! الله دې د خپلې خوښې پوهنځي ته کامیاب کړه، لومړی خو به دې الله کامیاب کړي او که دولتي پوهنتون ته بریالی نه شوې بیا خو شخصي پوهنتون چا وړی ندی، چې کوم پوهنځی دې خوښ و هغه به وواېې.
ما هم د کانکور امتحان ته ځان ورسوه، کله چې ورسېدم نو استادانو د کانکور لارښوونه شروع کړې وه، زه یې هم په خپل انتخاب شوي ځای کښنولم
.
کله چې دکانکور امتحان د سوالونو حلول شروع شول، نو پر ما هم دتبې اثر مخ په شروع کېدو شو، نه یم خبر، چې ما پارچه څنګه حل کړه*
او انتخابونه مې څنګه وکړل؟ خو د کانکور امتحان و او تېر شو، مګر تبې دومره په عذاب کړم چې نه یم خبر.

د ځان دمعاینه کولو لپاره د اسعداباد مرکزي روغتون ته لاړم، هلته مې دوینې ټیسټ وکړ له یوې خوا تبې کمزوری کړی وم او له بلې خوا د کانکور د وړو خانو تورولو راباندې سر ګرځولی و.
ډاکتر راته د تبې علت ملاریا یاده کړه او ویل یې، چې ډېره شدیده ده.
د ملاریا ګولۍ او نوره دوا یې راکړه او بېرته مخ په کور را روان شوم، کله چې کور ته راغلم؛ نو د کورنۍ ټولو غړیو مې پوښتنې کولې او ویل یې چې پخیر بېرته راغلې.
ما هم ترې مننه وکړه له سهاره تر ماښامه مې هیڅ هم خوړلي نه و
وریندار مې راته د کیک سره د شیدو چای تیار کړی و؛ خو زړه نا زړه مې یوه پیاله چای وڅښه او لږه شیمه راکې پیدا شوه او ځان مې تر خپلې خونې ورسوه، هغه صحنې مې مخې مخې ته کېدلې، چې له تېرې شپې راهیسې راباندې تېرې شوې وې، په همدغه صحنو کې ویده شوی وم، کله چې راپاڅیدم؛ نو دشپې دولس بجې وې، مور ته مې غږ کړ چې مورجانې ! زما دوایي چېرته ده؟
خو د مور په شان مهربانه له نعمتونو ډکه، دجنت له حورو یوه حوره، چې د اولاد په درد دردېږي ټوله ورځ یې زما له امله لا لهنده تېره کړې وه. اوس مې په یو غږ کولو سرته ولاړه وه، د شیدو پیاله یې په لاس کې د ملاریا دګولیو سره نیولې وه او ترځنګ یې وچه ډوډۍ هم له ځانه سره زما لپاره راوړې وه، راته یې وویل، بچیه ! اول لږه ډوډۍ وخوره او بیا د ملاریا ګولۍ، ځکه څه دې ندي خوړلي، هسې نه چې ګولۍ دې په معدې پسې ونه نښلي او خدای مکړه بل څه چل درباندې ونشي، ورته ومې ویل، مورې ! الله به خیر کړي.
ما ډوډۍ او دوایي له شیدو سره وخوړه او مور مې د سر په کېمنډلو شروع راته وکړه او ورو ، ورو یې دترنم په غږ الله هو ویله، چې اوس مې هم هغه الله هو رایاده شي؛ نو له سترګو مې بې اختیاره اوښکې روانې شي او د مور د هغې صحنې ارمان کوم، چې سر یې راته کېمنډه، درد په ما و؛ خو زړه مې د مور وران و، یعنې په ټن شپه یې زما د لاسه خوب نه و کړی، زه ترې ویده شوی وم؛ خو د هغې دمونه او الله هو همداسې تر ملا اذان پورې جاري وو.

کله چې دملا د اذان په غږ راپاڅیدم؛ نو مورته مې وویل، مورې ! ته تراوسه نه یې ویده شوې؟
نو مور مې راته وویل بچیه ! زه به ولې ویده کېدمه، چې زما د زړه په ټوټه دې درد وي او زه دې بې غمه خوبونه کوم، دانو مور ته مناسبه نده، چې د هغې په بچي دې د شپې درد وي او مور یې خوبونه کوي.
یعنې د مور دا مینه او نورو مینو ته، چې زما فکر شو، نو ورته مې وویل، مورې ! الله دې زما په ژوند له مانه ما اخله ! ستا یوه اه ! ته به زه په عمر ونه رسېږم او ګرانې مورې ! الله دې د جنتونو سرداره کړه یعنې د مور د هغې شپې شوګیر چې هر کله رایاد کړم؛ نو زه وایم چې هره مور به له بچي سره څومره تکلیفونه ګالي لکه له ماسره چې مې مور په دې شپه ګاللي و او نور به یې لا څومره ګاللي وو.
د سهار لمونځ مې وکړ او بېرته خپلې کوټې ته راغلم، د قرانکریم زړه (سورت یاسین) مې تلاوت کړ، لږ مې اندامونه سپک شول، له خپلې کوټې بهر را ووتم.
زموږ دکور په حویلۍ کې داوبو وړوکی لښتی تېر شوی و، چې د کنړ د سیند له څپو یې مستي یاده کړې وه او د اوبو وړو څپو داسې شور جوړ کړی و، چې زما ټول پام یې د ځان پلو ته راواړو، چې په کور کې ولاړ د نارنجو او توتانو پاڼو د اوبو دې شور سره پاڼې ورو، ورو نڅیدلې، د ګلاب ګلونه او د ډمبرګل ګلونو داسې مزه ناک بوی کاوه، چې دکور د حویلۍ شین چمن دې ته اړ کړم، چې پکې څملم او له دغه مزه ناک او مینه ناک چاپیریال نه خوند واخلم.
کله چې په چمن کې څملاستم؛ نو کتل مې لمرګلیو ته چې لا یې سرونه ښکته نیولی و او ورو ورو نرې باد داسې خوځول لکه د لمر د راختو زیری چې پرې کوي.
زه هم له چمنه راپاڅیدم او له کلا بهر را ووتم د سهار لمر وړانګو ایله سترګککونه وهل دونو پاڼو ښکلی هوا چلوله مرغانو له خپلو ځالو د خوراک راوړلو پسې له خپلو ځالو الوتل او د خپلې خېټې غم راخیستې و.
زه هم په چکر روان شوم، تبه مې اوس بیخي نه وه، میده میده قدمونه مې اخیستل، دکلي له کورنو لوګي داسمان په طرف الوتل، له ځینو کورونو

دغوړو ډوډیو بویونه او د شیروار شربلو غږونه راتلل، دکلي د اوبو ویاله هم په مستۍ روانه وه، یوه نیمه مرغۍ به یې غاړو ته راکوځېده، تېره مښکوه به یې په اوبو کې ښکته کوله او اوبه به یې څښلې، ځینې خلکو د سهار چای لپاره په لاسونو کې شین چای، تور چای بوره نیولې وه او د کور په طرف به روان وو، واړه ماشومان چې خولې به یې، په مستو ککړې وې، چابه ژړل او ځوک به له خوبه خوبولي په خپلو وزو او ګډو پسې شاته روان و او د څر لپاره به یې روان کړي وو.

یو ماشوم چې پوره خوب نیولی و، په خیرن مخ یې اوښکو لارې کړې وې او لاپې هم سلګۍ وهلې، کتل مې ورته چې د خپلې وزې پړۍ یې په لاس کې نیولې دی او څر ته یې روانه کړېده.

د اوبو ویاله هم ښه ډکه روانه ده او د اوبو ښکلا ییز شور یې زما فکر د ماشوم دګډې بچو ته کړی و، چې په خپل منځ کې یې سره ډغرې وهلې، په همدې ډغرو ډغرو کې و، چې د یوه وري ډغره ماشوم ته برابره شوه او ماشوم یې د اوبو منځ ته ګذار کړ، د ماشوم له سترګو یې د خوب نړۍ وتښتوله او خیرن مخ ورته د ویالي پریمانه اوبو ووینځه ماشوم مې له اوبو را وویست لوند خیشت و او په ژړا سره یې دخپل کور لاره ونیوله.

زه هم بېرته راوګرځېدم او دخپل کور پر لور روان شوم، کله چې مې د لینا د کور په دروازه بیا نظر پرېوتو، نو پرونیو صحنو هغه ځای ته بوتلم، چې ما خوب لیده او که هغه مې په رښتیا تپوس ته راغلې وه، هغه زموږ په دروازه یې درانټوتلو انداز، د طلایي ویښتانو ځلیدل، د شیدو په شان سپین غاښونه او شین کمیس، توري مکتبۍ سینډلې هئ !؟ هئ !؟ نو هماغه صحنه مې په ذهن کې تله راتله، ما ویل کاشکې هغه ورځ نن وای ځکه په هغه ورځ؛ خو مې ټول سوچ دکانکور امتحان راخراب کړی و.

دا ورځ او نورې ورځې هم تېرېدې؛ خو ددې لینا په زړه کې هیڅ رحم نه لیدل کېده، هماغه کیسې تکرارېدې، چې اخر ټول کلي په ما خبر شو.

او هغه ورځ هم راورسېده، چې دکانکور امتحان د ازموینې پایلې اعلان شوې، دکلي جومات ته لاړم او دوه رکعته نفل لمونځ مې وکړ او ډېرې دعاګانې مې ځانته وکړې، چې یا الله ! که کامیاب شوی یم دابه؛ نو څومره

زما لپاره دخوشالۍ خبره وي، ځکه زما لومړی د کانکور امتحان و او هغه مې هم ټول د تبې د شدید درد سره ورکړی و او له انتخابه نه وم خبر، چې ما به کوم پوهنځي انتخاب کړي و؛ خو د خوښې پوهنځی مې ادبیات او ژورنالېزم و.
په کلي کې د انټرنېټ پوره ستونزه وه، یعنې انټرنېټ مو په کلي کې نه و؛ خو ښه و په ښار کې مې ملګري لرل، دیو ملګري جانان دې کور ودان وي راته یې وویل، ایډي کارت لمبر دې راکړه، چې نتیجه دې معلومه کړم. دایډي کارت لمبر مې ورکړ او راته یې وویل، وروسته زه احوال درکوم، ما هم وویل سمه ده، زه به په طمع یم.
پنځه ملټه بعد مې ټیلیفون وشرنګېده جانان و، راته یې وویل څه شیرنې دې له زړه نه ویستلې ده الیاس جانه او کنه ؟
ما وویل هو ! څه دې پکار دي؟ هغه راته وویل د مبایل کارت به لومړی رالیږې او بیا به درباندې زیری کوم، ما هم ورته وویل سمه ده؛ خو ځه ! د خوشالۍ ساعت کله کله وي، چې کله مې کارت ورولیږه؛ نو زیری یې راباندې وکړ، چې یاره ! مبارک دې وي، بیا هم له ډېرو ښه یې.
ورته مې وویل څنګه له ډېرو ښه یم؟ ویل یې په ۲۰۰ نمرو دکنړ عالي دارالمعلمین ته راغلی یې، ما ورته وویل، چې پرېده مړه ! تاته دې دا دارالمعلمین درپاتې وي.
هغه وویل ولې؟
ما وویل، مړه نو په دارالمعلمین زه څه کوم؟
ټیلیفون مې بند کړ او د نورو ملګرو د حال معلومولو لپاره هغه ځای ته لاړم چې موږ ملګري به سره راټولیدو او یو بل ته به مو کیسې کولې، چې ګورمه هریو پوښتنې کوي هلکه ! څه ته کامیاب شوی یې؟
ما ورته وویل، خپله به خبر شئ خو ډېر زورور شول، ورته مې وویل، د کنړ عالي دارالمعلمین ته، ټولو وخندل.
خو ځه! دا نور ملګري مې هم څوک بې نتیجې او څوک کمپیوټر ساینس،شرعیات، زراعت او همداسې نورو پوهنځیو ته راغلي و.
په نورو ملګرو پسې ما هم غوږ ونه ګروه ! سیده خپل کور ته راغلم.

دکور غړیو او پلار ته مې وویل، چې زه خو دکنړ دارالمعلمین ته کامیاب شوی یم، چا راته ویل، ویې وایه او چا راته ویل مه یې وایه؛ خو له ځان سره مې تصمیم ونیوه او ومې ویل، دا خو نه وایم.
په کور کې مې دکورنیو د ټولو غړیو سره مشوره وکړه؛ نو راته یې وویل ته باید پېښور ته لاړ شې، هلته باید کورسونه او نور درسونه ووایې ما هم ورسره ومنله.
کله چې مې پېښور ته د تګ لپاره چمتوالی ونیو؛ نو ایله بیله مې خپل کارونه برابر کړل او مخ په پېښور مې سباته د تګ لپاره ځان چمتو کړ.
په نن ورځ مې پېښور کې خپل ملګري ته چې ډېر زیات مینه ناک او زما د راز ملګری و هغه ته مې زنګ وواهه او ورته مې وویل، چې یاره زه خو سبا پېښور ته درځم، د هغه دې هم کور ودان وي راته یې وویل، چې زما خو ستا په شان ملګري ته اړتیا ده الله دې زر تر زره راوله زه هم خوشاله شوم او ورته مې وویل، چې سبا مې انتظار کوه که د الله نه خیر و؛ نو حتما سبا درځم.
په نن ورځ مې په کور کې ځانګړی قدر هم و شو، لکه زه چې له کومه ځایه میلمه راغلی وم.
بیا شپه شوه او دحورې لینا د مینې په فکر کې شوم چې دا څلور کاله مې د حورې لینا په یاد زړه خوړلی و او ټول دمینې کیسو داسې جو جو کړی وم.
که خبره به مې د یو شي په باره کې شروع کړه؛ نو ختمه به مې کړه په بل څه، یعنې په مینه کې سم سرسام شوی وم، له ځانه سره مې وویل؛ نوره که پوهیږې پوهه دې شي او کنه پوهیږې؛ نو الله دې پوهه کړي هماغه و چې شپه او خاموشه خاموشي وه سوړ باد لګېده، دکنړي سیند شور مې تر غوږونو را رسیده د کور د توتانو او نارنجو ونو پاڼې د باد په مرسته رپیدلی ګرد چاپیر غرونه او زموږ له حجرې د رات کیراڼي بوی مې ذهن ته قوت وربخښه، ښه شېبه مې د رات کیراڼې د بوی سره د خپلې مینې په یاد د خپل کور په چمن کې ټوپونه وهل شروع کړل، د ګلاب ګلونه مې بوی کړل، لمر ګلو ته مې وکتل، چې سرونه یې غړند نیولی او نری باد یې کله یو خوا او کله بل خوا تاووي.

نن شپه زما لپاره په کور کې وروستۍ شپه وه او نور له کوره مسافرېدم او خدای خبر چې بیا به کله کور ته راتلم؟!
سپینې پنځه ورقې مې راواخیستې او له کور بهر حجرې ته راووتم د حجرې په چمن کې مې جانماز وغوړه لاټین مې ځانته ولګوه د شپې یوولس بجې وې، له غرونو د ماتونکو او خوړونکو حیواناتو رنګا رنګ غږونه راتلل، دکلي سپیو د شیطانانو په لیدلو د کلي خاموشي ماته کړې وه او له ګرد چاپېره به یې د غپا اوازونه راتلل.
نور چاپېریال دانسانانو له غږونو په ارام و؛ خو هغه څوک چې عاشقان وي؛ نو هغوی بیا له داسې ماحول سره عادت شوي وي، زما په څلور مترۍ کې د اوبو وړه کې لښتي چې اوبو یې سندرې ویلې او د رات کیراڼي ښکلی بوي چې زما زړه ته یې یو قسم خوشالي رابخښله او د مینې لیک ته یې راله پوره مینه ناک الفاظ د مغزو له چینې راویستل او د دغه الفاظو په مټ مې حورې لینا ته داسې لیک ولیکه، چې دمینې په تول تلل شوې الفاظ یې ستاسې ترمخې انځوروم، چې ګرانې لینا ته مې د لیک په شکل د قلم له ژبې دکاغذ پر مخ نښلول.
د اوبو شړار، دماشو بنګار، د سپیو غپا او د نورو ډارونکوحیواناتو، غږونو او د ګلانو عطرینې غبرې به ورته زما له ځانه سره په تکرارولو یو رنګین چاپېریال برابر وو.

ګرانې !
دا لیک درته په داسې توره شپه لیکم، چې یوآځې راته اوبه سندرې وایي، عطرین بوټي راته دمینې توري زیاتوي، تر لاټین راتاو پتنګان ځان د لاټین په وړو سوریو ننباسي ځان پر اور ستې کوي، ماشي او غوماشي مې پر بدن چکونه لګوي، چې خپلې خیټې زما پر وینه ډکې کړي، نرۍ شمال مې مخې ته پرتې سپینې پاڼې داسې رپوي لکه ستا دامر تابع چې وي او ستا لخوانه ورته ویل شوي وي، چې د خط لیکل دې ماته کوم اهمیت نلري، ترخنګ پرته هدیره چې له نظره مې د حجرې دېوالونو پناه کړې ده اوتکه توره شپه دومره راته ډارونکې ده، چې کله سترګې د لاټین له رڼا اوچتې کړم؛ نو د بدن

وینښتان مې نیغ ودرېږي او د ډارونکو حیواناتو غړونو سره لا ستا په سوچونو کې ډوب شم او په اسمان کې ځلیدونکي ستوري راته داسې سترګککونه وهي، چې راته وایې، په دې لیک کې انشاالله کامیابېږې او د رنګه قلم له خولې داسې توري څڅېږي، چې هر توري سره مې د زړه درد کله په خوشالۍ او کله د مایوسۍ طرف ته بیایي ستا لخوانه چې د لومړي لیک ټوټه کېدل او بیا په اوبو کې اچول رایاد شي؛ نو په دغه وخت مې زړه ودردېږي؛ خو چې کله مې ټول لیک لاس ته قطره قطره راځي؛ نو بیا مې زړه د خوشالۍ طرف ته ځي.

ګرانې ! له تا یوه هیله لرم چې د ددې لیک ځواب ضرور باید راکړې او که رادې نکړ؛ نو داسې وګڼه چې ستا د ځواب په نشتون کې به زه مړ شم دومره درته د زړه له درده لیکم چې، ای پر ما ګرانې ښایسته حورې نازنینې لینا جانې !

زما د زړه ملکې ! زما د ژوند خوشالوونکې او د ښکلاییز حسن څښتنې ! چې د قدم په اخیستلو زما د زړه ماڼۍ نړوې د زلفو ټالونه دې ماته د مینې په ټال کې ټالۍ راکوي، د غاښونو سپین والی دې د شیدو څښل رایادوي سرې نرۍ شونډې دې ما داسې دګلابونو بوی کولو ته اړ کوي چې د ګلابو د پاڼو نه ستا د شونډو هره ورځ پور واخلم؛ خو ته په خپل ځان دومره مغروره یې چې بیخي په څلورو کلونو کې دې کوم اهمیت ماته رانکړ، نه دې ماته په مینه راوکتل او نه دې د ښوونځي په کتابونو کې د مینې او خواخوږۍ له درس نه عبرت واخیست، یوآځې او یوآځې دې په خپل ژوند کې غرور یاد دی او هغه هم داسې غرور چې په خپل غرور ولاړې ونې له بیخه اوباسي؛ خو پر زړونو دې وس نه رسیږي او هغه همداسې بې ځوابه پرېږدي، چې د ځواب اجازت دې یا غرور نه درکوي او یا هم کېدای شي چې د مینې له درده نه یې خبره، کېدای شي خبره یې؟ ځکه د یو چا دژوند داستان خو به دې لوستی وي د لیلا او مجنون کیسه چې ډېره مشهوره ده له یو چا خو به دې ددې کیسې په باره کې ډېر څه اوریدلي وي، چې مجنون ولې په لیلا مین شو علت یې څه و؟

ایا یوآځې میئن په دې دنیا مجنون تېر شوی او که نور به هم تېرېږي؛ خو تاته دومره وایم چې د مینې درد داسې لیونی کړی یم چې کله پر لاره روان یم؛ نو

ستا د نوم توري د ترنم په الفاظو وينځم او د سوچ په دنيا کې له ځانه ناخبره روان يم.
لوری مې نه وي معلوم، چې په کوم طرف روان يم او چرته به ځم، که دوکان ته د سودا اخيستلو پسې لاړ شم نو د بوري پرځای مې د جامو پوډر او د پوډرو پرځای مې سوډا اخيستې وي.
بيا په کور کې د کورنۍ د غړيو د لاسه په هغه ځيزونو پسې بيا ځغلم او د ټولو د خندا وړ ګرځم چې هر يو راته وايي، دې ځوانۍ ته دې وګوره او ستا دې کمزورو مغزو ته وګوره اخر څه به درنه جوړيږي؟ !
که ته يې نه منې؛ نو اوس ياداشتونه په قلم ليکم چې رانه هير نشي؛ خو ډېر کله مې ستا نوم ډېرو دوکاندارانو ته د سودا اخيستلو په وخت ويلی دی چې لينا شته؟
خو بېرته خپله خبره زر اخلم، دوکاندار راته وايي لينا لا اوس کوم ځيز دی؟
زه ورته وايم، نه مړه دوکانداره خوله مې غلته شوه، ويم چنې يا مميز او يا هم کوم بل ځيز شته ؟
بيا راته هغه ووايي چې هو؛ خو په دې خبرو هغه څوک پوهيږي، چې مينه يې کړې وي او د مينې له ژونده خبر وي؛ خو که ته نه يې خبره؛ نو زه دې خبروم چې مينه څه ته وايي ؟
مينه مينې ته وايي، مينه د زړه درد ته وايي، مينه په مينه کولو ژوند ته وايي.
خو ته بايد پوهه شې لکه ته چې زما خوښيږې دې ته مينه وايي.
او همداسې نور ډېر تعريفونه دي؛ خو خير ته همدا يو ياد لره، چې زه پر تا مېئن يم
او چې کله ته مېينه شوې؛ نو بيا به ته هم پوهه شې، چې مينه رښتيا څه ده؟
اوس نو دومره درته وايم، چې ګرانې لينا جانې دوروستي ليک توري په پوره کېدو دي او له تا غواړم چې ددې ليک ځواب حتماً راکړې.
ځکه مرګ نه دی معلوم، خدای ناخواسته که مړ شم؛ نو ستا په زړه به کومې خبرې تېرېږي؟
نورې خبرې بيا تا پورې اړه لري چې ارمان به کوې او کنه؟

او هو رښتيا ستا وروستی کال هم دی ته به له دولسمه فارغيږې او هغه هم اول نمره، ځکه چې څومره زه د نورو نجونو له خولې خبر شوی يم له شپږمه همدا سې اول نمره روانه يې او فارغه به هم شې.
د خوښې له پوهنځي دې هم خبر يم، چې کله دې مرکه په خپل مکتب کې له يو ټلويزوني ژورنالېست سره کوله او په مرکه کې درنه ژورنالېست پوښتنه وکړه، چې د خوښې پوهنځی دې کوم يو دی؟
تا ورته په ځواب کې وويل طب !
ګرانې که هر څومره ځان اخوا ديخوا کړې؛ نو بيا مې هم د زړه له شيش محله نه وځې، ځکه ما ستا په هيرولو کې ډېر کوشش وکړ؛ خو بيا هم بريالی نشوم، زړه مې همدا ګواهي راکوي، چې هرڅه په کولو کېږي او چې څه په بار بار غواړې هماغه درسيږي.
ته به ډاکتره شې او زه به دې د ژوند ملګری ليکوال شم، خو ګرانې زما لاس ونيسه او ما مه پرېږده چې په نيمه لار کې پاتې شم! زه الياس خان به ستا د ډاکترۍ ارمان درپوره کړم، که څېرته زما شې او که څېرته د بل شې؛ نو بيا داسې وګڼه چې ډاکتري دې په اوبو لاهو شوه.
او س له اوسه درته د ښوونځي نه د فارغېدو مبارکي وايم !
الله ج دې وکړي چې پخير له دولسمه هم اول نمره فارغه شې او دزړه ارمانونه دې هم الله پوره کړه؛ خو يوه خبره ياد ساته، چې سهار ته پخير له کوره د مسافرۍ لومړی مزل مې شروع کېږي او نه يم خبر چې ترڅو پورې به د مسافرۍ ژوند تېروم.
ياده مسافري مې ګاونډې هېواد پاکستان ته د زده کړو په خاطر ده، د کورنۍ ټول غړي مې په دې ټينګار کوي، چې زه دې نورې زده کړې له خپله هېواده بېرون وکړم، ترڅو په راتلونکې کې رانه يو تکړه کمپيوټر کار جوړ شي؛ خو زما مينه په ټوله کې له ژورنالېزم او ادبياتو سره ده.
خو لينا جانې تاته دومره وايم، چې ما له ياده مه باسه او چې کله دې هم زړه درد وکړ؛ نو د ملګري د ټليفون شمېره مې درته په ليک کې وليکله صرف يو زنګ ورته ووهه او ورته ووايه، چې د الياس سره مې کار دی ، نوره ته بې غمه شه بيا زه پوهيږم.

ګرانې ! مخکې خو به مې درباندې هره ورځ سترګې لګيدلې، ځکه هره ورځ به مې ليدلې چې ته به ښوونځي ته روانه وې او زه به دې په شا پسې لکه عسکر روان وم.
خو له دې وروسته زما مينې، کوښې به يي خو زه به نه يم، شکرونه به اوباسې چې ښه شوه د ليوني نه خلاصه شوم، که ته هر خطاب راته کوې نو بيا يې کوه؛
خو هرو مرو ددې وروستي ليک ځواب راکړه !
ستا د ځواب په هيله ستا ليونی او سرګردانه مينځ !
او د ليک په پای کې درته دا ټپې د خپلو رګونو په وينو ليکم، چې زړه دې و درديږي.
له درده داسې ليونی شوم
په نيمه شپه کې درته ليکمه خطونه
د سترګو نم مې نه وچيږي
د زړه په سر مې سرې پولۍ ولاړې دينه
ښه ده چې خدای صبر راکړی نو
ځکه دا ستا نو ستمونه په زړه ورمه
ګناه دا ستا نده زما ده
پخپله خوښه مې زړګی درکړی وونه
په بل مې کله پيروزو کيږي
دا ښايسته ځواني دا ستا په نوم ليکمه
ستا دغمونو په ښوونځي کې
ما سبقونه دياری ويلي دينه
زه دې دزړه په رنځ اخته کړم
ظالمې ښه ورځ به الله نه درکوينه
د زړه له درده مې خوب نشته
ستا د نامې توري په سرو وينو ليکمه
ليک مې ورته وليکه دکاغذ په پاکټ کې مې بند کړ او دپاسه مې پرې وليکل دضرورت رقعه
د وروستي ليک ليکونکی ستا دزړه سر L ____ E

دلیک دلیکلو وروسته لاړم اودس مې وکړ د جومات ملا امام هم د سهار اذان وکړ د سهار د لمانځه لپاره مې د جومات لاره ونیوله، جومات ته لاړم لمونځ مې وکړ او بېرته کورته راغلم، سترګې مې خوب ته وړې وې ما ویل په موټر کې به خوب وکړم.
د سهار چای مې وڅښه او د کورنۍ غړیو مې تیار د سفر سامان چمتو کړی و.
لاړم د خپلو خپلوانو په کورنو وګرځېدم، له هر خپلوانه مې دعا واخیستله بېرته کورته راغلم.
دمور له سترګو مې اوښکې څڅېدلې او همدا ټینګار یې کوو، چې زما ښایسته بچیه! پر ځان ډېر ډېر پام کوه او بې ځایه وختونه مه تېروه.
د مور او پلار په شمول مې د کورنۍ غړیو ډېر ټینګار زما پر زده کړه و، چې زده کړه وکړم او خوشې چټې وخت باید تېر نکړم.
له ټولو مې خدای پاماني راواخیسته هر یو راته ډېرې ډېرې دعاګانې وکړلې؛ خو د مور له خولې مې د دعا ګانو باران جوړ و په نن ورځ یې ډېر زیات ښکل کړم بیا یې رخصت او په الله ج یې وسپارلم.
لیک مې هم تیار په خپل جیب کې خوندي کړی ؤ ، کله چې مې له کوره بهر قدم کېښود؛ نو له سترګو مې اوښکو د ګرېوان لاره ونیوله، بیک مې شاته ټالۍ خوړلې له خپله کوره لرې کېدم او پر هغه کوڅه ورسېدم، چې په کومه کوڅه به لینا ښوونځي ته تلله.
ښوونځي ته ډلې ډلې انجونې روانې وي؛ خو یوه وړه انجلۍ چې تورې جامې اوسپین ټکری یې پرسر و په وړو وړو قدمونو یې د ښوونځي لار لنډوله جینۍ ته مې غږ کړ ماشومې زما خواته راشه کله چې مې ماشومه خواته راغله؛ نو لیک مې له جیبه راویسته او ورته ومې ویل، یوه جینۍ راځي زه یې درته ښایم، دا لیک به هغې ته ورکړې او ورته وبه وایې چې دا لیک ستا یوې همصنفۍ راکړی دی.
لیک مې ماشومې نجلۍ ته ورکړ د ۵۰ روپو لوټ مې ماشومې ته په لاس کې ور کېښود او ورته ومې ویل چې دا ستا شو چې هرڅه پرې اخلې خوښه ستا ده.

ماشومه مې ترخنګ ولاړه وه کله، چې مې سترګې دلینا په دروازه ولګیدې؛ نو ایله لینا له دروازې قدم بهر کړ او په ناز اخیستونکو قدمونو یې د ښوونځي لاره ونیوله ما یې په نن ورځ سمه نندراره وکړه ځکه مخکې مې لاره نیولې وه ماشومې ته مې وویل، چې همدې جینۍ ته به لیک ورکړې، کله چې مې له خوا تېریدله؛ نو برګ برګ یې را وکتل او سیده تېره شوه بس راکتل نه و، سم دټوپک ډزؤ، چې بیا یې زخمي کړم، ماشومې ته مې وویل ورځه پسې او زه درنه لاړم.

ماشومه انجلۍ په ورمنډو شوه او د هغې ځنګ ته یې ځان ورسوه لیک یې ورکړ او نوره ترې روانه شوه، زه لکه زخمي شوې مرغۍ په ماتو وزرونو مې د سرک لاره ونیوله او په سوچونو کې روان وم، چې د سرک په سر ولاړو ونو کې دکوو کوو مرغه اوازونه مې پر غوږنو ښه لګیدل او د موټر انتظار مې کوو.

(۳)

پېښور ته تګ

د روژې مبارکې مياشتې رارسېدو ته پوره د برش ورځې پاتې وې د تورډي موټرمخکې سيټ ته وختم د سفر دعا مو په ګډه وويله او مخ په جلال اباد موټر حرکت وکړ، ونو بوټو مې پر حال افسوس کوه او داسې تېزې منډې يې راپسې وهلې چې ماله دوی څخه څوک تښتوي؛ خو موټر داسې په تېز رفتارۍ مزل کوو چې ونې يې همداسې پرخپل حال پرېښودلې او زه يې له يوې دنيا سوچونو سره بلې نړۍ ته وړی وم.

د موټر شاته سيټ ته مې نا څاپي ورپام شو، يو سړی چې تقريبا له عمره ځوان معلومېده ورسره دوه انجونې چې مخوونه يې په تورو نقابونو پوښل شوي و په شاته سيټ کې ناست و، نجونو په خپل منځ کې ورو ورو خبرې کولې چې کله به يې د نرۍ خندا اواز زما ترغوږونو را رسېده؛ خو زما د زړه او ذهن پام ټول د لينا يادونو ته و، خو دې وخت کې راباندې له شاته سيټ نه ځوان سړي غږ کړ، ځوانه څنګه داسې سوچ کې ناست يې؟

ما ورته وويل کاکا څه يې کوې، بس په لومړي ځل راته مسافري راترغاړې ده؛ نو ځکه ورته سوچ وړی يم، بس د کاکا دې هم کور ودان وي غوږې مو سره وکړې، ښه ډاډ يې راکړ، ډېر يې تشويق کړم، چې ته لا ځوان يې، بايد له ژوند سره مبارزه وکړې او خپل تعليم وکړې.

موټروان هم لکه سم چې د انجونو حرکات څاري او خوند ترې اخلي موټر يې له هوا سره په لوبو کړی و اوپه ټيپ کې د همايوون خان په غږ دې سندرې په زړونو سم چک لګوو.

داســې راته ګورې لکه نه چې راته ګورې
ښغ مې د زړګي وځي کاږه چې راته ګورې

استاد ته مې وويل، چې استاده که لږ په قرار يعني سلو لاړ شو څه ګناه خو نه کېږي، چې ته داسې ورخطا يې، موټر چلوونکی لکه زما خبرو چې پرې هيڅ تاثير نه وي کړی او يا يې سر ته د ملاريا تبه ختلې وي بس په هماغه تېز رفتار روان و او ځوان سړی داسې معلومېده لکه خپله چې د موسيقۍ شوقي وي پر

موټړ وان يې هيڅ غږ نه کوو چې وروره داځه کوې دا موټړ خلک داسې چلوي؟
ما هم نور پر موټړوان غرض ونکړ او خپلې ډريورۍ ته مې پرېښود بس هماغه د تېز رفتار وجه وه چې څنګه دپټنۍ ترۍ ته ورسېدو سيند ته مې پام شو، کنړۍ سيند هم داسې غوسناکه چپې وهلې چې په ليدو يې دسړي «غونی» راجګېدو استاد ته مې وويل که هرڅومره مست يې؛ خو دا مستي ډېره ښه نه وي، ځکه اوس نو سيند او سرک سره خوا په خوا دي او ته بايد خپلې ډريورۍ ته پوره پاملرنه وکړې، هسې نه چې د سيند د څپو ښکار مو کړې هماغسې وشو، ډريور نو خپلې مستۍ داسې په هوا کړی وو چې په سيده سرک کې وارخطا شو د موټړ کنټرولول يې له لاس ووتل، موټړ په تېز رفتارۍ کې يو دم په هوا شو او زما په شمول په موټړ کې ناست کسان يو دم په چغو سر شو، ځکه چې د سندرو د خوښۍ شيبه مو پای ته ورسېده او په خپلو سترګو مو خپل مرګ ليدو؛ خو موټړوان څه کړی وای اوس نو موټړ په هوا کې ځان د سيند څپو ته ورسپاره په همدې کم وخت کې مې دومره توره وکړه چې د موټړ مخکنۍ شيشه مې د پښو د لغتو په زور ماته کړه او موټړ خپل ځان د سيند خطرناکو څپو ته په سپارلو سره مې يو دم سر وچ درد وکړ خبر نشوم، چې څنګه له موټړ ووتم؛ خو چې کله مې د سيند د څپو سره مقابله شروع کړه، نو بې رحمه زورورو چپو مې دبدن ځواک کمزورۍ کړ او ډېرې زياتې اوبه مې له ستونې تېرې شوې، داوبو د تېريدلو سره مې خپل واک د لاسه ورکړ، بدن مې سست شو او له لامبو وهلو يې وويستم؛ خو دومره مې وکولای شول، چې له ما شاته پيغله نجلۍ چې د سيند قهرجنو څپو يې د اوربل وېښتان ګډوډ کړي ول او له خولې يې ځګيروي ختل د خپل چپ لاس په مرسته مې ټينګه ونېوه، او د ښي لاس په تپولو تپولو مې د سيند غاړې ته د وتلو هڅه کوله؛خو ښه و د الله مرسته او کمک و چې په سرک تېرېدونکو موټړوانانو خپلې موټړې غاړې ته ودرولې وې، څوک مو په ننداره بوخت و او څه کسانو زموږ مرستې ته ځانونه راورسول، له سينده يې راوويستلو بيا په ځان پوهه شوی نه يم، چې مړ يم که ژوندی، کله چې مې سترګې وغړولې؛ نو سيروم مې دښي لاس په رګونو کې د خپل قوت اثرات ښودل.

دواړه پښې مې په سپینو بنداژونو پوښل شوې وې راته ولاړ د سپینې چپنې والا ډاکتر نه مې پوښتنه وکړه، چې په پښو مې څه چل شوی دی
د ډاکتر دې کور ودان وي راته یې وویل، چې پښې دې ماتې ندي لږې شیشو غوڅې کړي دي، نو ځکه مو په بنداژونو پوښلي.
له ډاکتره مې مننه وکړه او ورته ومې ویل، هغه چا چې زه دلته راوستی یم هغه کس ماته راوله، ډاکتر هم په خوښۍ ومنله او بهر ته ووت لږ ساعت وروسته یو ځوان غنمرګی هلک له ډاکتر سره راننوت او په خوښۍ یې وویل، ښه دی چې روغ یې او زموږ دا هیله وه چې په تاسې به څه نه کېږي
له ځوان هلک نه مې دنوم په باره کې پوښتنه وکړه، ځان یې راته خالد معرفي کړ.
د نجلۍ پوښتنه مې ترې وکړه چې هغه نجلۍ څنګه ده ؟
ځوان راته وویل، هغه هم ښه ده خو ډاکترانو ویل، چې زیاتې اوبه یې تېرې شوي انشاالله چې ډېر زر به روغه شي.
له خالده مې د موټروان د یوې بلې نجلۍ او د هغه ځوان سړي تپوس وکړ چې څنګه چل دی په هغوی کې خو د کوم یو احوال نلرې چې مړه به وي که ژوندي؟
راته وې ویل، چې ډریور ژوندی دی او د سړي او هغه بلې نجلۍ څه پته نه لګیږي، چې نیول شوي به وي او که سیند به وړي وي ځکه ما تاسو دلته د نورګل روغتون ته راوړی یاست.
یره نو ډریور ته مې سخته غصه راغله، چې دا بدبخته یې وړی وای؛ نو ښه به و، دا هر څه دده له لاسه پر موږ وشول.
خو څه به مو سر خوږم، کومه نجلۍ چې ما له سینده راویستلې وه دهغې خونې ته ورغلم د پخوا په پرتله ډېره ښه وه په مشکل سره یې خبرې کولې پوښتنه مې ترې وکړه چې اوس څنګه یې؟
راته یې وویل، چې اوس ښه یم له خور او تره نه مې څه احوال لرې ؟
ما ورته وویل، هغوی هم ژوندي دي.
نجلۍ خوشاله شوه او ویې ویل، شکر چې ژوندي دي.
ژوندي چرته و نجلۍ په دربمه ورځ پیدا شوې وه او سړی په پنځمه ورځ له سینده راویستل شوی و.

له خالد ډریوره مې ټلیفون وغوښت، د پلار د ټلیفون شمېره مې ډایل کړه او د پیښې نه مې خبر کړ، پته مې هم ورکړه.
تقریبا نیمه ساعت به نه وه تېرشوی، چې پلار مې دکورنۍ دنورو غړیو سره راورسېد، ټولو په ژړاګانو خپلې سترګې سرې راویستلې وې، د پیښې ټول جریان مې دکورنۍ غړیو ته ووایه ټولو ډېر شکرونه ایستل او هر یو ویل ښه دی چې الله په خپل امان کې ساتلی یې، کومه نجلۍ چې مې له سینده رایستلې وه هغه مو هم له ځان سره کړه او خپل کور ته مو راوسته له نجلۍ نه مو دنوم پوښتنه وکړه، نوم یې سیلۍ وه او سیلۍ نو رښتیا سیلۍ وه؛ خو د سیند څپو او اوبو یې دمخ رنګ تک زیړ اړولی و، دکنړ ولایت دمرکز اسعداباد اوسیدونکې وه دکورنۍ د غړیو په باره کې مو ترې معلومات وغوښتل، خپل دکور ادرس یې موږ ته راکړ پلار مې یو کس ته وظیفه وسپارله او د سیلۍ دکورنۍ غړي یې راخبر کړل د نجلۍ ټوله کورنۍ ډېره خپه وه، ځکه چې دوه کسان یې سیند ویوړل او یواځینۍ بختوره همدا سیلۍ وه چې روغه رمټه له سینده پاتې شوې وه ډلې ډلې کلیوال زموږ تپوس ته راتلل او په کلیوالو کې هغه ګاونډۍ لینا هم تپوس له راغله چې زما دزړه په شیش محل یې پاچاهي ټینګه کړې وه او تر ډېره یې زما دزړه سرحد همداسې وران او کنډر پرېښی و.
سیلۍ مو خپلې کورنۍ ته وسپارله او د سیلۍ کورنۍ له ما زیاته مننه وکړه چې د هغوی لور مې بچ کړې وه سیلۍ ته مې په سپینه پاڼه د خپل کور د ټلیفون شمېره ولیکله او هغې ما ته د خپل کور د ټلیفون شمېره راکړله
پنځه ورځې به تېرې شوې نه وې، چې له پښو مې پتۍ لرې کړې او د ناروغۍ له بستره سره مې خدای پاماني وکړه، ثانیه په دقیقه ، دقیقه په ساعت، ساعت په ورځ او ورځ د اونۍ په پوره کېدو کې مرسته کوله زه هم ښه شوی وم، بیا مې د قدمونو په اخیستلو د کلي کوځې ګزوګام کولې او د هغه چا دیدن ته به مې وچې سترګې داسې نیولې وې لکه ښکاري چې ګوته په ماشه د مرغیو ټولې ته زنګون کېش کړی وي
هئ !؟هئ !؟

ژوند و تېريده بس هره ورځ هماغه کوځه په هماغه وخت د لينا ديدن او د هغې مړاوي کتل او زما سره د سترګو جنګول؛ نو بيا بېله نړۍ وه لکه څوک چې مې په ټپي شوي زړه د ملهمو پټۍ ږدي؛ خو د پخوا په پرتله يې زه اوس له سترګو پوهېدمه، زما مينه چې د هغې لپاره مې په خپل زړه کې ورته ځای ورکړی و او دليکونو تورو ورته زړه نرم کړی و ؛ نو يو څه به يې خوا ږه راکتل او د مخکې په څېر به يې ناز نه کوو ، مخ به يې نه اړاوه يوائې کتل، غلي تېريدل او بس.

لکه د بريالي صمدي په غږ دا سندره

خـير نن کــه درته ما وکتل تا راوکتل

خو ګورم به دې بيا که دې سبا راوکتل

ما ويل چې دا کتل يې همدا د څو ورځو کتل نه وي او بيا وروسته خبره نوره همدا سې غلې پاتې نه شي.

بيا مې هم زړه نه کرارېده او په کور کې مې وويل، چې زه بايد پېښور ته د درسونو لپاره لاړ شم او که دلته پاتې شم؛ نو کېدای شي چې لوپر رانه ووځي کورنۍ مې ومنله، چې بايد ضرور لاړ شم ځکه چې له درسونو پاتې کېدل مې ډېر په زيان دي.

د مازيګري لمر زيړې وړانګې ورو ورو په ختمېدو وې او د ماښام تيارو ته يې ښه راغلاست وايو ، په جيب کې مې ټليفون وشرنګيده چې ومې کتل سيلۍ وه، ما ويل دا جينۍ چې زموږ له کوره لاړه تراوسه يې بيا زما احوال ندی اخيستی نن يې څنګه زړه وکړ، چې ټليفون يې راته وکړ د ټليفون د اوکی په بټنه مې زور کړ له بلې خوا له سلامه مخکې د بخښنې الفاظ جاري و.

وبخښه تر اوسه موږ د خپلې کورنۍ د مړو په فاتحه اخته وو ته مې په ياد وې؛ خو وزګاره نه وم اوس مې سلام ومنه

ماهم ورته وعليکم ووايه

سيلۍ راته وويل ګرانه څنګه يې؟ کورنۍ مو څنګه ده ؟

ما وويل ښه يم کورنۍ هم ښه ده، ته څنګه يې او ستاسو کور ته خيرت دی ، هغې وويل اوس ښه يم او کور ته مو هم خيرو خيرت دی.

ښه ګرانه ! ډېره مننه نورې خبرې به کوو نن شپه اته بجې زه درته زنګ دروهم.

ما وويل ښکلې ګڼه چې ستا خوښه وي.

ټيليفون يې بند کړ او زه د ګرانه ټکي ته فکر ويوړم، چې جنۍ ښکله ماته خپل نوم وانخيست او د ګرانه لفظ يې استعمال کړ ماله ځانه سره وويل د ګرانه لفظ؛ خو خلک هغه چاته کاروي چې مينه ورسره لري، هغه يې د زړه سر وي دا خو زما هيڅ نده يوا ځې همدا کمک مې ورسره کړی و، چې له سينده مې ژغورلې وه او دې راته نن په خبرو کې د ګرانه لفظ استعمال کړ، ځه خير دی نوم به مې ترې هير شوی وي، ځکه يې راته د ګرانه لفظ استعمال کړ په زړه کې مې همدا خبرې ګرځيدې، چې د تورتم تيارو پرځمکې خپل څادر غوړو او هغه وخت چې سيلۍ راته زنګ راوهه په رانژدې کېدو و.

(۴)

د سیلۍ زنګ

د شپې له اتو بجو څو د قیقې تېرې وې له کومه وخته چې سیلۍ په تمه کړې وم، چې زنګ درته درو هم؛ نو له هغه وخته مې په زړه کې نورې خبرې تېرېدې راتېرېدې، چې دا جینۍ به څه وايي ؛ خو اوس یې د زنګ په انتظار له خپله کوره رابهر شوم او حجرې ته مې د تللو تکل وکړ.

کله چې حجرې ته لاړم د شپې تیارو خپل ځان په ویرونکو غږونو کې رانغاړلی و. تازه هوا دونو پاڼې نڅولې زموږ په حجره کې د بیلابیل ګلانو بوی او خصوصا د شپې ناوې یعنې د رات کیرانۍ ښکلی عطرین بوی مې پر حواسو ښه لګیده په چمن کې مې ډډه ووهله او د ډډې په وهلو سره د ماشو بنګاری هم شروع شو. چې یو یو ماشي به مې پر بدن خوله لګوله چې د خولې لګولو سره به له ماشي هم ساه وتله. د سپیو غپاګانې او د پیشوګانو د میو میو اوازونو مې ټول پام ځان ته اړولی و. چې یو دم مې د ټلیفون ټلۍ په شرنګېدو شوه، چې ومې کتل سیلۍ وه.

ټلیفون مې اوکی کړ

-سلام جانانه

-وعلیکم سلام

-څنګه یې؟

-ښه یم ته څنګه یې؟

-زه هم ښه یم، کورته مو خیر ت دی؟

-بلې خیرت دی

-ښه جانانه که خپه کېږې نه؛ نو نوم دې راته ووایه چې نوم دې څه دی؟

-ما ورته وخندل ولې تا ته خو ما خپل نوم درښودلی و کنه؟

-جانانه ولا ستا نوم مې له ذهنه وتلی و ؛ خو ته مې له ذهنه نه وې وتلی

-ښه چې داسې ده که نوم درته وښایم نو بیا به څه راکوې؟

-ته چې څه غواړې.

-نوم درښایم؛ خو په یو شرط که یې ومنې؟

-وایه ستا به لا شرط څه وي، چې ته اوس پر ما خپل شرطونه منې.

.خبره ډېره نه اوږدوم، ته به راته نور د جانان نوم نه اخلې، ځکه ته باید ماته د ورور نوم واخله نه د جانان، د ورور په نوم ښه ښکارې.

.جانانه دا دې شرط و مړه دا خو ډېر اسان شرط دی

جانان به درته نه وایم، ګران به درته و وایم

زما له خولې هم د ګرانې لفظ ووته ګرانې ! نورې خبرې دې نه دې یادې، چې همدا په یو نوم پسې نښتې یې، ما ورته وویل سیلۍ لیونۍ زما نوم الیاس دی او له رنګه خو تا خپله هم لیدلی یم.

هغه ورځ دې په یاد وه، چې د سیند له څپو سره دې ډغرې وهلې او اخر بیا زما د لاس بندیوانه شوې، هغې وویل هو ډېره مننه درنه بیا هم کوم چې زما ژوند دې وژغوره او الله به د دې بدله هم درکړي.

سیلۍ وویل ګرانه ! لږ مخکې دې ماته په خبرو کې د ګرانه لفظ استعمال کړ ولې؟

ما ورته وویل، چې دا لفظ زه هرچاته وایم پدې مقصد مې درته و وایه چې ګرانې خور ښه یې، دیو څو شیبو لپاره یې خاموشي اختیار کړه ټلیفون یې اوکی و، د بلې غږ مې پرې وکړ، بلې غږ مې اورې، ګرانه بیا داسې ونه وایې چې ګرانې خور ښه یې

ګرانه یوائې به همدو مره راته وایي، چې ګرانې ښه یې، ما هم ورته وویل ولې نو دې کې څه خبره ده.

بس الیاسه ! خبرې ډېرې دي، بیا یې درته وایم، ماورته وویل سمه ده ځنګه چې ته وایې هماغسې به کېږي.

سیلۍ راته وویل ګرانه ! ته په هغه ورځ چېرته تللې او څه پسې تللې ما ورته وویل پېښور ته د کورسونو لپاره تللم، چې هلته کمپیوټري او نورې زده کړې وکړم.

ښه دا خو ډېره ښه وه که په هغه ورځ په خیرو خیرت سره تللی وای او دغه غمجنونکي واقعه نه وای پیښه شوی؛ خو اوس هم د الله ډېر ډېر شکر دی، چې مورږ دواړه له مرګه بچ شو او د چاچې په دې دنیا وخت پوره و نو هغه هسې هم الله ځان ته وبلل او د هغې خواته لاړل.

ماورته وویل، هغوی خو مړه شول، موږ هم ورپسې یو.

له سیلۍ مې وپوښتل سیلۍ تاسره چې په موټر کې ناسته وه هغه ستا څه وه،
تاخو ویل چې زما خور ده ایا رښتیا ستا خور وه؟
د سیلۍ اواز ژړغونی شو ویې ویل، هغه زما د رازونو ملګرې، څومره صفتونه یې چې په خولې راتلل د هغې یې راته وویل، چې د ترور لور مې داسې ښه نجلۍ وه چې ما او هغه به چې هرچېرته تللو یوځای به تللو زما او د هغې جامې سینډل او نور استعمالوونکې توکي ټول یو شان و.
خو د الله کارونه ګوره، چې زما خور اوس نشته، زه به د زړه رازونه چاسره شریکوم، ما ورته وویل نورې ملګرې به لرې، له هغوی سره یې شریکه وه.
خو سیلۍ د خپلې مړې شوې ملګرې په یاد سلګۍ وهلې او زما ذهن ته یې هغه صحنه انځوروله، چې اوس هم په سیند کې لامبو وهم خو وچې ته پورې وتی نشم.
سیلۍ ته مې وویل، بس دی ګرانې خپه کېږه مه، هرڅه به الله ښه کړي، غمونه او خوشالیانی؛ خو زموږ په ژوند کې اغېزل شوي دي.
کله خوشالۍ او کله خپګان کله غم کله درد بس څه چې د الله له طرفه پېښېږي بیا نو هغه دانسان په وس پورې پوره نده ستا د ترور لور ته به یې مرګ له سینده لیکلی و.
ښه سیلۍ وایه کنه نورې څه خبرې دي پوهنتون ته بېرته کله ځې
سیلۍ وویل ولا ګرانه خبرې ډېرې دي؛ خو مشکلات بیا زیات دي زه نوره پوهنتون ته نه ځم او که ځمه له چاسره به لاړه شمه ما ورته وویل ولې ستاسې کورنۍ؛ خو ډېر ځوانان لري، یو ځوان ځان سره که او ورسره ولاړه شه او که نه وي؛ نو بیا به زه درشم زه به دې بوځم.
سیلۍ وخندل ما وویل، ولې خاندې خندا داسې راغله بل څوک هم نه او ته... ! ! !
او کنه زه تاته څنګه ښکارمه؟ ماته خو ډېر ښکلې ښکاري
ای لیونۍ خبرې بس ندی مبایل کې به دې پیسې خلاصې شي
راته ویې ویل، نن شپه ډېرې خبرې درسره کومه او زما مبایل هسې هم پرې «Free» دی.
ښه چې پرې «Free» دی نو بیا پوښتنه کوه ځواب به یې درکوم.

ځکه زه خو په ډېرو پوښتنو ستړی شوم.
هغې وویل پوښتنې هم زه کوم د ژړا په وخت کې ژړا راشي د خندا په وخت کې درته وخاندمه
زه ستړې نه شوم او ته ستړی شوې جانانه ! لږې اوبه وڅښه چې مرۍ دې تازه شي.
ما وویل اوس اوبه له کومه کړمه، ولې اوبه دې خواته نشته، ما ورته وویل سیلۍ خو ستاسې د سیلیو د لاسه به اوبه سړې ځنګه وڅښي چې په خبرو دې راته زړه شین کړ.
مړه خیر دی که زه دې خواته وم مابه درته راوړې وې.
زه هم لاړم اوبه مې وڅښلې، مرۍ مې صافه شوه، بیا مو خبرو ته ادامه ورکړه.
سیلۍ راته وویل، ښه الیاس جانانه ته له کومې پوهنځي سره مینه لرې
ما ورته وویل ستا د لحاظه زما به کوم پوهنځي خوښېږي، هغې راته وویل زراعت او یا هم اقتصاد ماوویل، نه غلت زما د خوښې پوهنځي ژورنالېزم او ادبیات دي نور پوهنځي مې نه خوښېږي او له همدې پوهنځیو سره مې شوق دی.
ښه جانانه الله دې د خپل خوښې پوهنځي ته کامیاب کړه.
سیلۍ بیا وویل، ای جانانه ! ته داسې چل وکړه دجمعې په ورځ زموږ کره راشه چې مور مې هم یادولې باید ته راشې.
ښه ګرانې ! مور دې په څه نوم یادولم
مور مې د زوی په نوم یادولې او ویلې لورې ته چې یې له سینده ژغورلې وې هغه زوی ته مې خبر ورکړه، چې زموږ ځای ته راشي او د زړه خواله ورسره وکړو.
ورته ومې ویل سمه ده نوره دې په خدای سپارم راتلونکې جمعې ته به درشم.
د راتلونکې جمعې په ورځ مې له خپل کوره رخصت واخیست او ومې ویل چې زه دهغه چا کور ته ځم دکومې کورنۍ نجلۍ چې ما له سینده راویستلې وه ځکه هغې کورنۍ ماته بلنه راکړېده که تاسو څوک ځئ خو راځئ او کنه ځئ هم خوښه مو خپله؟

ملګري شبير ته مې ټليفون وکړ او ورته ومې ويل، چې سره د خپل موټره راشه چې ځو مرکز اسعداباد ته د هغه دې هم کور ودان وي، راغى په موټر کې ورسره سپور شوم او د مرکز اسعداباد په لور موټر مزل شروع کړ.
په دغه ورځ په اسمان کې وربځې تاوېدې راتاوېدې پسته هوا او ترڅنګ يې دونو نځيدلو بيل خوند کوو.
نري نري باران هم په وربدلو پيل وکړ، موټر له خوړه واوښته له شبيره مې وپوښتل هلکه څنګه کوم نوى کېسټ نشته؟
هغه هم سويچ بورډ tool box ته لاس کړ يو کېسټ يې راوخيسته او ټيپ ته يې واچوو سم له واره د کرن خان په غږ
دا سندره چالان شوه چې ويل يې
دغره په سر کچه کوټه ده او باران وريږي
دچـا دياد راسره شپه ده او باران وريږي...
هئ !؟ هئ !؟ نو سندره وه باراني موسم او د موټر په سلو تګ بيل خوند کوو له تازه هوا نه مې خوند اخيسته په شبير مې غږ وکړ شبيريه ! ګوره په احتياط موټر چلوه، هسې نه چې خداى نا خواسته کومه پيښه رامنځته شي هئ د کرن خان په غږ سندرې يو په بل پسې اوښتې
باراني سندرې يې زه له ځان سره اخيستى وم او بيا مې د لينا قواره مخې ته نېغه ودرېده چې کرن ويلي وو
دا خاموشي د سريندې په شان خبرې کوي
ستا جدايي مې ميلمنه ده او باران وريږي
دچـا دياد راسره شپه ده او باران وريږي...
شپه نه وه ورځ وه او د هغې يادونه او د موټر مزل و له شبير سره مې خبرې نه کولې؛ خو په خيال کې مې دلينا سره خبرې کولې چې ورته ويل مې ليونۍ بس دى کنه نور مې مه کړوه، ترڅو به مې کړوې او ولې مې په ځان پسې رنځوروې، چې په دې وخت کې د موټر د بريک اواز پورته شو په شبير مې غږ کړ هلکه ولې څه چل دى
هغه وويل، هيڅ هم نشته چې ومې کتل د موټر له مخې وزه تېره شوه، يره نو د موټر ناڅاپي بريک له خيالي نړۍ نه رابهر کړم.

موټر د نواباد له بازار نه تېر شو کنړي سيند له مستۍ نه ټوپونه وهل چې د توپچي بېز ته ورسېدو موټر پوليسو تالاشي کړو.
د پوليسو دې کور ودان وي، نور څه يې ونه ويل بس زموږ سيټ ته يې سر راښکاره کړ په اسعداباد بازار کې مې تازه ميوه او نور خوراکي توکي له ځان سره را واخيستل شبير راته ويل اوس نو چرته ځو ما ورته ويل بس شبيريه څه سر به دې خوړوم، يو ځاى ته ځو چې اوس به يې ووينې موټر د کيرالي په پله تېر شو او د کنړ د معارف رياست سره ترې ښکته شوم سيلۍ ته مې زنګ وواهه ښه و ټليفون يې اوچت کړ د سلام سره سم مې پرې غږ کړ ليونۍ پخير راورسېدم د کنړ له معارف رياست سره يم نور ځاى راته ندى معلوم.
هغې راته وويل ۵ ملټه صبر وکړه ورور به مې درشي پنځه ملټه وروسته يو هلک چې تقريبا ۱۵ کلن به و راغى روغبړ يې راسره وکړ، ځان يې د سيلۍ ورور معرفي کړ، ورته ومې ويل د موټر لاره مو کور ته تللي او که نه هغه راته وويل هوو تللي په موټر کې راسره د سيلۍ ورور کيناست د نوم پوښتنه مې ترې وکړه ځان يې نسيم معرفي کړ.
نسيم شبير ته لاره ښودله چې موټر مو د نسيم دوى دکور په خوا کې ودرېد نسيم ته مې وويل، چې په موټر کې تازه ميوه ده دا هم درسره کورته ننباسه هغې ليوني ويل، پدې دې څه کول ورته ومې ويل، ډېر جنجال مکوه.
نسيم د حجرې ور ببرته کړ ما او شبير حجرې ته ورننوتو د سيلۍ پلار ورونه او د تره زامن زما له راتګه خبرېدل يو يو به راته ښه و بنډار په ګرمېدو وو.
ټول ځوانان و د سيلۍ بل ورور عمران و چې ډېر ټوقي وو د هغه د ټوقو دلاسه مو له خندا نه تشي خوړېدل، چاى وڅښل شو او ډوډۍ هم وخوړل شوه.
وروسته د سيلۍ پلار له ځان سره خپل کور ته ننويستم، چې په ننوتو کې مې د سيلۍ په ښېره سترګې ولګيدې سيلۍ چې ګلابي کاټن يې په ځان کړى و، غټې سترګې تور ويښتان چې دانه دارې زلفې يې پر مخ خورې ورې پرتې وې او په سرو شونډو يې د ګلابي سرخي اثرات له ورايه ښکارېدل، تابه ويل سمه د هندي سينما وتلې فلمي لوبغاړې کترينه کيف ده؛ خو ليونۍ دومره ښکلې وه چې نور چاته زما پام نشو او سترګې مې د هغې په ښېره کې ګنډلې پاتې وې، ښه و ځان مې کنټرول کړ.

مور يې راوړاندې شوه او په دواړه مخه يې ښکل کړم دغه ښکلولو دومره اغېز راباندې وکړ، چې ورته وواېم مورې ! يو ځل مې بيا ښکل کړه ځکه چې د هغې په ښکلولو کې يوه دنيا مينه وه هغه هم دمور مينه، ورپسې سيلۍ خپل لاس د سترې مشي په دود راته ونيو، کله چې مې د هغې لاس په لاس کې ونيو دومره پاسته لاسونه و، لکه موم سيلۍ مې په سترې مشي کې ښی لاس کلک په خپل لاس وچيچه خو پر مايې کوم اثر ونکړ.

د سيلۍ له مور او پلار سره مې د هغوی په کور کې خبرې وکړې هغوی ډېر خوشاله و.

دسيلۍ په اړه مې ورته وويل، چې سيلۍ به پوهنتون ته ځي او کنه هغوی راته وويل، هو بچيه بايد لاړه شي ځکه هلته يې د پوهنتون درسونه شروع دي، بيا محرومېږي او نيت مو کړی، چې په همدې اونۍ کې بايد پوهنتون ته لاړه شي.

په همدې خبرو خبرو کې وو چې د مازيګر اذانونه وشول، د سيلۍ دوی د کورنۍ نه مې په وسو وسو ځان راخلاص کړ، ځکه د سيلۍ پلار اکبر خان کاکا او نور د کورنۍ غړي يې ډېر شله وو چې نن شپه بايد مونږ سره وکړئ او سبا ته به ځئ.

د سيلۍ دوی کورنۍ سره مو خدای پاماني وکړه شبير هم موټر تګ ته چمتو کړی و، د مازيګر لمونځ مو د اسعداباد جامع جومات کې ادا کړ، دا ځل مې شبير ځنګ ته کېنوه او خپله د موټر جلب ته کېناستم پټۍ مې له سينې تاوو کړه او د موټر په ايکسليټر مې خپه ټينګه کړه دکېسټو دوکان مخې ته مې موټر ودروه، شبير ته مې وويل لاړ شه او يو کېسټ را واخله.

لمر سترګه د ډوبېدو په حال کې وه چې د مرکز اسعداباد له بازاره مو موټر را وويستو چې مخ په قبله يوه هديره راغي لاسونه مو ددعا لپاره اوچت کړل مړو ته مو دعا وکړه.

د سفر دعا مو په خپل ځانونو چوف کړه د موټر ټيپ ته مې کېسټ ور واچوله، سندرغاړی يې عرفان خان و، چې په غږ کې له کرن خانه کم نه و.

د عرفان خان جادوګر غږ په زړونو لوبې کولې چې ويل يې:

لامې چې زړګي ته رانژدې نه وی

لامـو چې تر منځه فاصلې نه وي
مـابه درنه سر صدقــه کـړی وو
تـاته کـه پيغور دزمــانې نـه وي
د ماښام اذانونه کېدل، چې موټر زمونږ ولسوالۍ تر شا پرېښوده او لمونځ ته مو ځانونه خپل دکلي جومات ته را ورسول.
د شپې ۸ بجې وې، چې دکور دروازه مو ټک ټک شوه وره ته ورغلم ګورم چې شبير په لاس کې يو بيک نيولی دی، راته يې وويل ملګريه ! د سيلۍ ورور د موټر په ډاله کې دا بيک ستا لپاره ايښی و، چې ويل يې دا دالياس تحفه ده، کله چې کور ته ورسېدئ؛ نو بيا به بيک په الياس وسپارې.
کله چې مې بيک د شپې په خپله کوټه کې کولاو کړ، ډېره سودا يې کورنۍ اخيستې وه، لکه دخسر کورنۍ چې خپل زوم ته ډالۍ اخلي؛ خو په دې بيک کې يو ليک هم پروت و، چې ليک مې پرانيست کړ په ښايسته رنګه خط دسيلۍ لخوا ليکل شوی و.
سيلۍ ليکلي و
ګرانه نازنينه او زما ښکلې جانانه سلام !
له کومې شپې نه چې مې تاسره په ټليفون خبرې وکړې، له هغې شپې نه مې نېغ په زړه کې ګرځې راګرځې، له زړه مې ټول جهان ستا خبرو هير کړی دی، ته څومره خوږې او پستې خبرې کوې، هره خبره دې دمينې کشش لري او دومره خوږوالی پکې پروت دی، چې زه تاته مخامخ ناسته وای او تا راته خبرې کولی او ما دې له خبرو خوند اخيستلی
ته پوهيږې چې زه له تاسره څومره مينه کوم او څومره زيات مې خوښ شوی يې له الله ج جلاله نه غواړم، چې ما او تاسره يو ځای کړي او دتل لپاره سره يوځای و اوسو.
ګرانه ډېرې خبرې مې ندي زده دومره مينه درسره لرم، لکه مور او پلار چې يې له خپلو اولادونو سره لري، دليک په خبرو مې زړه نه مړيږي او نه به په خبرو مړه شم که نور مې درته ټليفون کوو ته به راته خبرې کوې او زه به دې خبرو ته ښه ښه کوم.
قندولکه !

زه یو سوال کوم خو ځواب به یې په ټلیفون کې راته وایې؛
تاته دې مور په وړکوالی کې څه درکړي دي چې ته داسې خوږې او پستې خبرې کوې او زړونه په خپلو خوږو او پستو خبرو د ځان طرف ته مایل کوې
د ځان د ملګري کولو په هیله ستا سیلۍ !
په دې سوال مې له ځان سره ښه ډېر وخندل، ټول فکر مې ځانته شو ومې ویل، کله چې دې ټلیفون راته وکړ نو بیا به یې درځواب کړم.
دا کرل ریبل مې له ځان سره کول، چې ته له ما څه خبره یې، چې زه له چاسره مینه لرم، څوک مې خوښېږي او څوک مې د زړه په تخت پاچاهي کوي، ستا له سینده ژغورل نور څه نه و، بس زما د مینې غوښتل و، چې ته وایې مینه راسره وکړه؛ خو زه له تاسره مینه نشم کولی او نه مې زړه غواړي چې تاته ځان په واک کې درکړم، ځکه چې زما د مینې ډیوه بل څوک ده او زه غواړم چې ځان د هغې په واک کې ورکړم ته خپل کار کوه او ما خپلې مینې ته پرېږده، څوک چې زما ډېره خوښیږي هماغه به زما کېږي او انشاالله زه به هماغې ته رسېږم، چې په هر قیمت وي او ته چې د هرچا په قسمت یې هماغې ته به رسېږې.
دا خبرې مې له ځان سره کولې، چې وړوکي ورور مې د ډوډۍ د خوړلو راته وویل، چې ډوډۍ تیاره ده او ډوډۍ وخوره !
د ډوډۍ له خوړلو وروسته خپلې خونې ته لاړم، د مینې داستاني ناول مې د کتابونو له الماری څخه راواخیستو او په لوستلو یې بوخت شوم.
د شپې تر دولسو بجو مې د ناول کیسه پای ته ورسوله، چې په مینه شروع شوې وه او د مئین په مرګ پای ته رسیدلې وه، یعنې ټوله کیسه یې د مینې وه، چې هلک په یوې مکتبي انجلۍ میئنېږي چې انجلۍ د ولسوال لور وي او هلک د غریب سړي ځوی وي، جینۍ څلور زلمي ورونه لري او هلک بیا د پلار یو آځنی زوی وي، چې شپږ خورګانې لري او بل کوم ورور نه لري، پلار یې د دهقانۍ ترڅنګ په خپل زوی ښوونځی هم وایې، چې په اینده کې د دې په درد دوا شي؛ خو د قسمت کارونه بل ډول وي، چې هلک د نجلۍ د کورنۍ لخوا په ډیره بې رحمانه توګه وژل کېږي او ټوټه ټوټه کېږي او بیا په بوجۍ کې د هلک د غوښې توکړې اچوي او د اوبو په ویاله کې یې خوشې کوي، چې د پیژندلو نه وي.

غریب سړی د خپل زوی له میینتوبه خبرېږي، چې زوی یې د ولسوال په لور میئن دی؛ خو ولسوال چرته غریب سړی پېژني، کله چې غریب سړی له ولسوال نه د جینۍ ریشته غواړي د خپل زوی لپاره؛ نو ولسوال یې په ډېرې بې شرمۍ له کوره وباسي او داسې یې رټي چې غریب سړی په خپل تګ پښېمانه کېږي او چې کله کور ته راځي؛ نو خپل زوی ته وايي، چې له دې نه پس د دغه سړي نوم ماته په خوله وانخلې؛ خو د غریب سړي زوی له نجلۍ زړه نه صبرېږي او د جینۍ زړه هم غواړي چې د غریب سړی زوی سره خپل راتلونکی ژوند وتړي، د دوی ترمنځ د مینې خبرې تودې روانې وې، چې بله ورځ د غریب سړي زوی د ولسوال یو زوی له خپلې خور سره په خبروویني، د ولسوال زوی نور ورونه له دې خبرو نه خبروي او ټول په ګډه فیصله کوي، چې د غریب سړي زوی خپل کور ته نن شپه په دې بهانه راولي، چې دخور نکاح ورسره وتړي، کله چې د خور په مرسته هلک راغواړي؛ نو خور ته وايي، کوم هلک چې ستا خوښېږي؛ نو هغه سره به نن شپه مونږ ستا نکاح وتړو، ته یې را وغواړه !

کله چې هلک دخپلې معشوقې په بلنه د هغوی کورته ورځي؛ نو د جینۍ ورونه هلک وژني او ټوټه ټوټه کوي یې او د اوبو په ویاله کې یې خوشې کوي د ولسوال لور د هلک پلار ته د خپل ساتونکي په مرسته خبر ورکوي، کله چې د هلک پلار د خپل زوی له مرګ څخه خبرېږي او د ولسوال کور ته راځي؛ نو جینۍ هم خپل ژوند ته د پای ټکی ایښی وي او د زهرو په واسطه یې ځان وژنه کړې وي او په دې سره داستان هم پای ته ورسیږي.

کله چې به په ناول کې د مینې صحنې ته ورسېدم؛نو ښغه به مې لینا سترګو ته ودرېدله، چې بیا به مانه د ناول لوستل پاتی و، دلینا په اړه به مې فکر کاوه او د هغې راکش کول مې د مینې مېدان ته لویه هیله وه؛ خو چې کله ناول دمیئن په مرګ پای ته ورسېدو، ټول فکر مې ځانته شو او ومې ویل، الله دې خیر کړي، چې د ملک د لور د ورونو ښکار زه ونه ګرځم او د غریب سړي د زوی په شان کاڼي پر ما ونکړي؛خو بیا مې ځان ته ډاډ ورکړ، ځکه ما په یو کتاب کې لوستلي وو چې « دهرڅه لپاره مبارزه مهمه ده او هغه څه چې ته

وغواړې؛ نو هغې ته به رسیږې»دغې خبرې ماته یو څه هیله راکړه او قانع شوم چې د الله څه خوښه وي هماغه به کیږي.
پاڅېدم او دوه رکعته نفل لمونځ مې ادا کړ، د لینا په باره کې مې ډېرې زارۍ الله ج ته وکړې، چې خدایه ! ته یې زما کړې، ته مې ورته ورسوې او زما په ژوند یې دبل چا نکړې؛ خو ددې دعاګانو رنګ ته په طمع وم، چې څه زیری به ماته راوړي.
شپه نیمایي ته رسېدلې وه، سورت الملک، لس وروستي سورتونه او دخوب دعا مې پر ځان وویله، د خوب غېږې ته مې ځان وسپاره، لامې سترګې نه وې پټې شوې، چې ټلیفون وټنګېده، په خوبولو سترګو مې د ټلیفون د اوکی تڼۍ کېکاږله او په خوبولي غږ مې وویل: بلې سلام علیکم !
اوففففف ! جان ! وبخښه چې له خوبه مې راویښ کړې !
ته دومره ژر ویده شوی یې، زه څه خبره وم، چې ته به دومره وختي ویده کیږې !
ورته مې وویل: لیونۍ ! ته خو یو ځل ساعت وګوره چې څو بجې دي !
اوهو جان ! داخو د شپې یوه نیمه بجه ده او میئنان؛ خو د شپې خوب نکوي، ته څنګه میئن یې چې ویده شوی یې، یاره نو !
لیونۍ !ته دې شپې ته وګوره او ستا دې خبرو ته وګوره ! !
هاهاهاها
ویې خندل او ویې ویل: ولې جان خپه شوې !
ورته مې وویل: نه ولې به خپه کیږم؛ خو شپه ده بې غمه وېده شه ! په دې وخت کې خلک خوبونه کوي او ته ټلیفونونه کوې او بل زه خو څه میئن نه یم چې د شپې به خوبونه نه کوم میئنه؛ خو ته یې چې خوبونه نکوې، خدای خبر شه، په چا به میئنه یې.
ویې خندل او راته یې وویل: په تا میئنه یم ځکه ستا په لیدلو مې د سترګو نه خوبونه تښتېدلي دي.
اوهو ! ما درته څه ویلي دي، چې زما دلاسه دې خوبونه نشته؟
نه، تا راته څه ندي ویلي؛ خو زه مې له زړه سره څه وکړم، همیش رانه تا غواړي؟

خو زړه ته دې ووايه چې دا له مانه مه غواړه !
ښه زه به يې همدا اوس ستا په مخکې زړه ته ووايم، چې زړه دا د خوږو او پستو خبرو لرونکی ځوان له مانه مه غواړه !
هاهاهاها
داسې سمدستي خبره کله زړه مني، چې ته يې ورته اوس وايې !
کله چې وېده کېدې بيا له ځان سره په دې اړه سوچ وکړه، کېدای شي د حل لاره ورته پېدا کړې او زړه دې له ما صبر شي.
ای جان !
څه وايې، همدا اوس چې مې تاته د زړه خبره وکړه زړه ته مې وويل دا ځوان له مانه مه غواړه؛ خو زړه يې نه مني کنه، راته وايي چې دا هستي د لاسه ورنکړې، که ور دې کړه؛ نو بيا به يې ډېر ارمان کوې.
په غوسه مې ورته وويل: نورې خبرې بس کړه ! ټليفون بندوم ځکه شپه ده او زما د لاسه دا د مينې خبرې نورې نه کېږي، ځه ! خپل کار کوه.
خير دی کنه جان ! زړه مې چوي، دومره راته ووايه چې مينه درسره لرم.
نه ولې ته ځوک يې، چې تاته به زه د مينې داجمله وايم، ته خو ليونۍ شوې يې، دا خبرې له بل چا سره وکړه ! زه دې خبرو ته وزګار نه يم.
خو خبره نه وه داچې کومې خبرې ماته کوي، داخبرې ما ټولې لينا ته په خطونو کې ليکلې وې، ځکه دهغې جادويي ښېرې خاوندې د لاسه؛ خو زما خوبونه حرام شوي و او د سيلۍ خوبونه زما د لاسه نه و.
زه په دې سور بور نه پوهېدم، چې زه اوس کومه لار غوره کړم، زما په زړه کې ځوک ګرځي او د چا په زړه کې زه ګرځم، زما د زړه په ماڼۍ کې لينا ګرځېدله او د سيلۍ په زړه کې زه ګرځېدم.
سيلۍ وګټله او مابايلوده، ځکه سيلۍ د خپلې مينې اظهار په خپلې خولې وکړ او اوس يې هم غوښتونکې ده؛ خو تر اوسه ما لينا ته په ښکاره توګه د مينې اظهار ونکړ، ځکه ټول مې د ليکونو پرمټ ورته خپل د مينې اظهار کړی و، چې تر اوسه د هغې له خوانه ماته د هو ځواب نه و راکړل شوی، ما لينا غوښتله چې خپله يې کړم او سيلۍ زه، له راتلونکې ژونده خبر نه وم، چې زه

به يې ګټم که سيلۍ، زه به لينا لاس ته راوړم که سيلۍ به ما د خپلې غېږې بندېوان کوي.
ښه جان ! ماچې کوم خط درلېږلی و، هغه دې ولوستو ؟
ورته مې وويل، هو ومې لوستو، هسې ځان په ما تاوانوې که څنګه ؟
هو جان ! غواړم ځان په تا تاوان کړم؛ خو چې کله به دربانديې تاوانېږم؟ زه هغې ورځې ته په انتظار يم.
ګوره ګرانې ! بس دی نورې داسې خبرې مکوه ! خپه کېږم، ځکه چې ته هغه څوک يې، چې ما له تاسره مرسته وکړه او ته زما د مرستې په بدل کې اوس ټول ځان زما په واک کې راکوې، دا ښه کار ندی.
جان !
څه وايې، جان دې له تا قربان شي هاهاها نه قربان دې نشي، زه دې درنه قربان شم.
ما درنه په ليک کې يو سوال کړی و، د هغې ځواب دې څنګه کړ، اوس به يې راکړې کنه؟
هو ! درکوم يې، ماته مې مور په وړکوالي کې شيدې راکړې وې، سوال دې ځواب شو؟
نه شيدې به نه وې ګوره !
نوڅه شی و، چې ته وايې شيدې نه دي؟
ستا په نظر څه شی دی؟
زما په نظر شات به وي، چې خبرې دې خوږې دي، څوک پرې نه مړيږي !
ښه که مړيږي او که نه؛ خو نن پرې ته ښه مړه شوې، کېدای شي د سهار چای ته هم اړتيا ونلرې، ځکه زما په خبرو به مړه شوې يې.
وېې خندل، نه يم مړه، خير دی رېته مې مه ! ځکه ستا رټل مې نوره هم اړه کوي چې خبرې درسره وکړم.
ښه ګرانې ! خبرې ډېرې زياتې شوې، نور دې په سر را درد کړ پاتې ښه شپه ولرې،
دالله پامان !
ای جان ! تاته هم ښه خوبونه، مينه دې کمه مشه او الله دې زما نصيب کړه.

د ټليفون اړيکه مې پرې کړه، ومې ويل راشه که تود يږې.
ربنتيا تود شوم، د مينې نړۍ مې بيا راوپارېده، بيا مې د لينا ښکلې څېره ترمخې انځور شوه، په خيال کې مې د هغې په زلفو کې ګوتې وهلې، د خپلې غېږ بنديوانه کړې مې وه، له پستو اننګيو نه مې ورته مچکې اخيستې، د خوندونو په درياب کې لاهوو وم په سرو ګلابي شونډو يې غوښتل خپل غچ له ما واخلي، سره ژبه يې په خپلو شونډو تېره کړه، بيا يې ځانته مخامخ کړم، پر شونډو يې راته پستې شونډې کېښودې، د خړپ سره نور په ځان نه يم پوهه شوی، چې ايا خيال مې ليدو او که دا هرڅه ربنتيا و؛ خو نه دا هرڅه ربنتيا نه و، ځکه دا هرڅه د مينې د خبرو دلاسه و، چې دغه صحنه يې زما ترسترګو را انځور کړې وه.
ورځې تېرېدې او هره ورځ به په هماغه ټاکلي ځای کې د لينا ليدو ته ولاړ وم، چې زه يې هلته په ځان مينن کړی وم.
زما هم نور څه کار نه و، بس ښه وظيفه مې همدا وه، چې لينا به سهار ښوونځي ته تلله او مابه له مخکې نه ورته د عسکر په شان لاره نيولې وه او چې کله به يې د ښوونځي د رخصتېدو وخت راغی، نو بيا به مې هم هغه ځای ته ځان ورسوو، چې دابه کور ته راتلله. بلا اخره د لينا زړه هم د وخت په تېرېدو سره نرم شو زما د مينې نړۍ پرې زوروره شوه د خپل راتلونکي ژوند لپاره ورته زه ډېر مهم ښکارېدم؛ نو ځکه يې اوس له مانه مخ نه اړوو.
په ښکارګرو تورو سترګو به يې هره ورځ دوه ځلې راته سترګک وهه، چې دغه د سترګک خبره ان تر ليکونو ورسېده، د خپلې مينې په جال کې مې ښه لوېدلې ولېدله، ځکه چې دا څو کاله مې د هغې په لاس ته راوړلو تېر کړل.
بلااخره اوس د هغې له خوانه به هره ورځ ماته يو يو ليک راته، چې زما نوره وزګارتيا يې ختمه کړه او هغه خبرې مې ربنتيا کېدې دکومو چې زه غوښتونکی وم، لينا مې اوس په زړه ښې لوبې وکړلې، د هغه وروړستي ليک ځواب يې راته ليکلی و، کوم چې ما په هغه شپه ليکلی و،چې زه پيښور ته د درس ويلو لپاره تلم، لينا په خط کې ليکلې وو:

سلامونه او مینه... !!!

سلام ځکه درته لیکم، چې ډېر سلامونه دې راته په لیکونو کې لیکلې دي، مینه مې ځکه لیکلې، چې دمینې په الفاظو دې زه دومره درنده تللې او ستایلې یم، چې هیڅکله به سپکه نشم او ستا د ښکلي رنګه خطونو پور به زه ځکه ادا نکړم، چې رنګه قلمونه نلرم او نه به یې هغه شان ښکلي ولیکلی شم؛ خو ستا دلیکونو شمار زما له حسابه وتلې خبره ده او نه یې شمېرلی شم.

لومړی لیک چې تا راته لیکلی و، ځکه مې ټوټه ټوټه کړ چې په مینه نه پوهېدم او نه مې مینه پېژندله، چې مینه څه ته وایي؟ ښه دې کړېدي پر ما میئن شوی یې او زه به هم له نن نه پس تا سره مینه کوم، ځکه ما په ژوند کې له خدای ج پیغمبرانو مور او پلار او کورنۍ نه بغیر له بل چا سره مینه نده کړې او که کوم یې؛ نو ته مې د زړګي سر یې او له تا سره مینه کوم.

خو ای!

ته مې دا خبره واوره، تا ویل زړه نلرې او نه پکې رحم شته، زړه لرم خو ټولنه پښتنه ده رحم پکې شته، خو انتخاب پکې نشته؛ نو ځکه به مې تا ته ځواب نه درکوو اوس چې ځواب درکوم دکوټې څلور دېوالونه دي د ګروپ پرځای مې ځان ته لاټین لګولی، د مینې د الفاظو پرځای مې درته د کرکې الفاظ لیکل شروع کړل؛ خو بېرته مې وران کړل په هره ورقه کې رانه زیاته چټلې کېږي، ما ویل که دکرکې الفاظ دې له ما زړه توري کړي او په خپل حال مې پرېږدي، نو ښه به وي؛ خو چې ستا د خطونو دردونکي توري مې را یاد شي له سترګو مې اوښکې څڅوي پر بدن مې د کمزورۍ حالات واکمنیږي، زړه مې څیرکې وهي او ستا مینه رانه غواړي، تا په هنري الفاظو کې رانغاړلې یم؛ خو زه به دې د غېږې بندېوان کړم، چې ارمان دې درپوره کړم او د لاس په مړوند به دې د مینې په نړۍ کې ویده کړم، چې زه به دې په تورو ویښتانو کې ګوتې وهم او ته به مې په څنګل خوبونه کوې؛ خو نور اجازت نشته ځکه تا په یوه لیک کې له ماغوښتلی هم و، هغه به کوم وخت وي، چې زه ستا په څنګل خوب وکړم او هغه وعده به دې زه اوس درپوره کړم؛ خو نور الله مهربانه باچا دی دوخت انتظار کوه چې څه به کېږي.

اوس له تا یوه هیله لرم، چې ته خپلو نورو زده کړو ته ادامه ورکړه او خپلې زده کړې پای ته ورسوه.

چرته چې دې مخکې د تللو تکل کړی و، هماغه ځای ته لاړ شه او نور زما په اړه سوچونه مکوه؛ ځکه زما یوه خبره ده او پخپله خبره به تر پایه ودرېږم.

ګرانه ترڅو چې ماته د ورکړې لمبر رارسیږي، هغه به بل وخت وي، ځکه له ما مشرانې شته دی او ته په دې اړه سوچونه مکوه، چې زه به د بل ناوې جوړه شم او نه مې د بل ناویتوب خوښیږي.

ښه نو نوره دېره نه خوږېږم د اوس لپاره همدومره مینه بس دی بیا نور ورانېږي.

ځکه د هغه سندرغاړي سندره درته ډالۍ کوم چې وایي:

چې په ما میندې ځه اوس ګـــرځه لیونی !

چې په ځان نه پوهیدې ځه اوس ګرځه لیونی !

په ډېره مینه چې ته څوک یادوې هغه !

لیک مې په بیا بیا ولوستو، هر لفظ یې زما په زړه کې منډې رامنډې وهلې د هغې مجسمه به مې تر سترګو انځور شوه د خط لیکل به یې رایاد شول چې دا توري به یې د قلم له ژبې څنګه د کاغذ پرمخ کښلي وي ایا دا ټول هنر به د قلم وي او که د لینا د زړه به وي؟

بس په همدې خبرو خبرو له ځان سره بنګېدمه، چې ټلیفون مې وشرنګېده ملګری شبیر مې و، ویل یې الیاسه !

-چرته یې ؟

-کور کې یم

-واده ته نه ځې

-واده چرته دی؟ او دچا دی؟

-وه هلکه د ملګري اتل واده دی کنه په جلال اباد کې.

ورسره مې ومنله شبیر خپل موټر ته کېناستو دوه نور ملګري جعفر او رشید هم راسره ملګري شول.

په ګډه مو د جلال اباد په لور مزل پیل کړ، بنډار ګرم وو په موټر کې ټوکې ټکالې ښې ګرمې رواني وې، موټر د ځوکۍ ولسوالۍ امنيتي پوستې سره تالاشي شو، ښه جانانه موسم و، کنړ ی سیند ښه په مستۍ سره غړمبېده ګرد چاپیره غرونه او بیا د ملګري اتل د واده خوشالي هر یو سم نڅول ځکه اتل خو په ملګرتیا کې سم اتل و.

موټر سپین جومات تر شا پرېښود، جعفر غږ کړ، وه هلکانو نورې ټوکې واده ته پرېږدئ، بیاهلته تکراري ټوکې خوند نکوي؛ خو رشید نه قرارېده کله به په ماپسې لګېده او کله به په جعفر پسې.

شبیر هم د موټر په ایکسلیټر پښه ورټینګه کړه او ټیپ ته یې د بریالي صمدي کېسټ ور دننه کړ

اوس نو د بریالي صمدي په غږ ګرمې موسیقۍ په موټر کې ټول پر نڅا راوستل، له یوې خوا واده ته تګ او بل طرف ته د ملګرو بنډار ټول په خوشالۍ راوستلي وو.

چې دې سندرې بیا په رشید سم پیریان راوستل او هاهو یې جوړ کړی و.

عشق لیونی کړمه ښکلې مې جانان دی

ګرځم لیونو سره خبرې مې ګرېوان دی

خو زه یې بلې نړۍ ته بوتلم، لینا یې رایاده کړه او د هغې په سوچونو کې ډوب لاړم، شبیر غږ کړ هلکه څنګه سوچي شوې؛ خو رشید او جعفر چکچکې او شپیلي وهل موټر یې د چغو د لاسه په سرې غر غر راخیستی و، چې له نورګله هم راواوښتو په سرک تېرېدونکو موټرو او پیاده کسانو به مو موټر ته کتل او له ځانه سره به یې څه ویل، چې خامخا به یې په خولو کې دا الفاظ اړول را اړول چې دا له څه قسم خلک دي، چې ډمتوب یې شروع کړی دی، بلاخره د ماښام خړه لګېده چې په بهسودو پله تېر شو او سیده د مخابراتو چوک باندې د ښار زړه ته رادننه شو.

د جلال اباد ښار په رنګا رنګ رڼاګانو پوښل شوی، ټول بازار کولاو وو موټر مو د ډنډ غاړې ته ننوېستو د واده والا ملګري کورته مو سودا واخېسته.

بېرته په چوک کې راتاوو شو او د بنګړيوالونو کوځې کوز سر سره مو تازه مېوه د واده کورته هم را ونیوله د موټر مخه مو د قصبې په طرف کړه د میا

اسلم له پلازې تېر اطلاعاتو کلتور ریاست مو تر شا پرېښود او د مستوفیت له څلور لارې چې تېر شو اتل ته مو زنګ وواهه

اتله بچیم موږ قصبې ته راداخل شوي یو نور نه یو بلد، چې ستاسو کور چرته دی، هغه پته راکړه او راته یې وویل چې د میاصاحب کلي ته راشئ

واده مو ښه په خوشالۍ سره تېر کړ د تنګ ټکور پروګرام هم پکې نېول شوی و، د محلي سندرغاړو ډله یې راوستې وه.

ځان سره مې وویل کوم وخت به وي، چې زما او دلینا واده ته هم له بیلا بیلو ځایونو ملګري او انډیوالان راشي واده مو تېر کړ او بېرته مخ په کنړ شو.

ورځې او شپې تېرېدې دمیني نړۍ نور بیخي له دې نړۍ نه بې برخې کړی وم، دکور ټول لوی او واړه راباندې خبر شول، هریو به راته نصحیتونه کول او ویل به یې، چې له دغې جنۍ کرار شه ځکه هغه د ملک لور ده او ته بیا یو عادي کس یې، ځکه هغوی په دې کلي کې لور نه ورکوي او نه به یې تاته درکړي.

مابه ویل ولې زه له چانه کم یم څه، پلار مې هم په غوسه و او ویل یې څویه ته اوس ښځې ته اړتیا نلرې، چې زه تاته ښځه وکړم درسونه دې پای ته ورسوه او بیا به درته دښځې غم کوو.

پلار مې دکورنۍ د ټولو غړیو سره مشوره کړې وه او بیا یې زه د پیښور تګ ته چمتو کړم، که څه هم زما زړه نه کېده؛ خو هغوی زورور شول ځکه اوس له ماسره لینا پوره جوړه شوې وه، هره سهار په اوه نیمو بجو او هره غرمه په ۱۲ بجو به مو سره د سترګو په اشارو خبرې کولې، کله چې به یې د اشارو خبرې خلاصې شوې، یو مینه ناک سترګک به یې وواهه تور بانه به یې د سترګو له یو بل سره وجنګېدل، له ځان سره به موسکۍ شوه او د اسپې په شان قدمونه به یې شروع کړل، چې د ښوونځي سینډلو به یې له ځمکې ټک ټک پورته کاوه، تر هغې به مې ورکتل، چې له سترګو به مې پناه شوه او د هغې له تګ وروسته به مې بیا هغه صحنې په مخکې تکرارېدې، چې کومې به مخکې تېرې شوې وې.

د پلار غوسه مې ورځ په ورځ زیاتېده، اخر یې مجبوره کړم، چې په زور مې ولېږي، ځکه خبر شوی و، چې زوی مې راته په کلي کې نوم بد نکړي او د پلانکي لور؛ خو د غتې کورنۍ ده هسې نه چې کورنۍ یې خبره شي او بیا به

د دواړو کورنیو ترمنځ د ښمني شروع شي؛ نو ښه يې دا وګڼله چې په سبا ته مې له کوره رخصت کړي، ځکه هره ورځ به ما دکور له کارونو ځان پټوه او تل به مې سترګې هغه ځايونو ته نيولې وي، چې په کومه لار به لينا تېرېدله او د هغې ديدن به مې کوو، مايې ديدن نشو قضا کولی او که مې قضا کوو، نو بيا به ورځ راباندې ښه نه تېرېده.

د شپې مې ورته بيا ليک وليکه او داسې دردونکي الفاظ مې پکې انځور کړل، چې دچپ لاس ځينې رګونه مې په ستنه ووهل او په ليکل شوي ليک مې يو، يو ځاځکی وينه وڅڅوله، چې د هر زخمي شوي ځای څرېکو به هغه رايادوله او دامې ارزو هم وه چې کله مې د لاس زخمونو ته پام کېږي؛ نو هغه به مې ښغه مخې ته ودرېږي.

ليک مې داسې وليکه !

زما زړه او زما د زړه په نړۍ کې لوېدونکې مينې تاته مې دومره سلامونه چې، سلام، سلام او سلامونه درته ليکم او ختميږي نه او ته په وعليکم سلام، سلام، سلام باندې شونډې پرانيزې او بېرته دې شونډې له يوې بلې سره لګيږي او دغه خوند زه دلته احساس کړم او د خوشالۍ نه ټوپونه ووهم.

ته پوهيږې کله چې دې ليک تر ما راورسېد؛ نو ما داسې احساس وکړ، چې زه په خوب کې تا وينم او ته راته هغه څه وايې، چې تا په ليک کې ليکلې وو.

زه ډېر زيات خوشاله شوم، چې بعد له څلورو کلونو وروسته دې لومړنی ليک تر ما راورسېد او اخر هم قانع شوې، چې د زړه درد څه ته وايي؟

مينه څه ته وايي؟

او په يو چا مينېدل څنګه وي؟

ښه نوچې ته پوهه شوې يې، لکه ټوله دنيا چې پوهيدلې وي؛ خو زه له تا مينه غواړم! څه له تا دژوند ملګرې جوړول غواړم او څه تا په خپل څنګ کې د ټول عمر لپاره ليدل غواړم.

داچې زه سهار ته پخير پيښور ته ځم، نو دا ليک مې ستا د ليک په جواب کې وليکه، چې بيا به کله زه ستا ښکارګرې سترګې ګورم او کله به ستا په څنګل سر ږدم.

هغه ارمان به مې ته راپوره کوې، چې ویل دې هغه ارمان به دې زه پوره کړم، چې تا یې رانه غوښتنه کړې وه او ته به مې په څنګل سر ږدې؛ خو کله چې په دې لیک کې ستا دنوم په تورو مې قلم وربرابر شي؛ نو نېغه مې مخې ته ودرېږې او راته وایې، چې او هو جان! صبر چې لا وخت یې ندی دا جمله مه لیکه.

بنه یا لیکل شوې او یا نه لیکل شوې؛ خو چې هغه خبره دې له یاده ونه وځي. اوس دومره درته لیکم، چې زه سباته هغه ځای ته ځم، چې ته یې هم غوښتونکې وې؛ خو هغه سندره چې دې د لیک په پای کې لیکلې وه:

چې په ما میندې څه اوس ګرځه لیونی !
چې په ځان نه پوهېدې څه اوس ګرځه لیونی !

دغې سندرې زه یو څه اندېښمن کړی یم نه، چې بې وفایي راسره وکړې دتل لپاره مې پرېښږدې او د هغه لیک په لیکل شویو جملو مې ونه غولوې.

لکه قیس خان چې وایي:

اخر ولې بې وفا شوې
دا په څه رانه جدا شوې
ما خو ټول ژوند ستا په نوم کړ
او ته لاړې دبل چا شوې

په مینه ستا د لاسته راوړلو په هیله ستا الیاس !

***

په سهار مې ځان تګ ته چمتو کړ، د کورنۍ له غړیو مې خدای پاماني راواخیسته او هغه ځای کې ودرېدم، په کوم ځای کې چې به مې دلینا انتظار کوو.

دا ځل دلیک په ورکولو کې ډېر توپیر و، مخکې چې به مې لیک ورکوو؛ نو یا به مې د چا په لاس ورته ورکوو او یا به مې هم د هغې مخې ته خطا کوو؛ خو داځل مې لیک د هغې په پاسته ورغوي کې ورکېښود، چې د لاس سره یې زما د لاس ټکر بدل او ففففففففف! لکه په پستو مالوچو کې چې لاس کېږدم، د ظالم لور سمه پاغونده وه، چې د ځان طرف ته یې کش کړم ښکته او پورته

مې ورته وکتل لکه د هندي سينما وتلې لوبغاړې کرينه کپور، چې مې ترڅنګ ولاړه وي؛ خو نه دا کرينه کپور نه وه دا لينا کپور وه، چاچې زما په زړه کې ځاله جوړه کړې وه او زما د سترګو خوبونه يې حرام کړې و، ښه شيبه يې راله سترګو ته وکتل لکه خپل ځان چې پکې ګوري، ډېره نا اشنا صحنه وه، يو بل ته موکتل، د يوبل په ليدلو نه مړېدلو د هغې او زما په سترګو کې اوښکو منډې رامنډې وهلې بيا هم کوڅه وه، زړه مو نه صبرېده له سترګو يې اوښکو پر مخ ليکې جوړې کړې ما ويل، چې څوک رانشي؛ خو الله ج پر موږ رحم وکړ او په کوڅه کې هيڅوک نه معلومېدل ښه وه، ډېره د مينې دردونکې شيبه وه، چې ميئن د مينې له درده خبر و ؛ خو معشوقه اخر هم د مينې درد وژړوله، ومې غوښتل، چې اوښکې يې وچې کړم؛ خو زما لاس يې پر خپلو سترګو پرېښود او خپل پاسته لاسونه، چې زما په سترګو کې اوښکې هم ځلېدلې زما په سترګو کېښودل.

اوښکې يې راوچې کړې د ښوونځی له بکسه يې لاسي د ستمال را وويست، خپلې اوښکې يې پرې پاکې کړې د ستمال يې ماته راکړ او راته يې وويل چې د مخ خولې به په لاره کې پرې وچې کړې.

نور دې الله مل شه ښه سفر ولرې دا روانه شوه او زه تر هغې په خپل ځای ولاړم وم، چې دا مې له سترګو پناه شوه.

موټر ته وختم مخ په جلال اباد موټر حرکت وکړ، له موټره مې لاس خپلې سيمې ته جګ کړ خدای پاماني مې ورسره وکړه، د هغې لاسي د ستمال مې سترګو ته ونيو او تر هغې مې سترګو ته نيولی و، چې په مخابراتو چوک کې موټر ودرېد او موټروان راته وويل، ځوانه ويښ شه جلال اباد ته را ورسېدلو.

له موټره ښکته شوم، په چوک کې تالاشۍ کې د تورخم لين مارسيډيز موټر ته پورته شوم، بيا مې هم سترګو ته د ستمال نيولی و، کله چې مې له سترګو د ستمال لرې کړ؛ نو موټر د غازي امان الله خان ښار ګوټی له سترګو پناه کوو او د موټر په ټيپ کې دا ټپيزې غږېدلې

زمـــا د دواړو سترګو توره

خلاص به دې نشم له پېغوره

په عـــاشوقانو باندې تل وي تهمتونه

***

اوربل يې بيا په مخ راخور کړ

زمـــا يې زړه د دنيا تور کړ

ښکلي په ناز کاته کوي رنځور يې کړمه

***

د مارسيډيز موټر مزل د تورخم سرک او په عاشوقۍ کې د ټپو اوربدل بيا نو بيل خوند کوي، دوه بجې وې چې په تورخم کې له موټره ښکته شوم، هوټل ته ننوتم د غرمې ډوډۍ مې وخوړه د ماسپخين لمانځه وروسته د پيښور په موټر کې کېناستم او موټر مخ په پيښور حرکت وکړ.

په حيات اباد کې موټر د پاکستاني فوجيانو لخوا تالاشۍ ته ودرېد يو يو کس يې راښکته کوو او پوښتنه يې ترې کوله چې له کومه ځايه راغلی يې.

ماته چې لمبر رارسېده؛ نو له ما مخکې يو بل کس ته يې وويل، چې ځوانه ته د کوم ځای يې؟

هغه ورته وايي، چې زه خو د صوابۍ يم، ښه چرته تللی وی، سړي ورته وويل تورخم ته تللی وم بس ډېرې پوښتنې يې ترې وکړې اخر يې هم سړی راګېر کړ، نه ورسره شناختي کارډ و او نه ورسره بل څه کارت چې ځان پرې خلاص کړي ورته يې وويل، نه رښتيا ووايه؛ خو سړی ورته وايي، چې رښتيا وايم د صوابۍ يم.

پوليس والا ورته بيا وويل، ته چې کله چولې اخلې؛ نو څنګه چوله خرڅونکي ته وايې، چې چولې راکړه سړي پوليس والا ته وويل، چې ورته وايم د شل روپو چولې راکړه نه ويم غلت شوم ورته وايم به چې جي د بيستو روپو چولې کړه.

سړی يې غاړې ته کړ کله چې ماته لمبر راورسېد ؛ نو ما ورته وويل چې جي زه خو ستوډنټ يم او په پيښور کې د رحمان بابا په علاقه کې اوسيږم، څه يې راته ونه ويل، نوره سورلي هم موټر ته پورته شوه

په رينګ روډ کې د رحمان بابا له سټاپ سره کوز شوم او د خپل ملګري ځای ته مې ځان ورسوو.

شپږ میاشتې په پېښور کې

په پېښور کې مې شپږ میاشتې د انګلیسي ژبې او کمپیوټر کورسونه وویل، هر سهار ۷ بجې به کورسونو ته تللم او د ورځې دولس بجې به بېرته د خپل ملګري اطاق ته راتلم.

ملګری مې دکمپیوټري پروګرامونو انجینر دی ملوند نومېږي هغه به هم مرسته راسره کوله.

کله چې مې په شپږو میاشتو کې د کمپیوټر یو څو پروګرامونه له افیس نه نیولې ان تر فوټوشاپ، کورلډرا او هارډ ویر پورې پای ته ورسول؛ نو ایله د انټرنېټ له نړۍ سره هم بلد شوم.

خو لینا به مې له یاده نه وتله، هر وخت به د هغې د لاس د ستمال او زما په لاس کې شوي زخم رایادوله.

ما خپل لاس پخپله زخمي کړی و، دلاس له درده هم ډېر کړېدم، ډاکتر ته لاړم او دلاس د درد لپاره مې دوا واخیسته؛ خو د زړه له درد سره مې څه چاره نشوه کولای، ځکه د زړه درد ډېر زیات دردولم، نور هم دردونه یوې خواته او د زړه درد بلې خواته کړه، هغه دردونه به دوا ګانو غلي کړل؛ خو د زړه درد به په هیڅ شي هم نه کرارېده.

انټرنېټ ته به کېناستم په ګوګل ایرت کې به مې د افغانستان نقشه راواړوله او د جلال اباد ـ کونړ ترمنځ په غزیدلي سرک به مې کلیک وکړ او بیا به دغشي په واسطه مخکې تللم اخر به هم خپلې سیمې ته ورسېدم هغه کوڅې ته به داخل شوم چې په کومه کوڅه به،

زما د زړه سر !

زما ژوند !

زما د هیلو ترجمانه !

او زما دمینې نړۍ، ښوونځی ته تلله....

په هماغه کوڅه به ورسره زه د غشي په واسطه تر ښوونځي تلم، دهغوی د ښوونځي د تصویر لیدل به مې هره ورځ د انټرنېټ په مرسته کوو.

په ذهن کې به مې ببلابېلې پوښتنې ګرځېدلې، چې اوس خو به يې لېسه رخصت وي، اوس به په لېسه کې نه وي، اوس به چېرته وي او همدا سې نورې ډېرې خبرې، چې ما به تل له ځان سره کولې.

يوه ورځ به راباندې دکال هومره تېرېدله او بيا لا شپږ مياشتې د کانکور امتحان ته پاتې وې، د يکشنبې په ورځ به مو کورسونه رخصت وو.

ځکه د پاکستان د رخصتۍ قانون هم د غربي ملکونو په کردار راڅرخي، هره يکشنبه به مو چکرې وهلې کله به د رخصتۍ په ورځ آرمې ستېيدېوم، باغ ناران او همدا سې نورو ځايونو ته تللو.

دا يکشنبه به مو نيت وکړ، چې «سر درياب» ته دماهي خوړلو لپاره لاړ شو مونږ پنځه ملګري وو، يو پکې ملوند هم و لاړو، ماهي پخوونکي ته مو د ۴ کيلو ماهيانو فرمايش ورکړ، نور مو له ځانه ماشومان جوړ کړل څوک په اوبنانو کېنا ستل څوک کيشتيو ته وختل، ښه ورځ مو تېره کړه خو دماهيانو خوراک د ټولو په سرونو درد کړ.

د شپې ۸ بجې وې چې خپل د اوسېدلو ځای ته راورسېدو، شين چای مو په پيالو کې واچوه او د داود حنيف دې سندرې ته مو ښه وطنی اتڼ شروع کړ چې:

دا غــرونه غــرونه افغانستان دی

تاريخ يې معلوم په ټول جهان دی…

موږ هم ورته اتڼ شروع کړ، چې ښه ستړي شوو؛ نو بيا مو د خوب غېږې ته ځان وسپاره ځکه نن ورځ ډېره زياته ستړې ورځ وه، ټوله ورځ مو د ريکشو او موټرو غرهار ماغزه خوړلي وو، ټول په وخت ويده شو ځکه هره شپه به مو تر ۱ بجې پورې مطالعه کوله؛ خو دا شپه په ۱۱ بجو څملاستلو لامې سترګو پر خوب ورغلې وې، چې ټليفون مې وشرنګېده چې شمېرې ته مې وکتل

د افغانستان وه ومې ويل خدايه خير، چې کومه پېښنه نه وي شوي، چې په نيمه شپه دا څوک شو؛ خو ټليفون چې مې اوکی کړ له بلې خوا نه نرۍ ښځينه غږ راغی.

سلام! جانه بيخې دچا تپوس نکوې دا چېرته يې؟

وعليکم سلام ګرانې دا ته يې؟

هو زه یم کنه !
ښه ګرانې ته څوک یې ما خو ونه پیژندلې؟
اوهوو ! خود به مې نه پیژنې
ښه ښه مړه لیونۍ ! ومې پیژندلې وبخښه سیلۍ ایسته هوا شې چې والوځې
دا څه قسم نوم یې درباندې ایښی دی سیلۍ او هوا !!؟
اوس که سیلۍ درته وایم نو یې خو سیلۍ (؟)
که هوا درته وایم څنګه به وي (؟)
ته چې مې په هر نوم یادوې اجازت دی
ښه ګرانې ! په سر مې درد دی خبره راته وکړه او که نه وي زه به سباته درته زنګ ووهم او بیا به خبرې وکړو.
جانه !
قربان وایه !
داسې وکړه چې زموږ کره جرګه راولېږه
ای ! لیونۍ شوې خو به نه یې !؟
نه لیونۍ نه یم؛ خو ما پسې ډېرې جرګې او مرکې راځي، یو مې پکې د ماما زوی هم دی چې وایي، دا به ماته کوی
ښه تا یادوي؟(خود ما ـ یادوي)
چې تا غواړي خو ویې کړه کنه؟
د ماما زوی دې څه کار کوي؟ هغه د انجینرۍ پوهنځي د څلورم کال محصل دی.
اوهو انجینر صیب دی بیا خو دې مبارک شه !
او که ما یادوې ترا وسه زه لا په پوهنتون کې هم نه یم، په ما به څه وکړې؟
په تابه ! خو ته به مې د ژوند ملګرې شې کنه.
زه مړې له مانه تېره شه او هماغه انجینر صیب صحیح دی.
هماغه وکړه، نوره کورنۍ مو څه وایي؟
ای ساده ګله !
هغوی وایي، چې یو خو هلک انجینر دی او پلار مې وایي بل مې خوری دی، پردی څوک ندی، ټول رضا دی خو یوه زه نه یمه رضا

هاهاها
چې ته ناراضه یې نو یې دې کنه !
چې د مور او پلار خوښه وي؛ نو بیا لور ته چا خوښه ورکړه.
بس زما لخوانه همدا اوس مبارکي درواخله ساده ګلې، چې ته په انجینر صیب کبر کوې.
ګوره الیاسه !!!
ولې مې ژوند تباه کوې !
ژوند دې نه تباه کوم ګرانې، زه خوشالیږم، چې د ژوند ملګری دې یو انجینر جوړیږي، او زه خو نه انجینر یم او نه څه کوم بل کسبګر
عادي ځوان یم له نورو مې توپیر دادی چې زه خبرې ډېرې کوم
هاهاهاها
ښه که خبرې ډېرې کوې؛ نو زما هم په ډېرو خبرو خوښېږې او زه نه غواړم، چې زه دې د بل د کور ناوې جوړه شم، زه به یوازې ستا ناوې جوړېږم.
بد کوې چې زما ناوې جوړېږې !
بد ورته وایې او که ښه ورته وایې، زه پرته له تا ژوندۍ نشم پاتې کېدلی.
ولې نو ځان وژنې؟
هو داخبره مې واوره که ستا نه شوم د بل به هم نشم.
اوففففففف !
ګرانې ! افسوس ستا پر حال نورې داخبرې پرېږده، یو خو مې ملګري هم وېده دي او بل نن ټول ستړي یو.
خیر که ستړی یې ویده شه؛ خو زما دا خبره واوره، چې زموږ ټوله کورنۍ رضا ده او د ماما زوی ته مې ورکوي، که چېرته یې ورکړم؛ نو خون به مې ستا په غاړه وي.
ولې ؟
ځکه که ما یو ځل د زړه ګوټ تر ستونې تېر کړ؛ نو بیا به مې ارمان درشي.
هغه یوه ټپه هم ده
ارمان به هله زما درشي
بیا به ارمان راپسې وکړې نه به یمه

او جان !که کولی شي زر تر زر سبا ته جرګه را ولېږه
اسویلی مې له ځان سره وکړ او ورته مې وویل اوس کار له وخته تېر دی
ځکه چې ټول ستا په ورکړې رضا شویدي، یو خو ستا دماما زوی دی او بل انجینر دی.
پدې وخت کې اوس زه نه ځایږم چې په تا دې جرګه وکړم
بس زما د ژوند ارمانه الیاس جانه نوره دې خوښه خپله !
دالله پامان !!
ټلیفون بند شو
خو زه یې له یو عالم سوچونو سره پرېښودم، ځکه سیلۍ له مانه نه وه خبره، چې ما زړه پر یو چا بایللی او تا پر چا وبایللو.
ته ځوک غواړې او زه ځوک غواړم.
ستا په زړه کې ځوک ناست دی اوزما په زړه کې ځوک ناسته ده.
هئ !؟ هئ !؟ نو لیونۍ
هغه متل به دې اورېدلی وي چې وایي،
یو خوا ډانګ دی او بل خوا پړانګ.
زه اوس په دوو خبرو کې حیران وم، هیڅ مې ځان ته مشوره نشوه ورکولی له ځان سره بنګېدمه، چې میرویس راویښ شو او راباندې غږ یې کړ، هلکه ما ټولې خبرې واورېدې څه خبره ده؟ خو چې ښځه درته کوي خو وه یې کړه کنه.
دا نو اوس بېل غم شو، اوس میرویس ته خبرې وکړم او که ځانته دحل لاره ولټوم، میرویس ته مې وویل اشنا ویده شه سباته به بیا خبرې کوو؛ خو میرویس داسې شله انسان وو سم کلک راپورې ونښته هله ملګریه ! هره خبره وي راته ویې کړه، کنه وي چې اوس ټول راویښوم او ورته وایم، چې الیاس ته یې اوس له کور نه زنګ راوهلی و، چې ښځه مو درته وکړه او کنه وي ټلیفون یې تاسې وګورئ.
ورته مې وویل چوف شه ته؛ خو مې هوښیار ملګری یې ټوله کیسه درته کوم.
له سره مې ورته شروع وکړه او همداسې ورته لګیا وم، چې سهار ته حلیم غږ کړ، پاخیږئ ملګرو لمانځه ته

لمونځ چې مې وکړ، میرویس مې خواته راغی ملګریه ! تا کیسه کوله او زه ورته ویده شوی وم، کیسه څه ده؟ لږه مې اورېدلې او نوره پاتې ده.
هئ !؟ هئ !؟ له ځان سره مې وویل راشه که تو دیږې اوس به له دې شله نه ځان ځنګه خلاصوم.
خو څه ټوله کیسه مې ورته وکړه.
راته یې وویل، افسوس ستا پر حال باندې زه به درته دعا کوم، چې الله دې کامیاب کړه.
ما ورته وویل امین
خو ما د سیلۍ په خبرو هیڅ غوږ ونه ګراوه، ځکه هغه پر مامیئنه وه او دهغې کورنۍ د خپلې لور لپاره وړ کس انجینرصیب باله. ځکه پښتنه ټولنه همداسې ده.
دلور او زوی خوښې ته مور اوپلار نه ګوري، چې د لور یې څوک خوښ دی او دزوی یې څوک خوښېږي.
زما مینه خو له بل چاسره وه؛ نو ځکه مې پرېکړه نشوه کولی او دا خبره مې همداسې غلې پرېښوده.
له بلې خوا د کانکور امتحان هم په رانژدې کېدو وو او ماچې دا دومره وخت په درس ویلو تېروو نو لینا به مې بیخې له سترګو نه پناه کېدله، چې کله به رایاده شوه ښه شیبه به مې ورپسې وژړل او بیا به مې د هغې د لاس په راکړې د ستمال خپلې اوښکې وچې کړې ځکه یوشاعر وایي:
یوځــلې چې څـــــوک زړه ته شي دننه
نه وځــي له زړه نه هغه نه وځي له زړه نه
رښتیا چې له زړه نه مې نه وتله او تل به مې ویل، چې خدایه ته یې زما کړې او ته مې ورته ورسوې.
خو زه هم د چا له زړه نه وتلم او د چا په زړه کې به مې لوبې کولې
همیشه به مې په غوږونو کې هیډفونې پرتې وې، چې له غمجنې او مینه ناکې موسیقي نه به مې خوند اخیسته.
په فوټو شاپ کې به دلینا په خیالي انځورونو جوړولو لګیا وم.

هره ورځ به مې دلینا ښېلا ښېل، رنګه خیالي انځورونه جوړول او بیا به مې پرې په یولیډ او اډاب پرېمیر پروګرام کې پر تصویري ښه سندره جوړوله.
شپږ میاشتې مې په پوره کېدو وې، ځینې کمپیوټري پروګرامونه مې هم زده کړل.
په وروستۍ شپه مې ملګرو ښه ګرم بنډار جوړ کړی و، ډېرې زیاتې ټوکې ټکالې مو سره وکړې، کله چې ټول ویده شول نو ماته له ډېرې خوشالۍ خوب نه راته.
ویل مې چې کله به سهار کېږي، ځو پخیر خپل ګران وطن ته لاړشم او هلته هغه څوک بیا وګورم، چې په لیدلو یې زما زړه ټکور بږده.
سهار چې مې له ملګرو سره یوځای چای وڅښنه، له ټولو مې خدای پاماني راواخیسته.
ټول خپه معلومېدل، ورته ومې ویل، زه خو ژوندی سړی یم څه مړ خو نه یم، چې خپه کېږئ راپسې او بل ټیلیفون یا انټرنېټ خو شته له یو بل سره به خبرې کوو.
کله ناکله تاسې هم تپوس کوئ او زه به یې هم کوم.
ریکشې ته وختم، له خوشالۍ مې زړه ټوپونه وهل، په حاجي کیمپ هډه کې له ریکشې ښکته شوم او د تورخم لین ټوډي موټر ته وختم همدا مې ویل، چې کله به تورخم ته پخیر رسیږم؛ ځکه دغه سرک هم کنډو کپر دی.
خو موټر چلوونکی هم چالاکه و، په دوو ساعتونو کې یې تر تورخم راورسولو په تورخم کې، چې له موټره ښکته شوم او دې غاړې ته راواوښتم، زړه مې ښېله هوا کوله نرۍ شمال مې دپیکي وینښتان یوې او بلې خواته اړول را اړول، ما ویل چې له ځانه مرغۍ جوړه کړم او د خپل هېواد له خوږې هوا نه خوند واخلم.
له ډېرې خوشالۍ نه په ځان نه پوهېدم، په چابکو قدمونو د جلال اباد موټر ته وختم، په تالاشۍ چوک کې له موټره ښکته شوم، پښې مې بوډۍ وې، په پیاده رو کې راخوشې شوم، د بایسکلونو له کوڅې چې تېر شوم، د زرګرانو پر دوکانونو مې سترګې ولګېدې، ژر د یو زرګر دوکان ته ننوتم او یوه دانه دذسرو زرو ګوتمه مې هغې چا ته واخیسته، چاچې زما په زړه پاچاهي کوله.

نېغ د کنړ هډې ته لاړم، ګورم چې شبير ملګرى مې تيار په هډه کې ولاړ دى، سترګې يې پر ما لګيدې راغاړې وت، ستړي مشي مو سره وکړه هغې خپل موټر له هډې راوويست او مخ په کونړ روان شو.

له شبيره مې د کلي د حال پوښتنې کولې، چې ويل يې، تر اوسه خو خيرت دى. دکانکور د ازموينې په اړه يې راته وويل، چې درې ورځې وروسته امتحان اخيستل کېږي، په همدې خبرو کې وو چې له ښيوې بازاره واوښتو ورته مې وويل، په سر مې درد دى که چېرته دې کومه دواخانه په نظر درغله نو ودرېږه خبرې مو کولې، چې نور ګل راورسېده.

د سر درد ګولۍ مو راواخيستې يو دانه مې وخوړه يو څه مې ورسره حالات راښه شول هماغه و، چې موټر له څوکۍ ولسوالۍ تېر شو او د خپلې سيمې عطرين بوى مې حس کړ.

کله چې له موټره ښکته شوم، چاپيره رانه د خپل کور ماشومان تاوو شوي څوک وايي کاکا ستړى مشې، څوک وايي ماما ستړى مشې، څوک وايي لالا ستړى مشې، کور ته راورسېدم مور مې کلک په غېږ کې ونېولم، په دواړه مخه يې ښکل کړم، له سترګو نه مې بې اختياره اوښکې راغلې.

مور مې اوښکې راوچې کړې او راته يې وويل خير خو دى ولې ژاړې.

اه ! مورې ځار او قربان ستا له مينې د جنتونو سرداره شې الله دې زما په ژوند زما له سره مه کموه، اوښکې يې راوچې کړې د ډوډۍ يې راته وويل، ومې ويل مورې ډوډۍ مې په لاره کې خوړلې ده سر مې درد کوي، دم يې کړم شين چاى راته واچوو او د سر په کېمنډلو يې راته شروع وکړه، کله چې لږ څه راښه شوم، چاى مې په سر واړو له کوره راووتم او د کلي حال مې واخيست، هاغه ځاى ته لاړم، چې زه به د لينا په انتظار ولاړ وم.

ښه شيبه مې هلته تېره کړه په خيال کې مې د هغې څېره انځور کړه؛خو ومې نه ليده.

(۲)

دکانکور د ازموینې پایلې !

د کانکور امتحان مې ورکړ په ځان ډاډه وم، چې انشاالله خامخا به کامیابېږم،لومړی انتخاب مې دکابل ژورنالېزم، دوهم انتخاب مې د ننګرهار د ژورنالېزم کوډ خانې ته خیژوو ؛ خو پوی نه شوم په غلطۍ کې رانه د ننګرهار د کمپیوټر ساینس کوډ خانه توره شوه، هماغه وجه وه کله چې دکانکور د ازموینې پایلې اعلان شوې؛ نو زه د ننګرهار پوهنتون د کمپیوټر ساینس پوهنځي ته په ۲۸۰ نمبرو بریالی شوی وم.

زه هم ډېر خوشاله وم چې دبې نتیجې له نومه خلاص یم؛ خو خپه هغه کسانو ته وم چې بې پایلې وو ، هغوی به له دې دولس کاله تعلیم نه څه ګټه واخلي، پداسې حال کې چې لېسانسه وو ته هم دندې نه پیدا کېږي، ځکه د حکومت له حاله خو تاسې ټول ښه خبر یاست؟

څو ورځې نه وې تېرې ، چې لینا سره د خپله موره زما دکامیابېدو مبارکۍ ته راغله ډېر زیات خوشاله شوم، خپل کامیابېدو ته دومره خوشاله نه وم، لکه د هغې مور چې زما دکامیابېدو مبارکۍ ته راغله.

مور ته مې وویل ، باید په دې مبارکۍ کې ورته څه واخلم.

هماغه وو چې لاړم لینا او د لینا مور ته مې یو ښکلی کمیس په مبارکۍ کې له دوکانداره راونیو.

ورته ډالۍ مې کړ او زړه مې ایله یو څه ځای ته راغی، اوس مې له ځان سره دا کرل ربېل کول چې خدایه هغه به کوم وخت وي، چې لینا هم زموږ دکور غړې شي، ځکه چې په هر لمانځه کې به مې یادوله.

په ټلیفون کې مې ګوتې وهلې، چې د سیلۍ د پلار اکبر کاکا په شمېره مې سترګې ولګېدې زنګ مې ورته وواهه له جوړ پخیر وروسته مې د خپلې کامیابۍ نه خبر کړ.

هماغه وو چې په سبا د سیلۍ مور او پلار زما دکامیابېدو دمبارکۍ لپاره راغلل د سیلۍ پوښتنه مې ترې وکړه، چې مورې سیلۍ مو څنګه رانه وستله

هغې راته وویل، چې بچیه سیلۍ مو کور کې پرېښوده کور کې مو څوک نه وو مشره انګور مې د خپل پلار کور ته تللې ده.
ښه، ښه ډېره ښه ده نور خو خیرت وو ، بلکل بچیه خیر دی، زیاته خوشاله شوم الله دې په هر ډګر کې بریالی لره.
مننه مې ترې وکړه ویې ویل، الیاسه بچیه سیلۍ مې ورکړه !
له خولې مې اه ! ! ووته
چاته ؟
پلار یې خپل خوری ته ورکړه.
ډېر ښه مو وکړل ځکه مور او پلار تل اولاد ته ښه ځای ګوري، چې په ښه ځای کې لور ورکړي او په ښه کورنۍ کې زوی ته ښځه وکړي.
مورې ځنګه سیلۍ خو به خپه نه وي؟
ولا زویه چې ورکړې مو ده سخت کړاو کوي ټوله شپه وېښه وي، دوه موټې مخ یې پاتې شوی دی.
اوفففففففففف ! له ځان سره مې وویل، د سیلۍ د ارمانونو قاتله، رښتیا چې سیلۍ بیخي زما له یاده وتلې وه، شپه شوه ټلیفون مې راواخیست د سیلۍ دکور شمېرې ته مې زنګ وواهه ښه وو ټلیفون سیلۍ پورته کړ.
له سلام او روغبړ وروسته مې ورسره خبرې پیل کړې سیلۍ راته ویل، زه خو تا نه پیژنم چې ته څوک یې؟ که له چاسره دې کار وي؛ نو هغې ته به ټلیفون ورکړم.
له غږه یې وپیژندم نور یې هیڅ ونه ویل او ویې ویل تاته چې ما په کوم شپه ټلیفون وکړ، تابیا ښه مور زمونږ کره په جرګه راولېږله.
ددې خبرې جواب له ماسره نه وو ، ما ورته وویل ګرانې وخت ته اړتیا وه.
ښه چې تا وخت ته اړتیا لرله؛ خو زه په کور کې د چا نه خوښېدم.
خو خبره نه وه، چې ما د چا په اړه سوچونه کول او زه د چا غوښتونکی وم.
ورته مې وویل خیر دی ګرانې ! په ژوند کې دا تودې سړې راځي.
سیلۍ وویل، نور نه یمه خبره خو ته زما د ارمانونو قاتل یې همداسې ستا ارمانونه قتلېدل غواړم.
چغه مې کړه نا ،!!!!!! !

خدای دې نکړي مکوه
سیلۍ راته وویل، ښه داسې چغې چې ما وهلې او تاپرې هیڅ غور نه کاوه بس دومره درته وایم، چې تل په نیمه لار کې پاتې اوسه.
خیر دی ګرانې ! داسې مه وایه
سیلۍ وویل ښېرې نکوم؛ خو زما ارمانونه به څنګه شي؟
ما ورته وویل، خو پوره به شي کنه.
سیلۍ وویل اوس هسې هم نه پوره کېږي؛ خو دا واوره چې زما د ارمانونو پوښتنه به درنه په هغه جهان کې کوم.
سمه ده ګرانې ! ستا د ارمانو قاتل زه شوم؛ خو زما د ارمانونو قاتله به څوک وي؟
غلې شوه.
ورته مې وویل، ګرانې! اوس صبر ولره، خپل راتلونکي ژوند ته فکر وکړه، ته خو پېغله انجلۍ یې ښکلا لرې، ځواني لرې، ښایست لرې، غټه کورنۍ لرې او همداسې نور.....
سیلۍ وویل که هرڅه لرم؛ خو ځان ته یې لرم ستا راسره څه کار نشته.
الیاسه وروستۍ خبره مې واوره، په کومه ورځ چې زما ډولۍ ته راځې؛ نو په هغه ورځ به زما د ډولۍ پر ځای زما د جنازې کټ ته اوږه ورکړې.
لکه د شاداب بیت چې زما د مینېدلو ترجماني کوي:
دا که ډولۍ وي نو زه ستا ډولۍ ته نه ژاړمه
د خپل شهید ارمان رواني جنــازې ته ژاړم
خدای پاماني یې ونکړه او ټلیفون یې بند کړ.
پدې خبره راباندې سر وچورلیده، ببلا ببلو فکرونو په مخه کړم، له ځان سره مې وویل، الله دې خیر پیښ کړي کله چې یې د واده وخت راځي؛ نو مورته به یې دا هرڅه وایم، چې خبره شي او د زهر خوړولو مخه یې ونیسي.
مور یې په دې خبره وه، چې د سیلۍ زه خوښېدلم ځکه سیلۍ کړاوو کاوه.
بلخوا لینا هم له ښوونځي فارغه شوې وه، لیدل کتل مو سره دومره نه کېدل، زړه مې ډېر کړېده، چې په ورځ کې که یې یوځل هم ووینم؛ نو زړه به مې یو څه

ښه وي، داسې کله کېدل، چې پيغله انجلۍ دې له کوره کوڅې ته راووځي او بيا دې له ماسره وګوري.
بله ورځ يې د يو ماښوم په خوله جواب راولېږه.
ويل يې چې الياس ماما عمه مې وايي زموږ کور ته ژر راشه
همداسې ور روان شوم، کور ته يې ورغلم، لکه خوب چې وينم او دخوب په نړۍ کې دا هرڅه ګورم په لينا مې سترګې ولګېدې، چې له ځانه يې سمه ناوې جوړه کړې وه.
راغږ يې کړ الياس جانه ! څه ته ګورې.
زه بيا هم پر خپل ځای ولاړ وم ورارہ ته يې اشاره وکړه، وراره يې له کوره بهر شو دکور ورېې بند کړ او زه يې له ځان سره خپلې خونې ته دننه کړم.
کله چې ما او لينا خونې ته ننوتو او لينا ماته دروح افزا شربت په ګيلاس کې اچوو؛ نو له سره يې څادر وښوېده او د ملا د تير پر حيصه يې تيندک وخوړ او لاندې وغورځېد ، طلايي غټ اوږده پاسته وېښتان يې وځلېدل د نريو سرو شونډو له کرښو يې موسکا دخولې غاښونه ښکاره کړل، زر زر يې پر شونډو ژبه تېره کړه او ويې ويل؛ خو څښه کنه ولې څه چل درباندې وشو، ما ورته وويل اول يې ته وڅښه بيا به يې زه وڅښم.
خو له ځانه خبره نشوه چې زړوکی يې له سره ښويدلی دی، چې پام يې شو نو زر يې خپل زړوکی په سر کړ او ويې ويل ښه چې داسې ده؛ نو زه به ځان ته دا بل ګيلاس ډک کړم او لومړی به يې زه وڅښم ګيلاس يې ځانته ډک کړ د شربت ګيلاس يې په لاس کې ونيو ، خولې ته يې پورته کړ دلاس او ګيلاس ترمنځ يې خالي ګاه ۹۰ درجې زاويه جوړه کړه په سرو نريو شونډيو يې، ګيلاس کېښود سترګو يې رپ وخوړ په غړپ غړپ يې شربت له ستونې تېرېده، چې د ستونې تېره هډوکی يې کله پورته او کله ښکته خواته ته.
له ځان سره مې وويل، ګيلاسه بختوره مزې دې وکړې، چې په سرو نريو شونډو دې هرڅوک ړدي، زر مې خپل شربت د هغې په ګيلاس کې واړوه اوهغه ځای ته مې خپلې شونډې برابرې کړې، چې په کوم ځای لينا شونډې ايښې وې، ترمنځ مو د مينې خبرې پيل شوې.

لینا خپله کوټه دومره ښکلې جوړه کړې وه، لکه زمونږ د دواړه د واده شپه چې وي، رنګا رنګ قیمتي عطرونه یې پکې شیندلي وو، عطرین لوګی ګرد چاپیره په کوټه کې تاوېده راتاوېده او د خپلې مینې پور یې غوښته، ما لینا ته کتل او لینا ماته کتل، دکوټې دکړیکو پردو ته مې پام شو چې ښکلې پردې ورته پرتې وې، مخ مې چپې خواته تاوو کړ د لینا ښکلی عکس د مېز پر سر نصب و.

تار تار ویښته یې په تندي راخواره وو.

ورته مې وویل لېنا داکوټه دې خپله ده ؟

وویل هو ! خود مې خپله ده ولې ستا څه خیال دی څه پردۍ به وي؟

ماخو دا ګمان کوو، چې دابه مو د میلمنو وي

هاهاها

ویې خندل ورته مې وویل؛ نو دې کې ده خندا څه خبره ده.

نه د زړه سره دا کوټه زما شخصي کوټه ده

ته راپاڅیږه کنه !

دا تخت وګوره چې تخت یې څنګه دی؟

زه چې کله کوټې ته راننوتم نو لومړی نظر مې پر تخت پرېوت؛ خو له ذهنه مې وتلی و.

لینا راته رایاد کړ او ویې ویل چې خپلې کوټې ته مې دا تخت اخیستی او دخیره سره چې کله زما او ستا واده وو نو تخت ته حاجت نشته.

ورته ومې ویل هئ !؟ هئ !؟؛ نو هغه به کوم وخت وي؟

یو دم لکه پیریان چې پرې راشي، کلک یې په غېږ ونیولم او تخت ته یې ګذار کړم.

څنګل یې زما د سر نه لاندې کړه او راته یې وویل، هغه ورځ نن راغله کنه چې ته یې ارماني وې

اوس مې په څنګل سر کېږده او بې غمه ویده شه ما ورته وویل، لیونۍ چې ستا په پسته څنګل مې سر پروت وي؛ نو ماته به څه خوب راشي ! لږ خو مې پرېږده چې سترګو ته دې وګورم.

لینا راته وویل ښه ډېر ورته وګوره، چې داسې ورځ بیا نه راځي.

غټې ښکارګرې سترګې وې کتل وو او د هغې چې څه خوښه وه هماغه يې کول؛ خو ماته اجازت نه وو او نه زما زړه غوښتل، چې زه دې غلت حرکت وکړم، هماغه وو چې د چپ لاس ګوتې يې زما پر شونډو تېرې کړې او بېرته يې خپلو شونډو ته ويوړې چپ يې کړې، بيا يې هم طاقت ونشو د ښي مخ په غمبوري يې راته چک ولګو داوففففف! غږ مې له خولې ووته راته يې وويل، وبخښه چې په ځان پوهه نشوم، ما ورته وويل څه څه خبره نشته ته خو وې څه خبره نشته؛ خو په مخ دې زما د غاښونو چاپ پاتې شو.

ورته مې وويل، څه خير دی لږ ساعت وروسته بېرته عادي حالت ته راځي.

په فکر کې لاړه ورته مې وويل لينا مبارک دې شه مخ يې زما طرف ته راتاوو کړ

او ويې وويل د څه شي مبارکي

ما ورته وويل د ښوونځی نه د فارغېدو

ويې ويل مننه! زه خو وخته فارغه شوې يم او ته اوس مبارکي راکوې.

ناڅاپه يې له خولې ووتل ته خبر نه يې ما ورته وويل، نه د څه شي نه به خبر شم؟

لينا راته وويل زه هم په کانکور کې د خوست حقوقو پوهنځي ته بريالۍ شوې يم.

ښه بيا خو دې ډېر ډېر مبارک وي.

مننه زما ګرانه په تا هم له زړه خوشاله يم، چې کمپيوټر ساينس پوهنځي ته کامياب شوی يې او هسې دې هم ځينې کمپيوټري پروګرامونه لوستلي دي اسان به درته وي، ما هم وويل، څوک چې درس وايي، هرڅه ورته اسان وي.

له ډېل بيته راپاڅېده ويې ويل،

اخ! له ما خو سور کړی چرګ هير و، زر پاڅېده سور کړی چرګ يې له اخباره را وويست، که هر څومره مې ورته وويل، چې زه يې نه خورم؛ خو په خپل خبره ولاړه وه او زه هم په دې خبره ورته کلک وم، چې راشه او څنګل دې زما د سر نه لاندې کړه او ويده مې کړه!

ويې خندل، بس ندی، موړ نشوې د څنګل په خوب باندې؟

ما ورغږ کړ کاشکې مړيدلی!

په سوال زاريو يې پيل وکړ، زه هم له تخته راپاڅېدم
چرګ يې په قاب کې کېښود، سلات او نور هرڅه يې له مخکې برابر کړي ول،
مخې ته يې راله کېښودل، ورته ومې خندل، ولې زه درته څه حيوان ښکارم،
چې دومره ډېر څه دې زما مخې ته کېښودل؟
نه ! حيوان راته نه ښکارې؛ خو انسان راته ښکارې
بيا يې و خندل، نه ته خو داسې ښکارې لکه بنيادم
ما هم ورته ډېر وخندل، په مخ مې له ډېرې مينې نه څپېړه ورکړه او ورته مې
وويل:
اې ليونۍ ! اوس په خبرو راغلې، دا څو کاله مخکې چرته وې؟
ويې خندل، خو هغه دڅو کلونو زور درته نن ورځ درښايمه چې پته دې
ولګيږي.
ورته مې وويل، ښه نو لينا ګۍ ! اوبه شته؟ منډې يې کړې لکه چې ترې هيرې
شوې وې، چې راغله دکوکاکولا بوتل يې په لاس کې نېولی و، زر زر يې ترې
يو ګيلاس راډک کړ، ماته يې راکړ ويې خندل، ولې مړې دې نښتې وه؟ خو
وړه ګوله پورته کوه کنه !
ورته مې وويل: نه ليونۍ ! مړې مې نه وه نښتې، بلکې ترۍ شوم.
ښه نو داسې ووايه ! اوس به درته اوبه راوړم لاړه او له اوبو يې شيشيز جيګ
راډک کړ چې اوبه پکې له ورايه ښکلې ښکارېدلې.
يو ګيلاس اوبه چې مې وڅښلې، لږ څه طبعه مې جوړه شوه.
ورته مې وويل، نور دې د ډوډۍ کالي درتوله وه، چې بې وخته ډوډۍ دې
راباندې وخوړه، نوره نشم خوړلی، ويې ويل، په زوره به يې خورې، ځکه چې
پيسې پرې تللې.
څومره پيسې پرې تللې؟ زر وايه چې در يې کړم، ويې خندل، ماته پته ده چې
هسې هم نوره نه خورې او ويل مې چې په دې چل درباندې ټول خلاص کړم،
خو ماته يې اسانه لار راځي.
ته کېنه مه پاڅېږه !
ښه نه پاڅيږم

پاتې ټوله غوښه به يې د چرګ له هډوکو رابيلوله او لکه ماشوم په خوله کې به يې راکوله.
هغه څوک چې څو کاله مخکې يې زما قواره نه خوښېده هغه اوس زما مخې ته ناسته ده او دومره مهربانه ده، چې د مينې يې هيڅ حد نشته.
له ډوډۍ خوړلو وروسته د کور بلې خونې ته لاړو، چې يوه غټه ايمپيتري پکې پرته وه لينا يې بټنه ور زور کړه او ماته يې وويل ته کښېنه او نور سيال کوه.
چې څنګه کوچ ته کښناستم نو ايمپتري کې د نازيه اقبال په غږ دا سندره چالانه شوه نن مې د ماما دماما د زوی واده دی...
واده چرته و دلينا مستي وه، چې په رڼا ورځ يې نن ماته ښودله، ډوډۍ ما ډېره خوړلې وه او نڅا ورته لينا کوله چې خپله خوړل شوې ډوډۍ هضم کړي، لينا دې سندرې ته داسې تاوېدله، چې وينښتانو زړونه نړول تنکۍ سينې يې په تنګو کاټن جامو کې نيغې راوتې وې، اوږدو لاسونو يې د نڅا ښکلا لا زياته کړې وه.
زما سندرې ته مې پام نه و، د لينا حرکتونه مې څارل، چې په دې کې سندره ختمه شوه او زما ترسترګو د لينا قواره ګرده ګرده تاوېدله چې يو دم يې راغږ کړ بيا دربانديې څه وشو؟
ومې ويل خوب مې ليده.
د څه خوب لکه دا اوس صحنه! ماته د خوب ليده دي. په خوب کې يې مه وينه، نه رښتيا دا اوس ته وې لينا وويل ولې نو څوک وه؟
ګرانې! نوره مې هم دزړه انګړ ته راننوتې، له تانه دا غواړم، چې ما په نيمه لار کې پرېنږدې کنه نو د ارمانونو قاتله به مې ته يې.
ددې خبرې په کولو سره مې سيلۍ نږغه سترګو ته ودرېده، چې ويل يې زما د ارمانونو قاتله که چېرته زه ستا نشوم نو د بل به هم نشم او له خدايه دا غواړم، چې ته تل په نيمه لار کې پاتې شې.
لينا وويل نه خداي دې نکړي، چې زه ستا د ارمانونو قاتله جوړه شم، زه به تاته دومره مينه درکړم چې هره دردونکې شيبه به دې له ذهنه وباسم او د مينې په نړۍ کې به دې وساتم.

ورته ومې ویل ګرانې ! زما ژوند بغیر له تانه تېرېږي؛ غواړم چې نوره خپله هغه وعده پوره کړم چې له تا سره مې کړې وه او ته مې د ژوند ملګرې شې.
لینا وویل ګرانه ! لږ صبر وکړه لا ماته نمبر شته چې ماته لمبر رارسیږي؛ نو بیا به زه احوال درکړم، چې اوس دې خپله مور راولېږه.
ښه سمه ده ګرانې ستا به ومنم.
لینا راته وویل، زما دزړه سره که زما منې نور ناوخته شو د کورنۍ غړي مو کور ته رائي، ځکه هغوی زما د ترور زوی جوړو ته تللي دي.
کولای شې چې نور لاړ شې او د بل داسې وخت انتظار به کوو، چې په کور کې مو څوک نه وي او تا ته به بیا احوال درکوم.
ما وویل ښه دا اوس چې دې نڅا وکړه دادې هغه د جوړو په خاطر وکړه، چې تا وویل د ترور د زوی جوړې مې دي.
هونو خوشالي کې څوک په ځان نه پوهیږي.
لینا وویل زه چې نه یم تللې؛ نو زه به ورته ووایم، چې ما خپله برخه خوشالي دلته په خپل کور کې وکړه، ورته ومې ویل، یره نو ډېره چالاکه یې.
ولې چالاکي دې نه خوښیږي؟
ولې مې نه خوښیږي
سم کار دې وکړ، ته راشه چې زه یې جایزه درکړم، ستا ددې چالاکۍ ،
د څه شي جایزه راکوې؟
د واسکټ له جیبه مې د سرو زرو ګوتمه رااویسته ورته ومې ویل لاس دې راکړه
لینا راته وویل په لاس مې څه کوې؟
ډېر تېوسونه مکوه له ځانه دې سمه خبریاله جوړه کړېده
اوهو خبریاله ولا خبریالي؛ خو مې ډېره خوښیږي ته له ځانه ژورنالېست نه جوړوې؟
ما ورته وویل نه.
نو ولې نه؟
ته به ژورنالېست شې او زه به ژونالېسته
سمه ده دا خبرې به بل وخت کوو؟

خو بل کوم وخت به داسې یا راشي یا نه
ای جینۍ ماغزه دې سر کې ډېر دي، چې دومره تپوسونه کوې
اوس به ځوک راشي بیا به هرڅه همداسې پاتې شي
سمه ده خپل دواړه اوږده لاسونه یې را وغځول، په لاس کې مې دګوتمې له ډبې نه ګوتمه راوویسته
دګوتمې په لیدو یې اه ! له خولې نه ووته
ورته مې وویل، ولې نو څه وشول
منکر شوه نا داسې نشي کېدای، زه دا ګوتمه اوس نه په لاس کوم، کله چې د کوژدې مراسم ترسره کېدل، نو بیا به یې هاغه وخت زما په لاس کړې.
ما هم ورته وویل، نه لینا هغه وخت بیا هرڅه اسان دي؛ خو اوس به دا زما په خاطر په ګوته کوې چې زه یې ستا په لاس ووینم، چې څومره ښکلې درسره ښکاري او کنه
خامخا به ښکلې ښکاري چې تا راته راوړې ده.
او بېرته ورته ګورې هم.
زر یې خپل ښی لاس راوغزوه، مایې هم د ښي لاس خپره په خپل لاس کلکه ونېوله او دقچې ګوتې پسې ګوته کې مې ورله ګوتمه دننه کړه
له دغې صحنې مې بلا خوند اخیسته، چې دکور ور ټک ټک شو
او لینا راته وویل، چې ته زما کوټې ته لاړ شه هلته څوک نه راځي
چې ور یې بېرته کړ وراره یې وو او ویل یې، چې عمه پلار دوی مې را روان دي
لینا په منډه ماپسې راغله، کلکه غاړه یې رانه واخیسته، اننګي یې راته مچې کړل او نور یې له کوره رخصت کړم.
وختونه تېرېدل زما او دلینا مینه داسې حد ته ورسېده چې جدا کېدل یې په عمر هم ډېر مشکل کار وو بغیر له مرګه که مړه شوای؛ نو له یو بله به جدا خښ شوی وای؛ خو په ژوندوني اوس زما او د هغې ترمنځ د مینې تار ښه کلک و.
لینا چې به کله له ماسره مخامخ شوه؛ نو کلکه غېږه به یې رانه واخیسته او ویل به یې، چې زړګیه له تا بغیر مې ژوند نه تېرېږي او ته مې د زړه سر یې.

کله ناکله به يې په ټوکه کې دا پوښتنې هم کولې، چې زما خوږه قندولکه له تا زار شم تعويذ خو به دې راباندې نه وي کړی، چې هميش مې ستا يادونه خوب ته نه پرېږدي او بيخي مې هره شپه مخې، مخې ته کېږي رښتيا راته ووايه ای لينا ليونۍ !
څه وايې الياس ليونيه !
ښه ليونۍ که دومره تکړه يې زما تقليد مکوه !
-دڅه شي تقليد ؟
-زه چې درته د ليونۍ نوم اخلم؛ نو ته ولې ليوني وايې؟
لينا وويل، ښه دنن نه پس به زه درته مطلبي وايم، چې څنګه يې مطلبي اشنا
-خوله به ستا پرې سترې کېږي، زما خو به نه سترې کېږي
-ښه که تا د جان غږ کوو نو زه به درته د قندولک غږ کوم
-که تا دليونۍ غږ کوو نو زه به درته د مطلبي اشنا غږ کوم
-څنګه يې مطلبي اشنا ارمان دې پوره شو او کنه
-نور ارمانونه خو پوره شوی دی؛ خو يو دسرې ډولۍ ارمان پاتې دی، چې دا به کله پوره کېږي.
-کله چې زه ستا په نوم شوم؛ خو بيا به پوره شي او کنه شوم.
په خبره کې يې راولوېدم ورته مې وويل، ليونۍ چپ شه، چې نوره مخکې لاړه نشې زه پوهه شوم.

(۷)

د محصلۍ ژوند

له کوره چې مې خدای پاماني راخیستله مور مې راله په سر قران شریف ونیو، کوتې ته یې دننه کړم او بیا یې راپسې اوبه وشیندلې ډېرې دعاګانې یې راته وکړې.

مهربانې مور مې وویل، ځویه خپل مونځ او اودس په خپل وخت په جمع سره کوه، له کوره را ووتم هر یو ملګري راسره مخه ښه کوله

ورور مې له مخکې نه بستره د غواګۍ په ډاله کې اچولې وه، موټر کې کېناستم او هغه شیبې مې رایادېدې، چې ما او لینا به هر ماښام له یو بل سره د مینې په خبرو تېرولې.

د جمعې په مبارکه ورځ، چې به څوک نه وو بیا به مو پر ښېغمه زړونو دیو بل په مړوندونو خوبونه کول، ښه وختونه وو او تېرېدل خو زه یې ډېر ارمانجن وم.

کاشکې داسې وختونه بیا راشي، چې د یو بل پر مړوندونو خوب وکړو په همدې خبرو خبرو کې و، چې موټر د شیرزي لوبغالي مخې ته ودرېد.

بل ملګری چې په ګډه مو له مخکې نه اطاق په کرایه نیولی و، خپلې بسترې مو د تبلغیانو په شان څنګ ته واچولې او د خان محمد کنړي د مارکېټ څلورم منزل په یو اطاق کې مو وا ړول، د نورو خوراکي توکو پسې لاندې ښار ته راکوز شوو، سودا مو واخیستله په ټول اطاق کې ۵ نفره ملګري شول، ټول وطنداران وو، ښه و د محصلۍ ژوند و روان و.

د پنجشنبې په ورځ چې څنګه له پوهنتونه رارخصت شوم، سیده د کنړ هډې ته او بیا کور ته لاړم، په ماښام د لینا د کور په خوا وځېدم هغې راته وویل چې دا څو ورځې چېرته وې، زما خو لارې ته سترګې په کتلو کتلو سترې شوې؟

هئ !؟ ګرانې ستا له سترګو نه ځار شم ولې خبره نشوې؟

له څه نه به خبره شم؟

له مانه خبره شه کنه، ښه نو په تا څه شوېدي، په ما هیڅ هم ندي شوي.

ای جان !

څه وای قربان !
ښه خبره داسې ده، چې زموږ پوهنتون شروع شوی دی او تللی یم ننګرهار ته
دا خودې ډېر ښه کار کړیدی
جان ولې ته پوهنتون ته نه ځې؟
نه قربان !
زما خو دغه پوهنځی نه خوښېږي او که وایم یې؛ نو بیا به شخصي ډاکتري
وایم هغه هم په ننګرهار کې.
ښه نو له ځانه ډاکتره جوړوې؟
هو ډاکتري مې ډېره خوښېږي او که د خدای رضا وه ډاکتره به جوړه شم
بس که به زما په دعا کېږې کنه
رب دې باچا کړه چې سلام ته دې درځمه ګرانې
اوهو ! باچاهي مې نده پکار.
نو څه شی دې پکار ده، یوائې او یوآځې ډاکتري
بس له خیره د ډاکترۍ ارمان به دې زه پوره کړم
ته او زما د ډاکترۍ ارمان، پوره کول یې ډېره لرې خبره ده
ګرانې ! لرې خبره نده ما ته اسانه ده.
چې اسانه ده دوخت انتظار به وکړم
ما هم وویل سمه ده.
رخصت مې ترې واخیست او ورته مې وویل، نور به زه دوه اوونۍ وروسته او
یاهم یوه، یوه اونۍ وروسته راځم بیا به سره ګورو، ځکه یوه خوا محصلي
شي بله خوا غریبي شي؛ نو سړی کوم یو ته شي.
هغه ټپه به دې اورېدلې وي چې وایي:
د محصل ټول عمر د غم وي.
ځوک چې د غم عمر لري محصل دې شینه.
وختونه تېرېدل او د پوهنتون درسونه هم پیچلي شول، یو خو مې لومړی کال
و، ډېر زیات ویرېدلم هسې نه چې چانس ونه خورم او بله خوا پر ځان هم لږ څه
ډاډه وم.

څه درسونه چې استادانو ما ته په لومړي سمستر کې راښودل هغه مې په پېښور کې لوستلي وو.
دومره مشکل نه و؛ خو بیا مې هم خپله خواري کوله، ځکه ځیني خلک وايي، چې د امتحان نوم هم ګران وي.
د لومړي سمستر د پای ازموینې، چې ختمې شوې په ښه درجه بریالی وم.
همداسې وخت تېرېده، نو زما په زړه کې هم همدا سوچونه ګرځېدل، چې ترڅو زما پوهنتون ختمیږي نو لینا باید زه د خپل ځان په نوم کړم.
زمونږ په سیمه دا تاویلې ماویلې ډېرې دي، د پلانکي زوی ښځه ونکړه او د پلانکي زوی ښځه وکړه د هغه سړي بچي نه کېږي، ما کور جوړ نکړ او ما دا ونکړ مړه بس لانجې دي په سر به دې درد کړي.
نن ددې مبارکۍ ته ځم اوسبا د بل، بس خبرې دي او د هرچا په خولو جاري وي، داسې خبرې چې به ما کله واورېدې؛ نو بیا به مې تر درېو ورځو پورې ماغزه د قاره ځای ته نه راتلل؛ خو شکر چې زما په مخکې به دا خبرې اوس چا نه کولې.
یوه ورځ مې د جومات ملا امام ته وویل، چې مولوي صاحب د ځینو غلتو رواجونو په باره کې هم دې خلکو ته مسلې کوه چې لږ پوهه شي، دوی اوس هم هاغه پخواني سوچونه کوي اوس د قلم وخت دی د ترقۍ وخت دی داسې یو څه په ذهن کې ورپیچکاري کړه، چې سمې لارې ته شي.
ما اصلي خبره دا کوله چې ویل مې د صبر مېوه خوږه وي او لینا هم ویل چې د صبر مېوه خوږه وي؛ خو نه په داسې مسایلو کې د صبر مېوه خوږه نه وي. زه چې دلینا له خولې خبرېدم پلانکۍ ښځه راغلې وه او ویل چې لینا مې د زوی ډېره خوښېږي او بلې داسې ویلې که چېرته یې مونږ ته راکړي؛ نو زمونږ کور به پرې ښایسته معلومیږي لکه ډیوه.
لنډه دا چې د دوهم سمستر د پای ازموینې راورسېدې، له یوخوا درسونه او له بلې خوا د مینې ودانه نړۍ چې منډې رامنډې به مې پکې وهلې او تل به مې د سوچ په نړۍ کې لینا الوت کاوه هغه ځوک چې ما غوښتله.
د فیسبوک، ټویټر، یاهو او سکایف له نړۍ سره مې د لنډ وخت لپاره مخه ښه وکړه ټلیفون مې هم بند کړ او درسونو ته مې شروع وکړه هماغه څه چې ما به

تل له ځانه سره ویل، دصبر مېوه خوږه وي خو د صبر مېوه زما لپاره خوږه ثابته شوه او لینا.....لینا زما شوه
مبارک مبارک !
له ځان سره مې ویل، ایا لینا رښتیا زما شوه؟
بېرته مې ورته خپله جواب ورکوو هو رښتیا زما شوه
سبا د پنجشنبې ورځ وه دکمپوټر امتحان مې درلود چیپټر مې درې ځلې ولوسته؛ خو نور ټول کار د عملي امتحان وو.
د شپې دولس بجې مې د خوب غېږې ته ځان ور وسپاره کمپله مې پر سر راکش کړه د شپې دوه بجې به وې، چې په خوب کې مې لینا د واده په جامو کې لیده، چې زما ناوې جوړېږي او زما راتلونکې مېرمن به وي لاس یې زما په لاس کې وي او په مېده مېده قدمونو روان یو، مشر ورور یې راشي او د لینا لاس زما د لاس نه خلاص کړي او ووایې، چې ته زما د خور مېړه نشې جوړېدلی، یره نو زما هم عصاب کار پرېږدي، په غوسه ور وګورم، کله چې څپېړه ورته جګه کړم او وار پرې کوم؛ نو لاس مې ایسته دلینا په مخ ولګیږي، چې له دې سره راپاڅېدم ومې ویل، خدایه خیر بالښت ته مې وکتل دلاس نښان مې پکې له ورایه ښکارېده.
تر سهاره مې خوب ونکړ او د خوب د تعبیر معلومول مې غوښته ځنګه به وي.
جومات ته لاړم د مولا شاګرد جمعې ته مخکې شوی وو، ومې ویل مولوي صیب نن شپه، چې ما خوب ولیده؛ نو ته جومات ته نه یې راغلی بس مونځ مې وکړ، بېرته خپل اطاق ته راغلم سر مې په کمپله کې ننویستی وو، چې خوب وړی وم ملګري صادق راپاڅولم ویې ویل، الیاسه هله پاڅېږه، چې امتحان ته به ځې، چای مې ونه څښه خوب ته په تشویش کې وم، چې د خوب تعبیر به څنګه وي ځکه یوه جمعه کېده ما خپل ټلیفون بند کړی و.
ماښام کې چې به مې وزګار وخت پیدا کړ؛ نو مبایل به مې چالان کړ او د کور احوال به مې له پلار نه واخیست او بېرته به مې بند کړ.
پوهنتون ته لاړم په نه زړه مې پارچه حل کړه، بېرته له پوهنتونه راووتم، سیده خپل اطاق ته راغلم، ټلیفون مې راواخیست، وړور ته مې زنګ وواهه او ورته مې وویل، چې څنګه یې کورته خیر دی؟

هغه وویل، شکر دی څه نشته بس امن دی ډېر زیات ټینګار مې پرې وکړ او ورته مې وویل، که څه شی شوي وي؛ نو خیر دی ماته یې وو ایه !
راته یې وویل، تراوسه خو داسې څه نشته چې د ویلو وي او که وی خو درته ویل مې کنه ټلیفون مې بند کړ.
له خپل اطاقه را ووتم د بنګړیوالو پر کوڅه تېر شوم، چې د ننګرهار ښاروالۍ مخې ته راورسېدم نو ټلیفون ته مې زنګ راغی، چې ومې کتل د سیلۍ پلار اکبر کاکا وو، ویل یې ځویه نن د سیلۍ رخت (یعنې د واده جوړه) دی او سبا ته یې واده دی حتما ته راشه.
ټلیفون ته مې غوسه راغله چې دا یوه هفته بند وې ایله مې ماغزه درنه بې غمه وو اوس چې مې څنګه خلاص کړې؛ نو زیری راباندې وشو، چې د سیلۍ واده دی او حتماً ورته راشه.
له ځان سره مې وویل، ښه دادې یوه، نور دې الله خیر کړي، چې څه پېښېږي.
څنګه د ښاروالۍ له ګېټ نه سیده د کابل بانک طرف ته پورې وتم؛ نو بیا مې ټلیفون وشرنګېده چې ومې کتل ملګری شبیر مې و، ومې ویل خدایه خیر راپیښ کړې، لینګې مې په رپیدو شول لکه بد زیری چې پر ما کېږي، لا مې ټلیفون په لاس کې ټنګېدو، چې د اوکۍ پر بټنه مې زور کړ.
شبیر وویل، خبر شوې؟
ما ورته وویل، ولې څه شوي؟
شابه ! حل راته وایه، څه چل شویدی؟
غریو نیولی غوندې شو، له ځان سره وسنګېده، لکه کوم بد زیری چې پر ما کوي، راته یې وویل:
د ویلو وس یې نلرم.
ښه چې د ویلو وس یې نلرې بس دادی زه درغلم.
انتظار مې کوه په دوو ساعتونو کې درسېږم، بیا به یې راته ووایې، چې هرڅه وو.
راته یې وویل، له یوې خوا ستا امتحانونه دي او له بلې خوا داسې بد زیری کول.

پوه شوم، ورته مې وویل، لینا مې بیګاه په خوب کې لیدلې وه، چې زما ناوې جوړېږي.
شبیر وویل، افسوس وروره ستا پرحال ! هغه غریبه له ځانه خبره نه وه چې له داسې حالات سره به مخامخ کېږي او ستاسې د دواړو مینه به په نیمه کې پاتې کېږي، ځکه هغه یې بېګاه ورکړه.
ورته مې وویل
چاته؟
شبیر وویل، په خارج کې.
له خارج سره نور په ځان نه یم پوهه شوی، کله چې مې سترګې وغړولې، له سره مې سپینه د بنداژ پټۍ تاوه وه او په ښي لاس کې مې سیروم چالان و، اوښکې مې را ماتې شوې، په زوره زوره مې وژړل، اوس یو ځې ژړا راپاتې شوه، دومره مې په روغتون کې وژړل، چې سترګو مې درد وکړ. ډاکتران یو یو راځي او دلاسه کوي مې، چې ته خو غښتلی سړی یې ولې داسې ژاړې؟
شبیر له کونړه ځان را رسولی و، نور څوک یې نه وو خبر کړي؛ خو زما ټلیفون چې چالان و، د کابل بانک عسکرانو لیدلی وم، چې ضعف شوی یم، شبیر له کابل بانک ساتونکو سره زما په ټلیفون خبرې کړې وې او د پېښې ټول جریان یې ورته ویلي و، د کابل بانک ساتونکو دومره توره کړې وه، چې زه یې روغتون ته رسولی وم، ځکه په لوېدلو کې زما سر هم مات شوی و او بیا له ځانه ناخبره وم.
شبیر ته مې وویل، نن باید ما کونړ ته ورسوې، چې هرڅنګه کېږي او د هغه چا کره به هم ورځو، چې مخکې یې دکنړ مرکز اسعداباد کې یې ماته میلمستیا کړې وه.
د اطاق ملګري مې خبر شوي و، ټول مې تپوس له راغلل، شبیر ته مې دومره وویل، دوی ته وو ایه، چې موږ کنړ ته ځو او بېرته به د شنبې په ورځ راشو.
پیکه ورځ وه، هرڅه ته چې مې کتل لکه ټول، چې زما پر حال خبر وي او زما پر خپګان اوښکې تویوي، په اسمان کې هم دغم ورېځو منډې رامنډې وهلې، چې دلمر ساه به کله وریځو اخیسته او کله به هم ورېځ د لمرخوراک شوه.

نن ورځ ټوله دنیا پر ما راتنګه وه، هرڅه ته چې به مې کتل، کرکه به مې ترې کېدله، انسانان راته ارمان قتلوونکي ښکارېدل، هره چاته به مې غوسه راتلله، له کوره مې زړه تور شو، بیخې مې ویل، چې کاشکې په دې دنیا کې پېدا شوی نه وای؛ خو شبیر به ډاډ راکوه، ناشکري مکوه ! الله ج مهربانه دی، ویې خندل او ویل یې، چې سرونه وي ملګریه ! نو خولۍ ډېرې دي.
ومې ویل، بې ځایه خبرې مکوه ! ورور ته مې غوسه راغله او ومې ویل چې ده ولې زه خبر نکړم، چې لاړم زه به ورسره کار لرم.
د سیلۍ خبره مې سترګو ته ودرېده، چې ویل یې، زما د ارمانونو قاتله ! الله دې په نیمه لار کې پاتې کړه، چې پته دې ولګېږي، همداسې وشول، د هغه چا ازار ووهلم چې ما پرې کبر وکړ او له زیاتو غوښتنو سره سره یې بیا هم زما زړه ته ونه کتل.
له ننګرهار تر کونړه مې په ټوله لار دومره وژړل، چې شبیر نور ماته په نصیحتونو ستړی شو، له موټره چې ښکته شوم، سترغلي مې پړسېدلي وو.
دلینا هغه دستمال مې سترګو ته نیولی و، چې هغې د ښوونځي په دوره کې ماته کړی و.
د کورنۍ له ټولو غړیو ناهېلی شوم، څه خبرې چې مې په خولې راتللې له مشر نه نیولې ان د کورنیو تر نورو غړیو پورې کولې.
مور ته مې وویل، ته چې دومره خبرېدلې، دا جینۍ خارج کې غواړي؛ نو لږ تر لږه زه خو به دې خبر کړی وای، چې ما یې یو څه غم خوړلی وای، که داسې وي؛ نو اوس له مانه خپل لاسونه ووینځئ په عمر به نور خپل کور ته ونه ګورم.
د مور په سترګو کې مې اوښکې اوښتې راوښتې، چې د ماښام اذانونه په شروع کېدو شول، له کوره راووتم د ننګرهار موټر ته ختلم چې کلک شبیر ونیولم، راته یې وویل، اشنا ! ما خپه کوې، چې په دې تیاره ماښام بېرته جلال اباد ته ځې.
ورته مې وویل، نور زما دلته ساعت نه تېرېږي او نه زما د لته څوک شته، بس ته مې هم د ملګرتیا له لېسته ویستلې.
ده وویل، ښه دې وکړل، چې د ملګرتیا د لېسته دې ویستم.

هماغه و، چې شپه مې د شبير سره تېره کړه، دکورنۍ ټول غړي راپسې په ګرځېدلو ګرځېدلو ستړي شوي وو، چې اخر د شبير ټليفون وشرنګېده، ورته مې وويل، چې زما پوښتنه چا کوله ورته ووايه چې دلته نشته.
شبير بهر ته ووت، چې بېرته راغی، نو راته يې وويل، چې الياسه! ډوډۍ هسې هم تياره ده، وبه يې خورو!
ورته مې وويل، زما زړه ته نه کېږي؛ خو د هغې ډېر ټينګار اړ کړم، چې يو څو مړۍ ډوډۍ تر ستوني تېره کړم.
شپې ځان د تورتم په ويرونکو تيارو کې ونغاړه، شبير مې په خوب ويده پرېښوده او زه د هغه چا دکور ترمخه کېناستم، چې يوه ورځ يې پر همدغه در وازه خپل کور ته دننه کړی وم، دا کور د لينا و، په غلي غږ مې لينا ته ډېرې چغې ووهلې؛ خو دلينا درک نه معلومېده، دومره غوسه (قهر) راغلې وه، که دکورنۍ هرڅوک يې په لاس راغلي و، نو ساه به مې په دوو ګوتو ترې ويستلې وای؛ خو هماغه و، چې زما د ارمانونو قاتلې در وازه خلاصه کړه او غېږې ته يې ځان راګذار کړ، په داسې حال کې چې اوس هم زه له ځانه ناخبره وم، ستورو داسې سترګکونه وهل تابه ويل، چې دوی هم زموږ پر جدا والي سلګۍ وهي.
زما حالات شيبه په شيبه خرابېدل، د ودرېدلو وس راکې نه و، اوښکو مې ټول زور له سترګو وويسته، بدن مې ټول رېږدېده، د خبرو توان راکې نه و، چې يا هغه ملامته کړم او يا ځان ته د ملامتيا ګوته ونيسم.
دا ټول کارونه د پښتني ټبر ناوړه رواجونه دي، چې لور او زوی ته خوښه نه ورکول کېږي او په دغه اور کې هلک او انجلۍ دواړه سوځي، لکه زه او لينا دواړه چې پکې سوځېدو.
له هغې نورې مشرانې هم وې؛ خو چې خوښې ته يې ورله ونه کتل له سترګو يې پناه کړه او د ارمانونو دنيا يې ورړنګه کړه.
زما کورنۍ، خو لا زما زړه ته هم راونه کتل او همداسې يې پرخپل حال پرېښودم.

د شپې ویرونکي خاموشي زما او د هغې سلګیو ماته کړې وه او د ژمي سوړ باد مو بیا پر بدن داسې بد لګېده، لکه دا چې رانه د مینې کولو د ګناه غچ اخلي.
زما په پرتله هغه لړه ښه وه، په ټکني غږ یې وویل:
ال یاس ! جانه ! ای جانه!
بس د قدرت کارونه دي، چې نه زه تا ته دروسېدم او نه ته ماته، دا به یې زموږ په تقدیر کې لیکلي وو .
خو جانه ! اوس چې مې تا زړه کې ځای نیولی دی، زه به راتلونکی ژوند څنګه تېروم؟ له تانه خو زما بغیر ژوند نه تېرېږي ! ته مې د زړه سر یې او ته مې د مینې دنیا یې !
دا چې تا ماسره دومره ډېره مینه کړېده، د هغې مینې پور به دې زه په ټول عمر درپوره نکړم؛ خو زما دې نه منله او په بار بار مې درته ویل، چې دلته ځوک د لور او زوی خوښې ته نه ګوري، تېر شه له دې مینې .
هغې خبرې کولې او ما سلګۍ وهلې، چې له خولې یې دا سندره په دومره دردونکي غږ چې ژړا ورسره ملګرې وه زمزمه کوله، چې نور بیا زه په ځان نه یم پوهه شوی .
چې په مامیندې، ځه اوس ګرځه لیونی !
چې په ځان نه پوهېدې، ځه اوس ګرځه لیونی !
کله چې مې سترګې غړولې، نه غړېدلې ځکه د ډېرو اوښکو بهولو او درد له لاسه مې سترګې پړسیدلې وې، د اعصابو د درد دلاسه بیخي په ځان نه پوهېدم.
غږ مې کړ، زه چېرته یم ؟
شبیر راغږ کړ، ته زموږ په کور کې یې !
له کور سره مې بیګانې هغه صحنه مخې ته ودرېده، چې لینا زما غېږې ته راغله او په سلګو سلګو موږ دواړو ښه ډېر وژړل، لینا خبرې کولې او ما یې خبرو ته غوږ نیولی و ، چې بیا په ځان نه وم پوه شوی.
شبیر ته مې وویل، زه خو د خپلې مینې په خواکې وم، دلته څنګه راوستل شوم او چا راوستم؟

هغه ټوله کيسه راته له الف نه تر يا پورې وکړله، پوښتنه مې ترې وکړه چې څو بجې دي؟
راته يې وويل، څه باندې دولس بجې دي!
سترګې مې د ډېر درد له لاسه نشوې خلاصولی، کلکې سره نښتې وې، په اعصابو مې لکه چې ټوله دنيا پرته وي، داسې دردونو راګېر کړی وم، بيا سلګيو ونيولم، ښه ډېر مې وژړل، چې د اوښکو په تويولو سره مې سترګې لږې ښېرته شوې، ايله ښېله مې دنيا وليده، شکر مې وويست،خدايه! شکر چې روغ انسان دې پيدا کړی يم.
شبير راته وويل، چې ډوډۍ وخوره! له ډاکتره مې درته دوا راوړې ده، چې هغه هم وخورې لږ څه به ښه شې.
ډوډۍ مې لږه وخوړله، يو څو د درد ګولۍ مې تر ستونې تېرې کړې، ما ويل که چېرته مې دا ګولۍ د بلې دنيا ميلمه کړي ښه به شي، ځکه په دې دنيا کې خو راته ژوند کول نور ډېر ګران شول او دلينا پرته راته په دې نړۍ کې اوسېدل دوزخ ښکاره کېده، شبير را وړاندې شو، په سترګو کې يې راته د سترګو دوايي واچوله، چې ايله يې درد په قلاره شو.
بيا مې ښېغه لينا سترګو ته ودرېدله، چې له سترګو مې بيا د اوښکو رودونو پرمخ ليکې جوړې کړې، دومره مې ورپسې وژړل، لکه يوه مور چې د زوی په غم ناکراره وي او يو څوک ورته د تسلۍ لپاره پيدا شي او ډاډ ورکړي.
کله چې به شبير په ژړا وليدم، نو په غوصه به شو او ويل به يې ملګريه! چې سر ژوندی وي خولۍ ډېرې دي، چې ته ژوندی يې، جينکۍ هم ډېرې دي.
ما به ورته وويل، ليونيه! ته مې له زړه څه خبر يې! دا خبرې هغه چاته وکړه چې نه پرې پوهېږي، ماچې له چا سره مينه وکړه داسې مينه بيا په عمر نه پيداکېږي، ځکه په ژوند کې خو يوازېنی څيز همدا مينه ده، چې انسان پرې د سکون احساس کوي او هغه هم له يو کس سره، ځکه ما په ژوند کې له يو چاسره مينه وکړه او هغه مينه لاړه دبل شوه، نو زه به اوس نه ژاړمه؟ ته راته وواېه!
هغه به بيا نور دليلونه راته ويل؛ خو مابه پرې هيڅ غور نه کاوه.

په همدې خبرو خبرو کې دنشې زورورو ګولیو د خوب غېږې ته کش کړی وم، بیا په ځان نه یم پوه شوی، کله چې مې سترګې وغړولې، تکه توره شپه وه، غږ مې کړ

شبیره ! وه شبیره !

شبیر زر راویښ شو ویې ویل:

څه خبره ده !

ورته مې وویل چې لږې اوبه راکړه ! اوبه مې وڅښلې، ساعت ته مې وکتل، د شپې دولس بجې وې.

له شبیره مې اجازت راواخیسته او ورته مې وویل چې زه باید لاړشم !

- چېرته؟

-د لینا دوی کور ته !

-اوس خو شپه ده، بل ټول خلک ویده دي هسې نه چې د هغوی دکورنۍ څوک راویښ شي او خدای مکړه بله لانجه جوړه کړي، دا خو کلی دی او د کلي خلک بیا له ورې خبرې غټه خبره جوړوي اوبله هغه جینۍ اوس دبل چا په نوم ده !

بس دی یار، له هغې تېر شه ! دابه درته ښه وي، خپل راتلونکي ژوند ته فکر وکړه! ځکه یار مې یې درباندې خپه کېږم.

که هرڅومره خبرې مې شبیر ته وکړې، خو نه یې منلې، اخر پاڅېده، تازه مېوه یې راواخیسته، یوه کیله او مڼه مې وخوړه، لږ څه طاقت راکې پیدا شو؛ خو سوچ مې ټول د لینا سره و، چې اوس به څنګه وي؟ ویده به وي او که ویښه؟ ژاړي به که نه به ژاړي؟ زه به ورته یاد یم کنه؟ بس په همدې خبرو له ځان سره لګیا وم، چې شبیر مې دوایي ترڅنګ کېښودله او له ځان سره مې د لینا د هغې سندرې زمزمه شروع کړه، چې لینا راته تېره شپه ویله او زه بیا په ځان نه وم پوه شوی.

چـې پـه مـا میندې، څه اوس ګـرځه لیونی !

چې په ځان نه پوهېدې، څه اوس ګرځه لیونی !

ژړا راته بده وه، خو بې له ژړلو بله لار نه وه راپاتې، ځکه زړه په ژړا سپکېږي او يوه څه سکون اخلي، خو زما ژړا له سترګو زور وويسته اوداسې به مې سترغلي پړسېدل، چې بيا به مې لار نه لېدله.

کله چې مې دوايي وخوړله؛ نو له ځان سره مې وويل، چې شبير ويده شو نو حتما به نن شپه دلينا خواته ځان رسوم، ځکه هغه به زما په طمعه وي، خو شبير کاني کړي وي او په اوبو کې يې د خوب ګولۍ ګډې کړې وې، چې نور بيا په ځان نه وم پوه شوی، سهار اته بجې وې، چې سترګې مې وغړولې، ځان او شبير ته مې بد رد شروع کړل، شبير ته مې وويل، شبيره ! په وخت به دې راپاڅولی وای، چې امتحان ته خو مې ځان رسولی وی، شبير خپه شو راته يې وويل:

امتحان څو بجې شروع کېږي؟؟

ما ورته وويل، ياره ! اته بجې شروع کېده، خو اوس نو خبره له اتوبجو اوښتې وه.

ټليفون مې روښانه کړ، زيات مسيجونه راغلي و، چې ډېر پکې د سيلۍ د پلار اکبر کاکا وو.

ما د ټليفون سکرين ته کتلی نشول، ځکه له يوې خوا مې پر مغزو بوج و او له بلې خوا مې سترګې د درد له لاسه تکې سرې اوښتې وې.

ټليفون مې شبير ته ورکړ او ورته مې وويل، شبيره ! کوم مسيجونه چې راغلې دي، هغه وګوره چې څه يې ليکلي دي.

شبير مسيجونه وکتل ويې ويل، څه خاصه خبره نشته، خواکبر کاکا دې په ټليفون زياته وسه کړېده، چې د هغې ميسجونه دي اوس ټليفون ته راځي.

د اکبر کاکا د نوم په اورېدو سره راته د سيلۍ واده راياد شو، چې د تېرې شوې جمعې په ورځ يې ډولۍ وه او اکبر کاکا زموږ د کورنۍ په شمول ماته ځانګړې بلنه راکړې وه.

ټليفون مې د شبير دلاسه واخيسته، اکبر کاکا ته مې زنګ وواهه، پرځای ددې چې زه ورته بهانه وکړم، چې څنګه د سيلۍ واده ته درنه رغلم هغه رامخکې شو او په ژړه غوني او له درده ډک و، په سلګيو کې يې راته وويل، زويه ! سيلۍ مو د واده په ورځ له لاسه ورکړه !

څنګه مو دلاسه ورکړه؟

په ژړا سر شو ، بچیه !..... بچیه !........... بچیه !

هغه مړه شوه او بالاخره خاورو ته مو وسپارله، ستا په ټلیفون مې ډېره خواري وکړه؛ خو ستا ټلیفون بند و ، ماویل چې واده ته به یې راشې، واده به یې وویني، خو وروستی دیدن یې هم تا ونه کړ.

ټلیفون مي پرې کړ، ډېر زیات مې د سیلۍ په مرګ وژړل او هغه خبره یې رایاده شوه، چې زما د ډولۍ په ورځ به زما کټ تورو خاورو ته په خپلو اوږو یوسې، لکه څنګه چې دې زما ارمانونونه خاورې ابرې کړل، داسې دې هم ستا ارمانونونه خاورې ایرې شي او په نیمه لار کې پاتې کېدل دې همېش غوارم.

رښتیا په نیمه لار کې پاتې شوم، له یوې خوا د سیلۍ مرګ او د بلې خوا د لینا کوژده په نن ورځ له امتحانه پاتې کېدل، د سترګو اعصابو او د ځان درد خو پرېږده چې په دې حال یې کړم، سوچونو په مخه کړی وم.

له شبیره مې وغوښتل، چې نن باید داکبر کاکا کره لاړ شو هماغه و، چې شبیر خپل موټر چالان کړ او د موټر مخه مو د مرکز اسعداباد په لور کړه .

د سیلۍ دوی کور ته لاړو، اکبر کاکا ته مې تسلي ورکړه، د سیلۍ مېږه ډېر خپه ښکارېده، د واده د سپینو جامو پرځای تورې جامې پرتن کړې وې، چې سترغلي یې له ورایه پړسیدلي ښکارېدل، رنګ یې تک زیړ تښتېدلی و او څه څه سوچونه به یې د واده د شپې په اړه کول، چې د خوبونو شاهزادګۍ یې خپل ژوند ته خپله د پای ټکی ایښی و.

له اکبر کاکا نه مې د سیلۍ د مرګ په اړه وپوښتل، په سلګیو کې یې راته خبرې شروع کړې ،

بچیه ! سیلۍ مو د واده په موټر کې له شاوو سره کېنوله او موټر مو په خیرو خیرت سره رخصت کړ؛ خو له زړه مې هغه ساعت یو خدای خبر و چې څه پرې تېربېدل.

زه خبر نشوم چې سیلۍ څنګه مړه شوه او په څه شي مړه شوه، خو کله چې پوه شوم، دومره زهر یې خوړلي وو ، چې د زړه والونه یې ورته بند کړي و.

ډاکترانو يې معده پاکه ووينځله، اکسيجن يې ورته چالان کړ؛ خو کار يې ونکړ، هماغه و چې د زهرو له لاسه يې خپل ژوند ته د واده په شپه د پای ټکی کېښود او ډېر ارمانونه يې له ځان سره خاورو ته يوړل، بيا مې له خپلې ښځې وپوښتل هغې راته وويل، چې د سيلۍ ته خوښېدلې او مور ته يې ويلي هم ول، چې الياس زما نشو، نو زه به توري خاورې شم، زه څه خبر وم، چې ته يې خوښېدلې، که ته يې خوښېدلی زويه! مابه لاس نېولې ستاسې کور ته دروستې وه.
په زړه کې مې تبره شوه، اکبر کاکا ته له ما څه خبر يې، چې په ما څه تېرېږي اوکه خبر شې نو ته به هم راسره په چغو چغو وژاړې او پته هم نشته چې مړ به شم، که ژوندی به پاتې شم.
ځکه چې ما هرڅه وبايلل، لينا مې له لاسه ورکړه، سيلۍ زما له لاسه د تورو خاورو بندېوانه شوه، له درس ويلو پاتې شوم او د تل لپاره مې کورنۍ هم رانه پاتې شوه
په ماتو قدمونو مې ترې خدای پاماني راواخيسته، غمونو دردنو او سوچونو داسې ليونی رانه جوړ کړی و، چې د سيلۍ د پلار نورو خبرو ته زما پام شوی نه و، چې ماته به يې څه څه ويلي وو.
کتل مې چې شبير د لاسه نېولی يم او هغه هديرې ته راورسېدلو، چې په ځينو قبرونو ماتې شوې رنګارنګ شيشې او ټوټې ښکارېدلې، وربځې په اسمان کې تللې راتللې لکه دوی، چې هم د سيلۍ په مرګ له اسمانه اوښکې راتويوي.
خو زما سترګې چې له ډېره درده خوږېدلې او اعصاب مې ګډ وډ و، په تازه جوړ شوي قبر، چې د واده د زلمي د غاړې اميلونه به وو په خاورين قبر سلګۍ وهلې.
دا قبر د سيلۍ و!
له سترګو مې اوښکو پرمخ لارې جوړې کړې، شبير ته مې پام شو، هغه هم داسې سلګۍ وهلې لکه د کورنۍ کوم غړی، چې يې له لاسه ورکړی وي.
په سلګيو سلګيو کې مې د سيلۍ له سترې اروا ښښنه غوښته.

کاش ! ته له ماخبره وای او یا هم ما خبره کړی وای، چې زه په چا میئن وم او ته په چا میئنه وې، زه په هغه چا میئن وم، چې لاس ته مې رانه وړه او ته چې په چا میئنه وې، هغه تا لاس ته رانه وړو .

تا خپل ژوند ته د پای ټکی کېښود ، خو زه اوس هم له دغه درده رنځېږم او له خدایه غواړم، چې زه هم ستا ملګری شم، ځکه ما هم خپله مینه وبایلله .

له شبیره مې د توش قلم غوښتنه وکړه له، هغې په پنځو ملتهو کې توش قلم تر ما راورسو او د سیلۍ د قبر د پښو برخې شناختې نه مې لړه خاوره واړوله او هغه سپینه د کفن ټوټه رابښکاره شوه، چې د هغې شناختې نه تړل شوې وه .

که څه هم سترګې مې د درد د لاسه خوږېدلې او سم لیدل مې پرې نشول کولای؛ خو ومې لیکل:

((ستا د ارمانونو قاتل زه شوم؛ خو زما د ارمانونو قاتله به څوک شي؟))

بیا مې له سترګو اوښکې په رابهېدو شوې، د اسمان زړه هم ډک معلومېده، اسمان هم غوښتل چې راسره وژاړي او زما په درد کې له ما سره شریک شي .

له شناختې لرې شوې خاوره مې بېرته ورته راټوله، چې له اسمانه هم باران په ورېدلو شروع وکړه، شبیر تر لاس ونېولم او موټر ته یې وخیژولم.

د سترګو او اعصابو درد داسې لیونی کړی وم، چې نه د جلال اباد په ډاکترانو کار وشو او نه هم د ذپاکستان.

دا ټول د مینې دلاسه !!

نه مې لینا لاس ته راوړله او نه مې بېرته سم درسونه وویل، هغه ورځ هم راورسېده چې په کومه ورځ چې د لینا ډولۍ زموږ له کلي بل کلي ته وړل کېده، زه هم مجبوره وم، هیڅ مې د لاسه نه کېدل، هاغه خبره مې مخې ته ودرېده، چې کومه خبره ما لینا ته په خط کې لیکلې وه:

((ګرانې ! تا ته به دې پښتو اجازت نه درکوي، چې ما د خپل ځان په نوم کړې او ما ته به د خپلې کورنۍ پیغور ښکاري، چې د بل په نوم شوې دې زه له کوره وتښتوم او د نورو هېوادونو میلمنه دې کړم.))

خو دغه ټپه بیا زور راکوي

که زورور یې زور معلوم کړه

نن مې ډولۍ د کلي منځ کې تېروینه

یو ملګري مې خبر کړم، چې نن دلینا ډولۍ ده، اوفففففففففففففف !؛ نو د ډولۍ په اورېدو سره مې مغزو کار پرېښود ، سم دم لیونی شوم، له پښو مې ځمکه وتښتېده، اعصابو مې کار پرېښود ، سترګو مې تور وخوړ، نور په ځان نه یم پوه شوی.
کله چې مې سترګې وغړولې، د اطاق ملګري رانه ګرد چاپیر ناست دي، څوک مې زړه سولوي او څوک د لیمبو شربتونه په خوله کې راته اړوي.
ډاکترانو راباندې ژړا بنده کړې وه، راته یې ویلي وو:
که نور دې وژړل نو د سترګو پردې به دې کار پرېږدي، هیڅ به هم نه وینې، ړوند انسان به درنه جوړ شي.
هماغه و، چې د خپل ملګري صادق سره یو ډاکتر ته لاړم، صادق ته مې وویل، چې ته زما لپاره د مبایل یو کارت راواخله او زه به له ډاکتره دوایي راواخلم .
کله چې صادق کارت پسې لاړ، ماله ډاکتره د زهر ګولۍ واخیستلې، اطاق ته راغلم، د نورې دوایي ترڅنګ مې د زهرو ګولۍ تر ستونې تېرې کړه، بیا پرځان نه یم پوهه شوی، چې څه چل به راباندی شوی و، کله چې مې سترګې وغړولې، په خوله کې مې سپین پیپ معدې ته تېر شویدی او ترڅنګ مې د کورنۍ غړي او شبیر ولاړ دي .
د ټولو له خولې د شکر کلمات راوځي او همدا وايي:
د الله فضل دی چې سترګې دې وغړولې ؟
نه یم خبر چې ما به څو ورځې په روغتون کې تېرې کړې وې.
د کورنۍ غړیو که هرڅومره مینه راکوله خو زما لپاره د دوی مینه په زړه کې نه وه، ځکه زما زړه ډېر دردیدلی و او یوه ته مې هم په مینه ونه کتل.
شبیر ته مې دلاس په اشاره وویل، چې زه ولې مړ نشوم؟
شبیر راته وویل، ای کم عقله ! ولې خپل ژوند خاورې ایرې کوې ! ته خو ځوان یې، باید مبارزه وکړې، په ژوند شکر وباسه ! په کمزوري غږ مې ورته وویل، شبیره ! څومره وخت کېږي، چې زه دلته په دې روغتون کې یم ؟
شبیر راته وویل، شپږ ورځې دې کېږي.

مور مې راوړاندې شوه، خدای خبر شه چې مخکې به يې څومره ښکل کړی او دم کړی وم، بيا راوړاندې شوه، په دواړه مخه يې ښکل کړم او وی ويل، زما ګل بچيه ! الله به دې زر تر زره ښه کړي او مورې هيله لرو چې روغ جوړ به راسره کور ته لاړ شې.

مور مې خبرې کولې او ما ورته سر خوځاوه .

هغه ورځ هم راورسېده، چې د سترګو اعصابو او د زړه دعلاج لپاره مې هندوستان د تللو تکل وکړ؛ خو مينه مې له ياده نه وتله، تل مې په زړه کې نېغه ګرځېدله او کله ناکله به مې له سترګو اوښکې هم ورپسې تللې، په سبايي مو پرواز و، شبير راسره ملګری شو، له کنړه د شبير سره په موټر کې کېناستم، موټر چې له څوکۍ ولسوالۍ راتېر شو، نو يو دم مې راډيو ته پام شو، ستنه مې د يوې نړيوالې راډيو پرڅپه برابره کړه، چې څنګه مې د چالانولو په بټنه زور کړ، نو يو دم مې دا سندره تر غوږ شوه، چې کله به ماته لينا زمزمه کوله !

چې په ما ميندې، ځـــــه اوس ګرځه ليونی !

چې په ځان نه پوهېدې، ځه اوس ګرځه ليونی !

سندره ختمه شوه او ماهم بېرته راډيو بنده کړه، بيا هغه تېرو صحنو ته لاړم، کومې د مينې خوږې شيبې، چې زما او د لينا ترمنځ تېرې شوې وې، خو ما ددې سندرې په اورېدلو سره په ټول موټر کې ان تر کابله وژړل.

په نن ورځ مو هندوستان ته درې بجې پرواز و، د حامد کرزي نړيوال ډګر ته مو دولس بجې ځانونونه ورسول، په انتظار خونه کې کېناستلو، لږ وخت نه و تېر شوی، چې د طيارې عملې غږ کړ، بس تيار شئ ! چې طيارې ته خېژو چې څنګه د طيارې په طرف روان شوم، نو لکه خوب چې ګورم له خولې مې

اه !ووت

پر داسې چا مې سترګې ولګېدلې، چې هيڅ مې باور نه کېده چې دا به هماغه وي.

ځکه دا هرڅه د هغې د لاسه پر ما وشول، نه مې لاس ته راوړله او نه مې سترګې ښې شوې، اوس مې هم سترګو درد کاوه، هغه د ستمال مې په لاس

کې نېولی و، چې لینا راکړی و، د سترګو او اعصابو د درملنې لپاره هندوستان ته تلل، ټول مې د زوربېدلي مينې له لاسه وو.
خلک طیارې ته په ختلو وو، خو دې چې څنګه پر ماسترګې ولګېدلې ځای پرځای ودرېده.
که څه هم زما سترګو دومره لیدل نشو کولای او په سترګو مې تورې پردې تلې راتلې؛ خو بیا مې هم هغې ته په ځیر ځیر وکتل، زړه مې وو، چې خواته یې ورشم او په غېږ کې يې ټينګه ونيسم او د خپلې مينې تود شوی زور پرې سوړ کړم؛ خو چې څنګه مې قدمونه ور واخیستل، له سترګو مې اوښکې را روانې شوې، هغه پرخپل ځای لکه د مېخ ولاړه وه، چې ټلیفون ته یې زنګ راغی او د ټلیفون پر زنګ یې دا سندره سبت کړې وه.
جینا لګی هو
پهلې سی زیاده
توم پې مرنا لګی هو
په دې وخت کې د طیارې کارکوونکو غږ کړ، څه ته ګوری؟ هله نو چې پرواز ته چمتو یو کله چې مې شاوخوا نظر واچوو ما او لینا یوآځې په تش مېدان کې پاتې و، چې لږ وړاندې مې وکتل، بلې طیارې هم څرخونه تاوول، دې ته یې د ژوند ملګرې را ورسېد، لاس یې ورکړ او روان شول. زما له سترګو د اوښکو باران په ورېدلو شو، هیڅ په ځان پوه نشوم، چې زه چرته ولاړ یم او چرته ځم؟
کله چې مې سترګې د هغې په طرف کړې، د طیارې په زینو ختله، مخ یې راواړو او شونډې یې ببرته شوې، چې خامخا به یې په خوله دا سندره جاري وه.
چې په مــا مینديې، څه اوس ګــرځه لیونی !
چې په ځان نه پوهېدې، څه اوس ګرځه لیونی !
بیا پرځان نه یم پوه شوی، کله چې مې سترګې وغړولې، نه هغه وه، نه د طیارو میدان او نه هندوستان،
یوآځې مې دبدن عکاسي د روغتون سپینو دېوالونو کوله.

پای

۵/۹/۱۳۹۴

د سهار لس بجې د انعکاس راډيو د فتر